

ਗੁਰਸ਼ਬਦਾ ਲੰਕਾਰ

SIKHBOOKCLUB.COM

ਭਾਈ ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਨਾਭਾ

ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ ਪੰਜਾਬ

ਗੁਰਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ

ਭਾਈ ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਨਾਭਾ

ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ

GURSHABADALANKAR (In Punjabi)

BHAI KAHAN SINGH NABHA

ਗੁਰਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ

ਭਾਈ ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਨਾਭਾ

© ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ

ਸਾਲ : 2001

ਕਾਪੀਆਂ : 5000

ਮੁੱਲ : **18 ਰੁਪਏ 00 ਪੈਸੇ**

0120-ਸੰ. ਸਾ.-1508

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ : ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ

ਛਾਪਕ : ਤਰੁਨ ਆਰਟ ਪ੍ਰੈਸ, ਜਲੰਧਰ

ਰਾਹੀਂ : ਕੰਟਰੋਲਰ, ਛਪਾਈ ਤੇ ਲਿਖਣ ਸਮਗਰੀ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ

ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ, ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ, ਸਭਿਆਚਾਰ ਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਲਈ ਸਦਾ ਮੋਹਰੀ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਹਿਤਕਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਰਚਨਾਵਲੀਆਂ, ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਾਸਕੀ ਸਾਹਿਤ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ, ਹੱਥ ਲਿਖਤਾਂ ਦਾ ਸੰਪਾਦਨ, ਸਾਹਿਤ ਬਾਰੇ ਖੋਜ, ਸਾਹਿਤ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਬੰਧੀ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਨੂੰ ਛਾਪ ਕੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਨੂੰ ਅਮੀਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਯਤਨਸ਼ੀਲ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਦੁਰਲੱਭ ਪੁਸਤਕਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਅੱਜ ਵੀ ਓਨੀ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛਪਣ ਵੇਲੇ ਸੀ, ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਲਈ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਕੀਮ ਬਣਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਸਾਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਅਤੇ ਖੋਜੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ ਉਪਲੱਬਧ ਕਰਵਾਏ ਜਾ ਸਕਣ।

ਭਾਈ ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਨਾਭਾ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਵਿਦਵਾਨ ਵਜੋਂ ਸਤਿਕਾਰਿਤ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਜੀਵਨ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ। ਵਿਭਾਗ ਵਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਪੁਸਤਕਾਂ ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼, ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਭਾਕਰ, ਗੁਰਮਤ ਸੁਧਾਕਰ, ਗੁਰਛੰਦ ਦਿਵਾਕਰ ਆਦਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਹੱਥਲੀ ਪੁਸਤਕ 'ਗੁਰਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ' ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਰਲੱਭ ਅਤੇ ਕਾਵਿ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਆਦਿ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰਚਨਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ੧੯੨੪ ਵਿਚ ਛਪੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਸਿੱਖ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਅਲੰਕਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਇਹ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਅਹਿਮ ਪੁਸਤਕ ਹੈ। ਲੇਖਕ ਨੇ ਅਲੰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਲੱਛਣ ਦੱਸ ਕੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਅਤੇ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪੁਨਰ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਉਦਮ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਨ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿਤਕਾਰ, ਖੋਜੀ ਤੇ ਸਾਹਿਤ ਰਸੀਏ ਸਾਡੇ ਇਸ ਯਤਨ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਨਗੇ।

ਡਾ. ਮਦਨ ਲਾਲ ਹਸੀਜ਼ਾ

ਡਾਇਰੈਕਟਰ

ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ

SIKHBOOKCLUB.COM

ਤਤਕਰਾ

ਲੜੀ ਨੰ. ਵਿਸ਼ਾ
1. ਅਲੰਕਾਰ

ਪੰਨਾ
1-203

SIKHBOOKCLUB.COM

SIKHBOOKCLUB.COM

ੴ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ.

ਭੂਮਿਕਾ

ਮਨਹਰ

ਯਦ੍ਯਪਿ ਹੈ ਨਖਸ਼ਿਖ ਰੂਪ ਭਰੀ ਨਵਬਾਲਾ
 ਭੂਖਨ ਵਸਨ ਹੀਨ ਸ਼ੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਈ,
 ਸੂਪਕਾਰ ਚਤੁਰ ਕੇ ਤਜਾਰ ਕੀਨੇ ਭੱਖ ਭੋਜ
 ਨਮਕ ਵਿਹੀਨ ਖਾਏ ਰਸ ਨਹਿ ਆਵਈ,
 ਨ੍ਰਿਤ੍ਯ ਗੀਤ ਮਾਹਿ ਅਤਿ ਨਿਪੁਨ ਕੀ ਰਾਗਵਿਦਯਾ
 ਮੀਠੇ ਕੰਠ ਬਿਨਾ ਨੈਕ ਕਿਸੈ ਨਹਿ ਭਾਵਈ,
 ਤੈਸੇ ਕਵਿਬਾਨੀ ਚਤੁਰਾਈ ਪੰਡਿਤਾਈ ਭਰੀ
 ਰਹਿਤਾਲੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਚਿੱਤ ਹਰਸਾਵਈ.

ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਦੇਖੀਦਾ ਹੈ ਕਿ
 ਚਮਤਕਾਰੀ ਕਵਿਤਾ ਲੋਪ ਹੋਰਹੀ ਹੈ, ਖਾਸ
 ਕਰਕੇ ਪੰਜਾਬੀ ਕਾਵਯ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਸੋਚਨੀਯ ਹੈ.
 ਇਸਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਹਿਤਯ ਦੇ
 ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਕਵੀਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ
 ਬਿਨਾ ਕਾਵਯਰਚਨਾ ਦਾ ਮਨੋਹਰ ਹੋਣਾ
 ਅਸੰਭਵ ਹੈ.

ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਕਵੀਆਂ ਦਾ ਕਾਵਜ, ਸਾਹਿਤ ਦਾ ਅਗਾਧ ਸਮੁਦ੍ਰ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਯਤਨ ਨਾਲ ਰਤਨ ਕੱਢਕੇ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ “ਗੁਰੁਛੰਦ ਦਿਵਾਕਰ” ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਛੰਦਾਂ ਦਾ ਰਸਾਨ ਉੱਤਮ ਰੀਤਿ ਨਾਲ ਕਰਾਯਾ ਗਯਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਾਵਜ ਦਾ ਮੂਲ ਹੈ। ਹੁਣ “ਗੁਰੁਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ” ਦੁਆਰਾ ਅਲੰਕਾਰਾਂ ਦਾ ਨਿਰਣਯ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੋ ਕਾਵਜ ਨੂੰ ਭੂਸਿਤ(ਅਲੰ)ਕਰੇ, ਅਰਥਾਤ ਸ਼ੋਭਾ ਦੇਵੇ, ਸੋ ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.*

ਅਲੰਕਾਰ† ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ “ਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ” — ਦੂਜੇ “ਅਰਥਾਲੰਕਾਰ”। ਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ ਉਹ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਅਛਰਾਂ ਵਿਖੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਪਾਈ ਜਾਵੇ, ਅਰੁ ਅਰਥਾਲੰਕਾਰ

* ਅਲੰਕਾਰਗੋਰੀਤਿ ਅਲੰਕਾਰ:

ਸ਼ਬਦ ਅਰਥ ਜੋ ਚਿਤਿਤ ਕਰਹੀ,
ਚਮਤਕਾਰ ਛਬਿ ਅਧਿਕੈ ਧਰਹੀ,
ਭੂਸਟ ਜੈਸੇ ਪਹਿਰੈ ਪ੍ਰਾਨੀ,
ਤੈਸੇ ਅਲੰਕਾਰ ਮਿਲ ਬਾਨੀ।

[ਗਰਬ ਗੀਜਨੀ]

† Figs of speech.

ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਚਮਤਕਾਰ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ ਅਤੇ ਅਰਥਾਲੰਕਾਰ ਇੱਕ ਵਾਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਏਕਤ੍ਵ ਹੋਣ, ਤਦ “ਉਭਯਾਲੰਕਾਰ” ਸੰਗਯਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ.†

ਕਾਵਯਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੇ ਗਯਾਨ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਲੰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਭੇਦ, ਲਛਣ ਅਤੇ ਉਦਾਹਰਣ § ਇਸ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿੱਚ ਯਥਾਮਤਿ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਹਨ :: ਜਿਸ ਤੋਂ ਆਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਕਵੀਜਨ ਲਾਭ ਉਠਾਕੇ ਮੇਰੇ ਯਤਨ ਨੂੰ ਸਫਲ ਕਰਣਗੇ।

ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦਾ ਸੇਵਕ

ਕਾਨ ਸਿੰਘ

ਨਾਭਾ
ਮਾਘ ਸੁਦੀ ੫
ਸਾਲ ਨਾ: ੪੫੫
ਸਨ ਈ: ੧੯੨੪

† ਦੇਖੋ, ਉਭਯਾਲੰਕਾਰ.

§ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੇ ਹੇਠ ਕਿਸੇ ਗ੍ਰੰਥ ਅਥਵਾ ਕਵਿ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਮੇਰੀ ਰਚਨਾ ਹੈ.

:: ਇਸਗ੍ਰੰਥ ਵਿੱਚ ਅਲੰਕਾਰ ਅਕਰਸ਼ਮ ਨਾਲ ਕੋਸ਼ ਦੀ ਰੀਤਿ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਖੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਲੱਭਣ ਵਿਖੇ ਔਖ ਨਾ ਹੋਵੇ. ਅਰੁ ਇਸੇ ਕਾਰਣ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ ਲਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਈ.

SIKHBOOKCLUB.COM

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ.

ਓਹਰਾ

ਅਲੰਕਾਰ ਸਭ ਜਗਤ ਦਾ, ਕਵੀਆਂ ਦਾ ਆਧਾਰ,
ਮਨ ਵਸਾਯ ਰਚਨਾ ਕਰਾਂ, ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ.

ਅਬ ਅਕਰਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ

ਅਰਥਾਲੰਕਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ

ਉਕ੍ਤਿਨਿਮਿਤਾ ਦੇਖੋ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ੋਕਿ (ਅ).

ਉਤਪ੍ਰੇਕਾ (ਓਹੋ ਜੇਹਾ ਦੇਖਣਾ)

ਭੇਦਗਯਾਨ ਸਹਿਤ ਉਪਮੇਯ ਵਿੱਚ ਉਪਮਾਨ
ਦਾ ਖ਼ਜਾਲ ਕਰਣਾ, ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ (ਅਸਲ)
ਪਦਾਰਥ ਵਿਖੇ ਅਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ (ਨਕਲੀ) ਪਦਾਰਥ
ਦੀ ਅਟਕਲ ਕਰਣੀ, “ਉਤਪ੍ਰੇਕਾ” ਅਲੰਕਾਰ
ਹੈ.† ਇਸ ਅਲੰਕਾਰ ਦੇ ਵਾਚਕ ਪਦ ਗੋਯਾ,
ਜਨੁ, ਜਾਣੀਓ, ਮਨੁ, ਮਾਨੋ ਆਦਿ ਹੋਯਾ
ਕਰਦੇ ਹਨ. ਉਦਾਹਰਣ—

* ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਲੰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਲਕਣ ਵਿੱਚ “ਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ” ਪਾਠ ਨਹੀਂ
ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਅਰਥਾਲੰਕਾਰ” ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੀਏ.

† ਆਨ ਵਾਤ ਕੋ ਆਨ ਮੇ ਜਹਿ ਸੰਭਾਵਨ ਹੋਇ.

[ਸਿਵਰਾਜ ਭੂਸ਼ਣ]

(੧) ਗਗਨ ਮੈ ਥਾਲ ਰਵਿ ਚੰਦ ਦੀਪਕ ਬਨੇ,
ਤਾਰਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ* ਮੋਤੀ। [ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੧]

(੨) ਭੂਮਿ ਕੇ ਭਾਰ ਉਤਾਰਨ ਕੋ
ਜਗਦੀਸ਼ ਵਿਚਾਰਕੈ ਜੁੱਧ ਠਟਾ,
ਗਰਜੈ ਮਦਮੱਤ ਕਰੀ ਬਦਰਾਜ
ਬਗਪੰਤਿ ਲਸੈ ਜਨੁ ਦੰਤ ਗਟਾ,
ਪਹਿਰੇ ਤਨੁਤਾਣਃ ਫਿਰੈ ਤਹਿ ਬੀਰ
ਲਿਯੇ ਬਰਛੀ ਕਰ ਬਿਜੁਛਟਾ,
ਦਲ ਦੈਤਨ ਕੇ ਅਰਿ ਦੇਵਨ ਪੈ
ਉਮਡਯੋ ਮਨੁ ਘੋਰ ਘੁਮੰਡ ਘਟਾ।

(੩) ਕੋਪ ਭਈ ਬਰ ਚੰਡ ਮਹਾਂ
ਬਹੁ ਜੁੱਧ ਕਰਯੋ ਰਨ ਮੇ ਬਲਧਾਰੀ,
ਲੈਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਮਹਾਂ ਬਲਵਾਨ
ਪਚਾਰਕੈਃ ਸ਼ੁੱਭ ਕੇ ਉਪਰ ਝਾਰੀ,
ਸਾਰ ਸੋਂ ਸਾਰ ਕੀ ਧਾਰ ਬਜੀ
ਬਨਕਾਰ ਉਠੀ ਤਿਹ ਤੇ ਚਿਨਗਾਰੀ,
ਮਾਨਹੁ ਭਾਦਵ ਮਾਸ ਕੀ ਰੈਨ
ਲਸੈ ਪਟਬੀਜਨ ਕੀ ਚਮਕਾਰੀ।

[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ੧]

(੪) ਲੈਕੇ ਬਰਛੀ ਦੁਰਗਸ਼ਾਹ ਬਹੁ ਦਾਨਵ ਮਾਰੇ,

* ਮਾਨੋ. ਜਾਣੀਓ. ਇਸ ਤੁਕ ਵਿੱਚ “ਗਗਨ ਮੈ ਥਾਲ ਰਵਿ ਚੰਦ ਦੀਪਕ ਬਨੇ” ਰੂਪਕ ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ. “ਤਾਰਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੋਤੀ”— ਉਤਪੇਕਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਭਯਾਲੰਕਾਰ ਹੈ. ਦੇਖੋ, ਉਭਯਾਲੰਕਾਰ.

† ਬੱਦਲ.

‡ ਕਵਚ. ਸ਼ਿਰਹਿ.

§ ਬੰਗਾਰੇ. ਲਲਕ ਰਹੇ.

ਚੜੇ ਰਬੀਂ ਗਜ ਘੋੜਈਂ ਮਾਰ ਭੁਇ ਤੇ ਡਾਰੇ,
ਜਣੁ ਹਲਵਾਈ ਸੀਖ ਨਾਲ ਬਿੰਨੁ ਬੜੇ ਉਤਾਰੇ.

[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ]

(੫) ਸ਼ਜਾਮਤਾ ਬਿਹੀਨ ਸ਼ੇਸ ਸੋਹਤ ਟਹਲ ਸਿੰਘ
ਸ਼ਿਵਕੀ ਸ਼ਿਵਾਕੀ ਸਜ ਸਾਜਤ ਸੁਭਾਏ ਹੈਂ,
ਸਾਰਦਾ ਸਰਦਾਘਨ ਨਾਰਦ ਨਿਕੇਤ ਗੁਨ
ਬੰਸ ਹੰਸਰਾਜਨ ਕੇ ਰਾਜਤ ਮਹਾਏ ਹੈਂ,
ਸੂਰ ਸੁਰਸਰੀ ਸਸਿ ਸੁਧਾ ਸੰਖ ਸੀਪ ਸਿੰਧੂ
ਸਤ ਸਤਗੁਨ ਮਨ ਸਾਧੁ ਸਮੁਦਾਏ ਹੈਂ,
ਸੇਤ ਸੇਤ ਸੋਹਤ ਸਬੈ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
ਕੀਰਤਿ ਤਿਹਾਰੀ ਕੀ ਨਦੀ ਮੇ ਮਨੋ ਨੁਏ ਹੈਂ.*

[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰਸੁਧਾ]

(ਅ) ਜੇ ਗੋਯਾ ਮਾਨੋ ਆਇ ਵਾਚਕ ਪਦ
ਨਾ ਵਰਤੇ ਜਾਣ, ਤਦ “ਗਮਯੋਤਪ੍ਰੇਕਾ” ਅਥਵਾ
“ਗੁਪਤੋਤਪ੍ਰੇਕਾ” ਸੰਗਯਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਇਕ ਵੱਢੇ ਤੇਗੀ ਤੜਫਨ ਮਦ ਪੀਤੇ ਲੋਟਨ ਬਾਵਲੇ†

(੨) ਹੂਰਾਂ ਸ਼ੋਣਤ ਬੀਜ ਨੂੰ ਘਤ ਘੇਰ ਖਲੋਈਆਂ,
ਲਾੜਾ ਦੇਖਨ ਲਾੜੀਆਂ‡ ਚੋਗਿਰਦੇ ਹੋਈਆਂ.

[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ]

ਉਤਪ੍ਰੇਕਾਪਮਾ ਦੇਖੋ, ਉਪਮਾ (ਹ)

* ਇਸ ਕਥਿਤ ਵਿਖੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤੇ ਚਿੱਟੇ ਪਦਾਰਥ, ਮਾਨੋ ਦਸਮੇਸ਼
ਦੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪ ਉੱਜਲ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਨੁਕੇ ਸਫੇਦ ਹੋਏ ਹਨ.

† ਮਾਨੋ ਮਦ ਪੀਤੇ ਲੋਟਨ ਬਾਵਲੇ.

‡ ਮਾਨੋ ਲਾੜਾ ਦੇਖਨ ਲਾੜੀਆਂ.

ਉੱਤਰ ਦੇਖੋ, ਪ੍ਰਸ਼ਨੋੱਤਰ.

ਉੱਦਾਤ (ਉੱਚਾ— ਮਨੋਹਰ)

ਪ੍ਰਯਾਗ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਵਸਤੁ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿਕੇ ਪ੍ਰਯਾਗ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਨਾ

“ਉੱਦਾਤ” ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ. * ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਧਨ ਜਨਨੀ ਜਿਨ ਜਾਇਆ, ਧੰਨ ਪਿਤਾ ਪਰਧਾਨ.

[ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਅ: ੩]

(੨) ਧੰਨ ਸੁਵੰਸ, ਧੰਨ ਸੋ ਪਿਤਾ,

ਧੰਨ ਸੋ ਮਾਤਾ ਜਿਨ ਜਨਾ ਜਣੇ. [ਭੈਰਉ ਮ: ੪]

(੩) ਧਨਜ ਅਨਦਪੁਰ ਨਗਰ ਹੈ ਜਹਿ ਵਿਚਰੇ ਦਸਮੇਸ਼,

ਧਨਜ ਸਿੰਘ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਹਾਜ਼ਰ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼.

ਉਦਾਹਰਣ ਦੇਖੋ, ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ.

ਉਨਮੀਲਿਤ (ਬੋੜਾ ਮਿਲਵਾਂ)

ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੁਲਯ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਖਾਸ ਗੁਣ,

ਭੇਦ ਜਣਾਵੇ, ਇਹ “ਉਨਮੀਲਿਤ” ਅਲੰਕਾਰ

ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ. ‡ ਉਦਾਹਰਣ—

* ਮਾਨ ਯੋਗਤ ਕੀ ਵਸ ਕੇ ਆਦਰ ਕਰੇ ਮਹਾਨ,

ਸੋ ਉਦਾਤ ਭੂਸ਼ਣ ਅੰਗੇ ਕਵਿ ਜਨ ਕਰਤ ਬਖਾਨ.

† ਹਰਿਜਨ.

‡ ਉਨਮੀਲਿਤ ਸਾਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾ ਤੇ ਹੇਤੁ ਭੇਦ ਕਛੁ ਮਾਨ. [ਕਾਵਯ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

(੧) ਗਹਿਣੇ ਜੋ ਜ਼ਰਪੋਸ਼ ਦੇ ਨਹਿ ਸੋਇਨ ਸਾਖੈ,
ਧਉਲੇ ਦਿੱਸਨ ਛਾਹ* ਦੁੱਧ ਸਾਦਹੁ ਗੁਣ ਗਾਖੈ,
ਤਿਉਂ ਸਾਧੁ ਅਸਾਧੁ ਪਰਖੀਅਨ ਕਰਤੂਤ ਸੁਭਾਖੈ.

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

(੨) ਨਕਰ ਨਾਮ ਰੰਗ ਦੇਖ ਸਮ ਬਿਨ ਗੁਣ ਸਮਝੇ ਬਾਤ,
ਗਾਤ ਧਾਤੁ ਗੋ ਦੁੱਧ ਕੇ ਸੋਹੰਡ† ਕੇ ਤੇ ਘਾਤ.

[ਵਿੰਦ]

ਉਪਮਾਂ (ਸਮਾਨਤਾ)

ਜਿਸ ਉਕਤਿ ਵਿੱਚ ਉਪਮਾਨ ਉਪਮੇਯ ਦੇ ਭਿੰਨ ਹੋਣ ਪਰਭੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਧਾਰਣ ਧਰਮ ਦੀ ਸਮਤਾ ਕਥਨ ਕਰੀ ਜਾਵੇ, ਉਹ “ਉਪਮਾਂ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.‡ ਇਸ ਅਲੰਕਾਰ ਦੇ ਸਮਝਣ ਲਈ ਚਾਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਰਥ (ਜੋ ਉਪਮਾਂ ਦੇ ਅੰਗ ਰੂਪ ਹਨ) ਪਹਿਲਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਸਮਝ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਏ, ਅਰਥਾਤ ਉਪਮਾਨ, ਉਪਮੇਯ, ਧਰਮ ਅਤੇ ਵਾਚਕ.

“ਉਪਮਾਨ” ਉਹ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਤੁਲਯਤਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਈਏ, ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੀ ਸਮਤਾ ਮੁਖ

* ਤੜ੍ਹ. ਲੱਸੀ.

† ਬੋਹਰ.

‡ ਕਹਿਏ ਜਹਿ ਉਪਮੇਯ ਕੋ ਬਰ ਉਪਮਾਨ ਸਮਾਨ,

ਪੁਨ ਸਾਧਾਰਨ ਧਰਮ ਧਰ ਸੋਉ ਉਪਮਾਂ ਜਾਨ.

[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ.

“ਉਪਮੇਯ” ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਲਯਤਾ ਦੇਈਏ, ਜੈਸੇ ਮੁਖ ਨੂੰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸਮਾਨ ਕਲਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ.

“ਧਰਮ” ਅਥਵਾ “ਸਾਧਾਰਣ ਧਰਮ” ਓਹ ਹੈ ਜੋ ਉਪਮਾਨ ਅਤੇ ਉਪਮੇਯ ਵਿਖੇ ਸਮਾਨ ਗੁਣ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਤੇ ਮੁਖ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼.

“ਵਾਚਕ” ਓਹ ਹੈ ਜੋ ਉਪਮਾਨ ਉਪਮੇਯ ਦੇ ਸਾਧਾਰਣ ਧਰਮ ਨੂੰ ਤੁਲਯ ਬੋਧਨ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਜੈਸਾ ਤੈਸਾ ਐਸਾ ਜਿਉਂ ਤਿਉਂ ਸਮ ਸੋ ਸਾ ਯਥਾ ਤਥਾ ਲੋ ਆਦਿ ਪਦ ਉਪਮਾ ਅਲੰਕਾਰ ਵਿਖੇ “ਵਾਚਕ” ਸਦਾਉਂਦੇ ਹਨ.

(ੳ) ਉੱਪਰ ਦਸੇ ਚਾਰੇ ਅੰਗ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਪਾਏ ਜਾਣ, ਓਹ “ਪੂਰਣੋਪਮਾ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ. § ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਹਭ ਸਮਾਣੀ ਜੋਤਿ, ਜਿਉ ਜਲ ਘਟਾਉ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ.

[ਵਾਰ ਮਾਰੂ ੨ ਮਃ ੫]

§ ਪੂਰਣੋਪਮ ਵਾਚਕ ਧਰਮ ਉਪਮੇਯਰ ਉਪਮਾਨ.

[ਕਾਵਯ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

ਇਸ ਤੁਕ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਜੋਤਿ ਉਪ-
ਮੇਯ ਹੈ, ਘੜੇ ਦੇ ਜਲ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਉਪ-
ਮਾਨ ਹੈ, ਸਮਾਉਣਾ ਅਰਥਾਤ ਵਯਾਪਕ ਹੋਣਾ
ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਸਾਧਾਰਣ ਧਰਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਉਂ
ਵਾਚਕ ਹੈ, ਜੋ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਨ ਜਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।
ਇਸ ਰੀਤ ਨਾਲ ਇਹ ਪੂਰਨੋਪਮਾ ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ।

(੨) ਬਹੁਰੇ ਅਰਿ ਸਿੰਧੁਰ ਕੇ ਦਲ ਪੈਠਕੈ

ਦਾਮਨਿ ਜਯੋਂ ਦੁਰਗਾ ਦਮਕੈ, [ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ੧]

ਇਸ ਥਾਂ ਦੁਰਗਾ ਉਪਮੇਯ ਹੈ, ਬਿਜਲੀ
ਉਪਮਾਨ ਹੈ, ਦਮਕਣਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਸਾਧਾਰਣ
ਧਰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਜਯੋਂ ਵਾਚਕ ਹੈ।

(੩) ਘਣ ਵਿਚ ਜਯੋਂ ਛੰਛਾਲੀ ਤੇਗਾਂ ਹੱਸੀਆਂ, [ਵਾਰ ਚੰਡੀ]

ਤਲਵਾਰ ਉਪਮੇਯ ਹੈ, ਚੰਚਲਾ (ਬਿਜਲੀ)
ਉਪਮਾਨ ਹੈ, ਹੱਸਣਾ (ਚਮਕਣਾ) ਦੋਹਾਂ ਦਾ
ਸਾਧਾਰਣ ਧਰਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਯੋਂ ਵਾਚਕ ਹੈ।

(੪) ਲੋਚਨ ਅਮਲ ਕਮਲਦਲ ਜੈਸੇ, [ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

ਨੇਤ੍ਰ ਉਪਮੇਯ ਹਨ, ਕਮਲਦਲ ਉਪਮਾਨ ਹੈ,
ਨਿਰਮਲਤਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਸਾਧਾਰਣ ਧਰਮ ਹੈ,
ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਪਦ ਵਾਚਕ ਹੈ।

(ਅ) ਜੇ ਉਪਮਾ ਦੇ ਚਾਰ ਅੰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਅਥਵਾ ਦੋ ਲੋਪ ਹੋਣ, ਤਦ “ਲੁਪਤੋਪਮਾ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.* ਅਰ ਜੋ ਅੰਗ ਲੋਪ ਹੋਵੇ, ਉਸੇ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ “ਲੁਪਤੋਪਮਾ” ਦੀ ਸੰਗਤਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ. ਅਰਥਾਤ ਜੇ ਧਰਮ ਬੋਧਕ ਪਦ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਦ “ਧਰਮਲੁਪਤਾ”, ਉਪਮਾਨ ਲੋਪ ਹੋਣ ਕਰਕੇ “ਉਪਮਾਨਲੁਪਤਾ”, ਉਪਮੇਯ ਦੇ ਲੋਪ ਹੋਣ ਪਰ “ਉਪਮੇਯਲੁਪਤਾ” ਅਤੇ ਵਾਚਕ ਲੋਪ ਹੋਣ ਤੋਂ “ਵਾਚਕਲੁਪਤਾ” ਨਾਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਜੈਸਾ ਸੰਗ ਬਿਸੀਅਰ ਸਿਉ ਹੈ ਰੇ,

ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹੁ ਪਰਗ੍ਰਿਹ.

[ਆਸਾ ਮਃ ੫]

ਇਸ ਤੁਕ ਵਿੱਚ ਪਰ ਇਸਤੀ ਉਪਮੇਯ ਹੈ, ਸਰਪ ਦਾ ਸੰਗ ਉਪਮਾਨ ਹੈ, ਜੈਸਾ ਵਾਚਕ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਸਾਧਾਰਣ ਧਰਮ ਦਾ ਲੋਪ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ “ਧਰਮਲੁਪਤਾ” ਉਪਮਾ ਹੈ.

(੨) ਨਾਨਕ ਰੋਗ ਦੇਖ ਅਘ ਮੋਹ ਛਿਦੇ ਹਰਿਨਾਮ ਖਗ.

[ਸਵੈਯੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਮਃ ੫]

* ਲੁਪਤੋਪਮ ਹੈ ਅੰਗ ਜਿਹਿ ਨਸ਼ਨ ਚਾਰ ਤੇ ਦੇਖ.

[ਕਾਵਯ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

ਇਸ ਥਾਂ ਹਰਿਨਾਮ ਉਪਮੇਯ ਹੈ, ਖੜਗ ਉਪਮਾਨ ਹੈ, ਛੇਦਣਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਸਾਧਾਰਣ ਧਰਮ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਵਾਚਕ ਪਦ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਲਈ “ਵਾਚਕਲੁਪਤਾ” ਹੈ। ਐਸੇ ਹੀ ਹੋਰ ਭੇਦ ਸਮਝੋ।

(ੲ) ਜੇ ਇੱਕ ਉਪਮੇਯ ਦੇ ਬਹੁਤ ਉਪਮਾਨ ਹੋਣ, ਤਦ “ਮਾਲੋਪਮਾ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ.*
ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਛੀਰ ਕੈਸੀ ਛੀਰਾਵਧਿ ਛਾਛ ਕੈਸੀ ਛਤ੍ਰਾਨੇਰ
ਛਪਾਕਰਝ ਕੈਸੀ ਛਬਿ ਕਾਲਿੰਦੀਯੁ ਕੇ ਫੂਲ ਕੇ,
ਹੰਸਨੀ ਸੀ ਸੀਹਾਰੂਮ ਹੀਰਾ ਸੀ ਹੁਸੈਨਾਬਾਦ
ਰੀਗਾ ਕੀ ਸੀ ਧਾਰ ਚਲੀ ਸਾਤੋਂ ਸਿੰਧੂ ਰੂਲ ਕੇ,
ਪਾਰਾ ਸੀ ਪਲਾਉਗਵ ਰੂਪਾ ਕੈਸੀ ਰਾਮਪੁਰ
ਸ਼ੋਰਾਸੀ ਸੁਰੰਗਾਬਾਦ ਨੀਕੇ ਰਹੀ ਝੂਲ ਕੇ,
ਚੰਪਾ ਸੀ ਚੰਦੇਰੀਕੋਟ ਚਾਂਦਨੀ ਸੀ ਚਾਂਦਾਗੜ੍ਹ
ਕੀਰਤਿ ਤਿਹਾਰੀ ਰਹੀ ਮਾਲਤੀ ਸੀ ਫੂਲ ਕੇ॥

[ਅਕਾਲਉਸਤਤਿ]

* ਜਾਂ ਏਕ ਉਪਮੇਯ ਕੇ ਹੋਤ ਬਹੁਤ ਉਪਮਾਨ,

ਤਹਾ ਕਹਿਤ ਮਾਲੋਪਮਾ ਕਵਿ ਮਤਿਰਾਮ ਸੁਜਾਨ. [ਲਲਿਤ ਲਲਾਸੀ]

† ਕੀਰ ਸਮੁਦ੍ਰ. ‡ ਚੰਦਮਾ. § ਧਮਨਾ.

॥ ਇਸ ਕਥਿਤ ਵਿੱਚ ਅਨੁਪਾਸ ਸਬਦਾਲੰਕਾਰ ਭੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਭਯਾਲੰਕਾਰ ਹੈ.

ਇਸ ਥਾਂ ਕੀਰਤੀ ਉਪਮੇਯ ਇੱਕ ਹੈ, ਛੀਰ
ਛਾਛ, ਛਪਾਕਰ ਆਦਿ ਅਨੇਕ ਉਪਮਾਨ ਹਨ.
ਕੀਰਤੀ ਅਤੇ ਉਪਮਾਨਾਂ ਵਿਖੇ ਉੱਜਲਤਾ
ਸਾਧਾਰਣ ਧਰਮ ਹੈ.

(੨) ਭਾਨੁ ਤੇ ਜਜੋਂ ਤਮ ਪੋਨ ਤੇ ਜਜੋਂ ਘਨ
ਮੋਰ ਤੇ ਜਜੋਂ ਫਨਿ ਤਜੋਂ ਸਕੁਚਾਨੇ,
ਸੂਰ ਤੇ ਕਾਤਰ ਕੂਰ ਤੇ ਚਾਤੁਰ
ਸਿੰਘ ਤੇ ਸਾਤੁਰ:: ਏਣ ਡਰਾਨੇ,
ਸੂਮ ਤੇ ਜਜੋਂ ਜਸ ਵਜੋਗ ਤੇ ਜਜੋਂ ਰਸ
ਪੂਤ ਕੁਪੂਤ ਤੇ ਜਜੋਂ ਬੀਸਹਾਨੇ,
ਧਰਮ ਜਜੋਂ ਲੁੱਧ ਤੇ ਭਰਮ ਸੁਬੱਧਿ ਤੇ
ਚੰਡਿ ਕੇ ਜੁੱਧ ਤੇ ਦੈਤ ਪਰਾਨੇ. [ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ੧]

(੩) ਬਾਨ ਜਿਮ ਲੱਛ* ਪਰ ਬੀਰਭਦ੍ਰ ਦੱਛ ਪਰ
ਨਦੀ ਮੱਧ ਮੱਛ ਪਰ ਦਾਸ ਜਾਲਪਾਨ† ਹੈ,
ਸ਼ੇਰ ਜਿਮ ਭੱਛ ਪਰ ਬਾਜ ਜਿਮ ਪੱਛ ਪਰ
ਚੰਡਿ ਬਿਡਾਲੁੱਛ ਪਰ ਕੀਨ ਦੁਤ ਹਾਨ ਹੈ,
ਰਾਮ‡ ਛਿਤਿਪਾਲ§ ਪਰ ਰਾਮ॥ ਸੂਰਸਾਲ□ ਪਰ
ਰਾਮ± ਮਘਪਾਲ+ ਪਰ ਜੈਸੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੈ,
ਸਕੁ ਜਿਮ ਕੋਹ× ਪਰ ਚਕੁ§§ ਹਰਿਦੋਹਿ ਪਰ
ਗੁਰੁਸਿੰਘ ਮੋਹ ਪਰ ਤੈਸੇ ਬਲਵਾਨ ਹੈ.

[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

:: ਤੁਰੰਤ. ਫ਼ੋਰਨ.

* ਨਿਸ਼ਾਨ.

† ਮਾਹੀਗੀਰ. ਧੀਵਰ.

‡ ਪਰਸੁਰਾਮ § ਛਤ੍ਰੀ.

:: ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ.

□ ਰਾਵਣ.

± ਬਲਭਦ੍ਰ.

+ ਜਰਾਸੰਧ.

× ਪਹਾੜ.

§§ ਸੁਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰ.

੫੮

(ਸ) ਉਪਮੇਯ ਨੂੰ ਉਪਮਾਨ, ਅਤੇ ਉਪਮਾਨ ਨੂੰ ਉਪਮੇਯ ਯਥਾਕ੍ਰਮ ਵਰਣਨ ਕਰੀਯੋ, ਤਦ “ਰਸਨੋਪਮਾ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ.*
ਉਦਾਹਰਣ—

ਕੈਸੀ ਰਵਿ ਰਸਮਿ ਘਟਾ ਪੈ ਹੈ ਟਹਲ ਸਿੰਘ?
ਜੈਸੀ ਨੀਲ ਮਨਿਨ ਕੀ ਆਵਲੀ ਪਹਾਰ ਹੈ,
ਕੈਸੀ ਨੀਲ ਮਨਿਨ ਕੀ ਆਵਲੀ ਸਬਜ਼ ਸੈਲ ?
ਜੈਸੀ ਬਿਜ ਕੁੰਜਨ ਮੇ ਜਮੁਨਾ ਕੀ ਧਾਰ ਹੈ,
ਕੈਸੀ ਬਿਜ ਕੁੰਜਨ ਮੇ ਜਮੁਨਾ ਕੀ ਧਾਰ ਦੇਖੀ ?
ਜੈਸੀ ਬੀਜੁਰੀ ਕੀ ਸਾਨ ਪਾਨਪ ਅਪਾਰ ਹੈ,
ਕੈਸੀ ਬੀਜੁਰੀ ਕੀ ਸਾਨ ਪਾਨਪ ਅਪਾਰ ਦੇਖੀ ?
ਜੈਸੀ ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਤੇਰੀ ਤਰਵਾਰ ਹੈ.

[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

(ਹ) ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਸੂ ਦੇ ਗੁਣ ਦੀ ਬਹੁਤਿਆਂ ਵਿਚ ਸੰਭਾਵਨਾ ਕਰੋਣੀ “ਉਤਪ੍ਰੇਕ-ਪਮਾ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਤਾਲ ਕੂਪ ਫਲੇ ਦੁਮ ਮੇਘ ਜਲ ਪੂਰਿਤ ਮੇ,
ਮਾਨੋ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕੀ ਨੰਮ੍ਰਤਾ ਬਸਤ ਹੈ.
(੨) ਸਿਤਾ ਕਲਾਕੰਦ ਮਧੁ ਮਿਸ਼ਰੀ ਐ ਅਮ੍ਰਿਤ ਨੇ
ਮਾਨੋ ਗੁਰੁਗਿਰਾ ਮੇ ਤੇ ਮਧੁਰਾਈ ਲੀਨੀ ਹੈ.

* ਜਹਾ ਪ੍ਰਥਮ ਉਪਮੇਯ ਸੇ ਹੋਤ ਜਾਤ ਉਪਮਾਨ,
ਤਹਾ ਕਹਿਤ ਰਸਨੋਪਮਾ ਕਵਿ ਮਤਿਰਾਮ ਸੁਜਾਨ.

[ਲਲਿਤ ਲਲਾਮ]

ਉਪਮਾਨ ਦੇਖੋ, ਉਪਮਾ.

ਉਪਮਾਨੋਪਮੇਯ ਅਥਵਾ ਉਪਮੇਯੋਪਮਾ.

ਜੇ ਪਰਸਪਰ ਉਪਮੇਯ ਨੂੰ ਉਪਮਾਨ ਅਤੇ ਉਪਮਾਨ ਨੂੰ ਉਪਮੇਯ ਵਰਣਨ ਕਰੀਯੋ, ਤਦ “ਉਪਮਾਨੋਪਮੇਯ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ * ਉਦਾਹਰਣ—

ਦਸਮੇਸ਼ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਭਾਸੈ ਬੀਜਰੀ ਸਮਾਨ,
ਬਿਜਲੀ ਚਮਕ ਦੇਖੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਸੀ.

ਉਪਮੇਯ. ਦੇਖੋ, ਉਪਮਾ.

ਉਪਮੇਯੋਪਮਾ. ਦੇਖੋ, ਉਪਮਾਨੋਪਮੇਯ.

ਉਭਯਾਲੰਕਾਰ.

ਦੋ ਅਥਵਾ ਇਸ ਤੋਂ ਜਾਣਾ ਅਲੰਕਾਰ ਜੇ ਇੱਕ ਥਾਂ ਪਾਏ ਜਾਣ, ਤਦ “ਉਭਯਾਲੰਕਾਰ” ਸੰਗਯਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ. ਚਾਹੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ ਹੋਣ ਭਾਵੇਂ ਅਰਥਾਲੰਕਾਰ.

* ਜਹਾ ਪਰਸਪਰ ਹੋਤ ਹੈ ਉਪਮੇਯੋ ਉਪਮਾਨ,
ਭੁਸਟ ਉਪਮੇਯੋਪਮਾ ਤਾਹਿ ਬਖਾਨਤ ਜਾਨ. [ਸਿਵਰਾਜ ਭੁਸਟ]

ਉਭਯਾਲੰਕਾਰ ਦੇ ਦੋ ਮੁੱਖ ਭੇਦ ਹਨ,
ਸੰਸ੍ਰਿਸ਼੍ਟ ਅਤੇ ਸੰਕਰ.

(ੳ) ਜੇ ਅਨੇਕ ਅਲੰਕਾਰ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਭੀ
ਜੁਦੇ ਭਾਸਣ, ਤਦ “ਸੰਸ੍ਰਿਸ਼੍ਟ” ਭੇਦ ਹੈ. *

(ਅ) ਜੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਭਿੰਨ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਾ ਹੋਣ,
ਤਦ “ਸੰਕਰ” ਭੇਦ ਹੈ. †

ਉੱਲਾਸ. (ਪ੍ਰਕਾਸ਼— ਚਮਕ)

ਇੱਕ ਦੇ ਗੁਣ ਅਥਵਾ ਦੋਸ ਤੋਂ ਦੂਸਰੇ ਵਿਖੇ
ਗੁਣ ਅਥਵਾ ਦੋਸ ਦਾ ਹੋਣਾ ਦਿਖਾਯਾ ਜਾਵੇ,
ਇਹ “ਉੱਲਾਸ” ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ. ‡ ਇਸ ਦੇ ਚਾਰ
ਭੇਦ ਹਨ—

(ੳ) ਗੁਣ ਤੋਂ ਗੁਣ ਦਾ ਹੋਣਾ. ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਗੁਣੀ ਗੁਣੀ ਮਿਲ ਲਾਹਾ ਪਾਵਸਿ

ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮ ਵਡਾਈ.

[ਭੈਰਉ ਮ: ੧]

* ਅਲੰਕਾਰ ਇਕ ਥਲ ਬਹੁਤ ਜੁਦੇ ਜੁਦੇ ਲਖ ਜਾਹਿ,

ਤਿਲ ਤੇਵਲ ਕੀ ਗੀਤਿ ਸੋ ਸੰਸ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਕਹਿ ਤਾਹਿ. [ਗਰਬਰੀਜਨੀ]

† ਘਖ ਪਾਨੀ ਕੀ ਗੀਤਿ ਕਰ ਹੋਖ ਪਰਸਪਰ ਲੀਨ,

ਤਾਂਕੇ ਸੰਕਰ ਨਾਮ ਹੈ ਭਾਖਤ ਪਰਮ ਪ੍ਰਚੀਨ. [ਕਾਵਨ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

‡ ਏਕਹਿ ਕੇ ਗੁਣ ਦੋਸ ਤੋਂ ਔਰੇ ਕੇ ਗੁਣ ਦੋਸ,

ਵਰਣਤ ਯੋਂ ਉੱਲਾਸ ਹੈ ਜੋ ਪੰਡਿਤ ਮਤਿ ਕੋਸ.

[ਲਲਿਤ ਲਲਾਮ]

(੨) ਗੀਗਾ ਜਮਨਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਸਰਸੁਤੀ,
 ਤੇ ਕਰਹਿ ਉਦਮ ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ,
 ਕਿਲਵਿਖ ਮੈਲ ਭਰੇ ਪਰੇ ਹਮਰੇ ਵਿਚ,
 ਹਮਰੀ ਮੈਲ ਸਾਧੂ ਕੀ ਧੂਰਿ ਗਵਾਈ.

[ਮਲਾਰ ਮ: ੪]

(੩) ਪਰਮਾਰਥ ਮੇ ਮਤਿ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀ,
 ਕਬਿ ਹੋਇ ਬੁਰੇ ਮਹਿ ਨਾ ਤਿਨ ਕੀ,
 ਹਰਖੈ ਪਰ ਕੋ ਸੁਖ ਦੇਖ ਸਦਾ,
 ਪਰ ਪੀਰ ਸਹਾਰ ਸਕੈ ਨ ਕਦਾ. [ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

(੪) ਨਾਰਦਾਦਿ ਸਨਕਾਦਿ ਲੋ ਗੁਰੁ ਚਰਨਨ ਰਜ ਪਾਇ,
 ਭਏ ਮਹਾਤਮ ਯੋਗ ਜਗ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਕਹਾਇ.
 [ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

(ਅ) ਦੋਸ ਤੋਂ ਗੁਣ—ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਸਫਲ ਬਿਰਛ ਫਲ ਦੇਤ ਜੋ ਪਾਖਾਨ ਮਾਰੇ
 ਸਿਰ ਕਰਵਤ ਸਹਿ ਹੋਤ ਪਾਰ ਪਾਰ* ਹੈ,
 ਸਾਗਰ ਸੇ ਕਾਢ ਮੁਖ ਫੋਰਿਯਤ ਸੀਪ ਕੇ ਜੋ
 ਦੇਤ ਮੁਕਤਾਹਲ ਅਵਗਾਜਾ ਨ ਵਿਚਾਰ ਹੈ,
 ਜੈਸੇ ਖਨਵਾਰਾ ਖਾਨਿ ਖਨਤ ਹਨਤ ਘਨ ‡
 ਮਾਨਕ ਅਮੋਲ ਹੀਰਾ ਪਰਉਪਕਾਰ ਹੈ,
 ਉਖ ਮੇ ਪਿਯੂਖ‡ ਜੋ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੋਤ ਕੋਲੂ ਪਰੇ
 ਅਵਗੁਨ ਕੀਏ ਗੁਨ ਸਾਧੁਨ ਕੇ ਦੁਾਰ ਹੈ.

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

* ਖੰਡ ਖੰਡ. ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ. † ਖੋਦਣ ਵਾਲਾ. ‡ ਕੁਦਾਲ.

‡ ਇੱਥੇ ਵਿਚੋਂ ਜੈਸੇ ਰਸ.

(੨) ਰਿਸਕਰ ਉਰਮਹਿ ਲਾਤ ਪ੍ਰਹਾਰੀ,*
 ਜਿਮ ਲਛਮੀਪਤਿ ਕੇ ਭ੍ਰਿਗੁ ਮਾਰੀ.
 ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੇ ਗਿਰਕਰ ਪਰੇ,
 ਬਿੱਧ ਸ਼ਰੀਰ ਕੰਪ ਬਹੁ ਕਰੇ.
 ਬਹੁਰ ਸੰਭਾਰ ਉਠੇ ਤਤਕਾਲਾ,
 ਗਹਿ ਦਾਤੁ ਕੇ ਚਰਨ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ.
 ਕਰ ਕਮਲਨ ਸੋ ਮਰਦਨ ਕਰੇ,
 ਬਿਨਤੀ ਸਹਿਤ ਸੁ ਬਚਨ ਉਚਰੇ,—
 ਤੁਮ ਕੋ ਦੇਖ ਨ ਅਗੁ ਖਰੋਵਾ,
 ਹੁਤੋ ਮਾਨ ਮਮ ਸੋ ਤੁਮ ਖੋਵਾ. [ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

(ੳ) ਗੁਣ ਤੋਂ ਦੋਸ਼— ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਧਨ ਜੋਬਨ ਦੁਇ ਵੈਰੀ ਹੋਏ ਜਿਨੀ ਰਖੇ ਰੰਗ ਲਾਇ.
 [ਆਸਾ ਅਃ ਮਃ ੧]

(੨) ਪਾਪੀ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਵਈ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਨ ਸੁਹਾਇ,
 ਮਾਖੀ ਚੰਦਨ ਪਰਹਰੈ ਜਹਿ ਬਿਗੀਧਿ ਤਹਿ ਜਾਇ.
 [ਸਲੋਕ ਕਥੀਰ ਜੀ]

(੩) ਸਦਨ ਵਿਭੂਤਿ ਅਪਰ ਕੇ ਦੇਖੀ,
 ਪੀਰਾ ਪਾਵਹਿ ਰਿਦੇ ਵਿਸੇਖੀ.
 [ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

(੪) ਛਮੀ ਪੁਰੁਸ਼ ਕੇ ਕਾਜ ਉਦਾਰਾ,
 ਨਸ੍ਰੁ ਹੋਤ ਜਿਮ ਅਗਨੀ ਪਾਰਾ,
 ਤਿਸ ਕੋ ਸਕਲ ਕਰਹਿ ਅਪਰਾਧਾ,
 ਭਰ ਕੋ ਛੋਰ ਦੇਤ ਹੈ ਬਾਧਾ.
 [ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

(ਸ) ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਦੋਸ਼— ਉਦਾਹਰਣ—

* ਦਾਤੁ ਜੀ ਨੇ ਬੀ ਗੁਰੁ ਅਮਰਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਲੱਤ ਮਾਰੀ.

(੧) ਕੁਸੰਗਤਿ ਬਹਹਿ ਸਦਾ ਦੁਖ ਪਾਵਹਿ
ਦੁਖੋ ਦੁਖ ਕਮਾਇਆ। [ਮਾਰੂ ਸੋਲਹਾ ਮਃ ੩]

(੨) ਦੁਸਟੀ ਸਭਾ ਵਿਗੁਚੀਐ ਵਿਖ ਵਾਤੀ ਜੀਵਣ ਬਾਦ.
[ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਅਃ ਮਃ ੧]

(੩) ਪਰ ਦੁਖ ਪਿਖ ਕਰ ਹੋਤ ਹੈਂ ਦੁਖੀ ਸੰਤ ਮਨ ਮਾਹਿ.

ਉੱਲੇਖ (ਲਿਖਣਾ— ਬਯਾਨ ਕਰਣਾ)

ਇੱਕ ਹੀ ਵਸਤੁ ਨੂੰ ਅਨੇਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਆਪਣੀ
ਆਪਣੀ ਭਾਵਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ
ਰੂਪ ਕਲਪਣ, ਤਦ “ਉੱਲੇਖ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.*
ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਰਾਜਨ ਮਹਿ ਤੂੰ ਰਾਜਾ ਕਹੀਅਹਿ ਭੂਮਨ ਮਹਿ ਭੂਮਾ,
ਠਾਕੁਰ ਮਹਿ ਠਾਕੁਰਾਈ ਤੇਰੀ ਕੋਮਨ ਸਿਰ ਕੋਮਾ,
ਸੁਖੀਅਨ ਮਹਿ ਸੁਖੀਆ ਤੂੰ ਕਹੀਅਹਿ ਦਾਤਨ ਸਿਰ ਦਾਤਾ,
ਤੇਜਨ ਮਹਿ ਤੇਜਵੰਸੀ ਕਹੀਅਹਿ ਰਸੀਅਨ ਮਹਿ ਰਾਤਾ,
ਸੂਰਨ ਮਹਿ ਸੂਰਾ ਤੂੰ ਕਹੀਅਹਿ ਭੋਗਨ ਮਹਿ ਭੋਗੀ,
ਗ੍ਰਸਤਨ ਮੇ ਤੂੰ ਬਡੇ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਜੋਗਨ ਮਹਿ ਜੋਗੀ,
ਕਰਤਨਮਹਿਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਹੀਅਹਿ ਆਚਾਰਨਮਹਿਆਚਾਰੀ,
ਸਾਹਨ ਮਹਿ ਤੂੰ ਸਾਚਾ ਸਾਹਾ ਵਾਪਾਰਨ ਮਹਿ ਵਾਪਾਰੀ.
[ਗੁਜਰੀ ਅਃ ਮਃ ੫]

(੨) ਨਿਸਾ ਨਿਸਿਨਾਥ ਜਾਨੈ ਦਿਨ ਦਿਨਪਤਿ ਮਾਨੈ,
ਭਿੱਛੁਕਨ ਦਾਤਾ ਕੈ ਪ੍ਰਮਾਨ ਮਹਾਂਦਾਨਿ ਹੈ,

* ਕੈ ਬਹੁਤੇ ਕੈ ਏਕ ਜਹਿ ਏਕ ਵਸੂ ਕੋ ਦੇਖ,
ਬਹੁ ਥਿਧਿ ਕਰ ਉੱਲੇਖ ਹੈਂ ਸੋ ਉੱਲੇਖ ਉੱਲੇਖ. [ਸ਼ਿਵਰਾਜਭੂਸ਼ਣ]

ਅੰਖਧੀ ਕੈ ਰੋਗਨ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਜੋਗਿਨ
 ਸਮੀਪ ਕੈ ਵਿਯੋਗਿਨ ਮਹੇਸ ਮਹਾਂ ਮਲ ਹੈ,
 ਸਤ੍ਰੈ ਖਗਖਜਾਤਾਊ ਸਿਸੁ ਰੂਪਨ ਕੈ ਮਾਤਾ ਯਯੀ
 ਗਜਾਨੀਅਨ ਗਜਾਤਾ ਕੈ ਵਿਧਾਤਾ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੈ,
 ਗਨਨ ਗਨੇਸ਼ ਮਾਨੇ ਸੁਰਨ ਸੁਰੇਸ ਜਾਨੇ
 ਜੈਸੇ ਪੇਖੇ ਤੈਸੇਈ ਲਖੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ.

[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਰਾਮਾਵਤਾਰ]

(੩) ਚੰਦ ਕੀ ਅੰਸ਼ ਚਕੋਰਨ ਕੈ ਕਰ
 ਮੋਰਨ ਵਿੱਦੁਲਤਾ ਅਨੁਮਾਨੀ,
 ਮੱਤ ਗਯੋਦਨ ਇੰਦ੍ਰਵਧੂ
 ਭੁਨਸਾਰ ਛਟਾ ਰਵਿ ਕੀ ਜਿਯ ਜਾਨੀ,
 ਵੰਗੁਰੁ ਦੇਖਨ ਕੀ ਹਰਤਾ ਅਰੁ
 ਨਸਰੋਵਨ ਕਾਲਕ੍ਰਿਯਾ ਕਰ ਮਾਨੀ,
 ਦੇਸ਼ਨ ਸਿੰਧ ਦਿਸ਼ੇਸ਼ਨ ਵਿੰਧ
 ਜੁਗੇਸ਼ਨ ਰੀਗ ਕੈ ਰੀਗ ਪਛਾਨੀ.*

[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਰਾਮਾਵਤਾਰ]

(੪) ਸਤ੍ਰੁ ਵਿਲੋਕਤ ਕਾਲ ਸਮ ਜਾਨਹਿ ਲੇ ਪ੍ਰਾਨਾ,
 ਦੇਵਤਰੋਵਰ ਕੈ ਲਖੈ ਜਨ ਕਾਮਨਵਾਨਾ,
 ਗਜਾਨੀ ਲਖਹਿ ਪਰਾਤਮਾ ਵਾਂਛਿਤ ਤਨ ਧਾਰਾ,
 ਨਿਸ਼ਚਯ ਭਚਤਨ† ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਸਨੂ ਗਿਰਿਧਾਰਾ,
 ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਕੋ ਤਨ ਦਸ਼ਮ ਸਿੱਖਨ ਮਨ ਜਾਨਾ,
 ਪ੍ਰਜਾ ਲਖੈ ਰਾਜਾ ਮਹਾਂ ਪਾਲੈ ਬਿਧਿ ਨਾਨਾ. ‡

[ਗੁਰੁਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

§ ਖੜਗਵਿਦਯਾ ਦਾ ਪੰਡਿਤ.

* ਸੀਤਾ ਬਾਬਤ ਐਸਾ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਖ਼ਯਾਲ ਅਨੇਕਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ.

† ਵੈਸ਼ਨਵ. ‡ ਕਲਗੀਧਰ ਬਾਬਤ ਐਸਾ ਖ਼ਯਾਲ ਅਨੇਕਾਂ

ਨੇ ਕੀਤਾ.

(੫) ਪੰਥ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਰੋਸ ਕੋ ਛਬੀਲੋ ਛੈਲ
ਕਾਮਨੀ ਕੁਰੰਗਨੈਨੀ ਜਾਨੈ ਨੰਦਲਾਲ ਹੈ,
ਰਾਮਨੀ ਅਵਧੂਤ ਜਾਨੈ ਨਾਥ ਜੂ* ਸੁਪੂਤ† ਜਾਨੈ
ਮੇਧਾ‡ ਪੁਰਹੂਤ§ ਜਾਨੈ ਨਜਾਯ ਮੇ ਮਰਾਲ ਹੈ,
ਫੈਲਤੀ ਧਨੇਸ਼ ਜਾਨੈ ਪੰਡਿਤ ਗਨੇਸ਼ ਜਾਨੈ
ਧੀਰਵੰਤ ਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਨੈ ਰਾਗੀ ਰਾਗਮਾਲ ਹੈ,
ਰੋਗੀ ਤੋ ਹਕੀਮ ਜਾਨੈ ਦੇਵਤੇ ਕਦੀਮ ਜਾਨੈ
ਜੋਧੇ ਭੀਮ ਜਾਨੈ ਐ ਗਨੀਮ ਜਾਨੈ ਕਾਲ ਹੈ.

[ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

(ਅ) ਇੱਕ ਵਸਤੁ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਪੁਰਸ਼
ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਦੇਖੇ, ਇਹ ਉੱਲੇਖ † ਦੂਜਾ
ਭੇਦ ਹੈ. † ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਪੁਣਵੈ ਨਾਨਕ ਬੇਨਤੀ ਤੂੰ ਸਰਵਰ ਤੂੰ ਹੋਸ,
ਕਉਲ ਤੂਹੈ ਕਵੀਆ ਤੂਹੈ ਆਪੇ ਵੇਖ ਵਿਗਸ.

[ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਮ: ੧]

(੨) ਗੁਰੁ ਤੀਰਥ ਗੁਰੁ ਪਾਰਿਜਾਤ

ਗੁਰੁ ਮਨਸਾ ਪੂਰਣਹਾਰ,

ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਹਰਿਨਾਮ ਦੇਇ

ਉਧਰੈ ਸਭ ਸੰਸਾਰ.

[ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਮ: ੫]

(੩) ਹਰਿ ਆਪੇ ਜੋਗੀ ਭੰਡਾਧਾਰੀ,

ਹਰਿ ਆਪੇ ਰਵਰਹਿਆ ਬਨਵਾਰੀ,

ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਖ ਤਾਪੈ ਲਾਇ ਤਾਰੀ. [ਗਉੜੀ ਮ: ੪]

* ਬਿਵਰਜੀ. † ਕਾਭਤਿਕੇਧ. ਖਟਮਖ. ‡ ਦੇਵਤਾ. § ਇੰਦ੍ਰ.

‡ ਇਕ ਕੋ ਬਹੁਤ ਗੀਤਿ ਕਹਿ ਜਹਾ। ਅਲੰਕਾਰ ਉੱਲੇਖੇ ਤਹਾ।

ਮਨ.

[ਗਰਬਗੰਜਨੀ]

(੪) ਕਹੂੰ ਜਟਾਧਾਰੀ ਕਹੂੰ ਕੰਠੀ ਧਰੇ ਬ੍ਰਮਚਾਰੀ
 ਕਹੂੰ ਜੋਗਸਾਧੀ ਕਹੂੰ ਸਾਧਨਾ ਕਰਤ ਹੋ,
 ਕਹੂੰ ਕਾਨ ਢਾਰੇ ਕਹੂੰ ਭੰਡੀ ਹੈ ਪਧਾਰੇ, ਕਹੂੰ
 ਫੁਕ ਫੁਕ ਪਾਇਨ ਕੋ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪੈ ਧਰਤ ਹੋ,
 ਕਤਹੂੰ ਸਿਪਾਹੀ ਹੈ ਕੇ ਸਾਧਤ ਸਿਲਾਹਨ ਕੇ*
 ਕਹੂੰ ਛਤ੍ਰੀ ਹੈਕੈ ਅਰਿ ਮਾਰਤ ਮਰਤ ਹੋ,
 ਕਹੂੰ ਭੂਮਿਭਾਰ ਕੇ ਉਤਾਰਤ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ!
 ਕਹੂੰ ਭਵ ਭੂਤਨ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਭਰਤ ਹੋ.

[ਅਕਾਲ ਉਸਤਤਿ]

(੫) ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਸ ਪਰਸਕੈ ਚੰਦਨ ਕਰੈ ਮਨੂਰ ਮਲੀਣਾ,
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਾਵਨਚੰਦਨੋ ਬਾਂਸ ਸੁਵਾਸ ਕਰੈ ਲਾਖੀਣਾ,
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਰਿਜਾਤ ਸਿੰਮਲ ਸਫਲਕਰੈ ਸੰਗਲੀਣਾ,
 ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾਗਹੁ ਹੰਸ ਜਲਹੁ ਦੁਧ ਪੀਣਾ,
 ਗੁਰੁ ਤੀਰਥ ਦਰਿਆਉ ਹੈ ਪਸ਼ੂ ਪਰੇਤ ਕਰੈ ਪਰਬੀਣਾ,
 ਸਤਗੁਰੁ ਬੰਦੀਛੋੜ ਹੈ ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਕਰੈ ਓਡੀਣਾ,
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨ ਅਪਤੀਜ ਪਤੀਣਾ. [ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

(੬) ਸੋਭਾ ਹੂੰ ਕੇ ਸਾਗਰ ਨਵਲ ਨੇਹ ਨਾਗਰ ਹੈ
 ਬਲ ਭੀਮ ਸਮ ਸੀਲ ਕਹਾਂ ਲੋ ਗਨਾਇਯੇ,
 ਭੂਮਿ ਕੇ ਵਿਭੂਖਨ ਜੁ ਦੂਖਨ ਕੇ ਦੂਖਨ
 ਸਮੂਹ ਸੁਖ ਹੂੰ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਖੇ ਤੇ ਅਘਾਇਯੇ,
 ਹਿੰਮਤ ਨਿਧਾਨ ਆਨ ਦਾਨ ਕੇ ਬਖਾਨੇ ਜਾਨ
 “ਆਲਮ” ਤਮਾਮ ਜਾਮ ਆਠੋਂ ਗਨ ਗਾਇਯੇ,
 ਪ੍ਰਬਲ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ
 ਭੋਜ ਕੀ ਸੀ ਮੌਜ ਤੇਰੇ ਰੋਜ ਰੋਜ ਪਾਇਯੇ.

[ਆਲਮ, ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀਦਾ ਹਜ਼ੂਰੀ ਕਵਿ]

* ਸ਼ਸਤਾਂ ਨੂੰ.

(੭) ਬਿਧਿ ਸੇ ਵੈਰਾਗਪ੍ਰਦ ਹਰਿ ਸੇ ਗਯਾਨਪਾਲ
 ਸਿਵ ਸੇ ਵਿਕਾਰਨਾਸ ਸਤਗੁਰੁ ਦਾਸ ਕੇ,
 ਸੀਤਕਰ* ਜੈਸੇ ਸੀਤ ਕਰ ਸੁ ਵਿਸਾਗਨਿ ਤੇ†
 ਤਿਮਰਹਰਨ‡ ਸੇ ਤਿਮਰ ਮੋਹ ਛਾਸ ਕੇ,
 ਧਾਮ ਰਿਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਮੱਧ ਦੀਪਕ ਸੇ ਦੀਪਤ ਹੈਂ
 ਮਾਯਾ ਭਿੰਨ ਜੀਵ ਕੇ ਦਿਖਾਵੈਂ ਸੁਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੇ,
 ਚਰਨ ਸਰਨ ਕਰ ਪਰਨ ਹਰਨ ਭਰ

ਤਾਰਨ ਤਰਨ ਅਰਨਵਧੂ ਭਵ ਨਾਸ ਕੇ [ਨਾਨਕਪ੍ਰਕਾਸ਼]
 (੮) ਵੇਪਃ੪ ਮੇ ਵਿਦੇਹ ਯੁੱਧ ਕ੍ਰਪ ਮੱਧ ਰਾਮ ਚੰਦ
 ਸਿੱਖ ਤਾਰਬੇ ਕੇ ਭਵ ਸਿੰਧੁ ਤੇ ਜਹਾਜ ਹੈਂ,
 ਕਰੁਣਾ ਨਿਧਾਨ ਮੇ ਵਿਸ਼ਨੁ ਪਰਮਾਨ ਮਨ
 ਕੀਰਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਬੇ ਕੇ ਸੋਈ ਵਿਜਰਾਜ:: ਹੈਂ,
 ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਾਪ ਮੇ ਪ੍ਰਚੰਡ ਮਾਰਤੰਡ△ ਬਥੇ
 ਸੋਭਾ ਸਭ ਲੇਬੇ ਕੇ ਸੁਹਾਯ ਸੁਰਰਾਜ ਹੈਂ,
 ਧੀਰਜ ਧਰਨ ਕੇ ਧਰਨਿ ਰੁਪ ਬੀਰ ਬਰ
 ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਖਕੰਦ ਹੈ ਵਿਰਾਜ ਹੈਂ.
 [ਗੁਰੁਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

(੯) ਮੱਛਰੁ ਕੱਛ ਵਰਾਹ ਨਰੀਹਰ□
 ਵਾਮਨ ਬੁੱਧ ਬਨਜੋ ਸੁਖਦਾਨਕ,
 ਰੇਣੁਕਾ ਨੰਦਨ + ਔ ਰਘੁਨੰਦਨ
 ਨੰਦ ਕੋ ਨੰਦਨ ਹੈ ਵ੍ਰਜ ਬਾਨਕ,
 ਕੋਉ ਕਹੈ ਕਲਿਕੀ ਕਵਿ ਦਾਸ ਜੂ:

* ਚੰਦਮਾ. † ਵਿਸਯ ਰੂਪ ਅਗਨਿ ਤੇ. ‡ ਸੂਰਯ.

§ ਸਮੰਦ. :: ਗਗਨ. :: ਚੰਦਮਾ. △ ਸੂਰਯ.

□ ਨਰਸਿੰਘ. + ਪਰਸੁਰਾਮ. :: ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ. ਇਹ

ਪਟਿਆਲਾ ਨਿਵਾਸੀ ਥਾਵਾ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਹਨ, ਜੋ ਕਾਵਯ ਦੇ ਪੂਰੇ ਪੰਡਿਤ ਸੇ.
 ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛਾਪ "ਦਾਸ" ਹੈ.

ਮੋ ਮਨ ਮੇ ਗਤਿ ਜੈਂ ਪਰਮਾਨਕ,

ਕੇਵਲ ਦਾਸ ਉਧਾਰਨ ਕੇ ਹਿਤ

ਧਾਰਤ ਰੂਪ ਸਬੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ. [ਗਣਪ੍ਰਸਾਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

(੧੦) ਦੈਵੀਗੁਨ ਦੈਵ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਬਢਾਵੈ ਬੇਗ

ਸ਼ੁਭ ਸੇ ਪ੍ਰਮਾਦ ਕੋ ਵਿਦਾਰੈ ਸ਼ੁਭਦਾਰਾਏ ਸੀ,

ਦਾਤੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਕੀ ਸੁਰਾਹੀ ਸੀ ਪਯੂਖ ਪੂਰੀ

ਤਾਂਬੇ ਚੀਤ ਸਜਾਹੀ ਕੋ ਇਲਾਹੀ ਸ਼ਾਕ ਪਾਰਾ ਸੀ,

ਤੀਨੋ ਤਾਪ ਸਾਪਨ ਕੇ ਝਾਪਨ ਕੋ ਜਾਪਨ ਸੀ

ਪਾਪ ਕਲਾ ਕਾਪਨ ਕੋ ਭਾਰੀ ਦਾਂਤ ਆਰਾ ਸੀ,

ਕਾਮ ਸੇ ਪ੍ਰਚੰਡ ਅਜਾਪੂਤਨ ਕੇ ਕਾਟਬੇਕੋ

ਸਿੱਖੀ ਜੋ ਅਕਾਲ ਕੀ ਸੁ ਤਿੱਖੀ ਤੇਗ ਧਾਰਾ ਸੀ.

(ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਭਾਕਰ)

(੧੧) ਵੈਰੀ ਮਿਥਾ ਬੁਝਨ ਕੇ ਬੀਚ ਮੇ ਵਿਰਾਜੈਂ ਸਿੱਖ

ਲਾਜੈਂ ਪਾਕਸਾਸਨਃ ਸੇ ਭਾਜੈਂ ਤੇਜ ਭਾਲ ਕੇ,

ਪੂਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੱਛ ਲੱਛ ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਸੁੱਛ

ਰੱਛਕ ਪ੍ਰਤੱਛ ਅੱਛ ਕੇਸ਼ਰੀ ਨਿਹਾਲਕੇ,

ਆਸ਼ਕ ਹੈਂ ਗੁਨੀ ਪੈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਪ੍ਰਮੋਦ ਭਾਰੇ

ਸੰਤ ਪੈ ਨਿਵਾਸਕ ਵਿਨਾਸਕ ਦੁਕਾਲ ਕੇ,

ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਮਾਲਕ ਐ ਪਾਲਕ ਹੈਂ ਦੀਨਨ ਕੇ

ਗਾਲਕ ਗਨੀਮਨ ਕੇ ਬਾਲਕ ਅਕਾਲ ਕੇ.

[ਸਿੱਖੀਪ੍ਰਭਾਕਰ]

(੧੨) ਆਠੋਂ ਜਾਮ ਹਾਥ ਰਾਖੈਂ ਤੇਜ਼ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰਨ ਪੈ

ਦੁਜੋਨ ਬਟੋਰਨ ਪੈ ਧਾਵੈਂ ਬੇਗ ਬਾਜ ਕੇ,

ਭੂਪਨ ਕੇ ਭੂਪ ਰੂਪ ਕਾਮ ਸੇ ਛਬੀਲੇ ਛੈਲ

ਆਛੇ ਜਗਦੀਸ਼ ਜੋ ਬਨਾਏ ਖੂਬ ਸਾਜ ਕੇ,

ਗਜਾਨੀ ਮਿਥਲੇਸ਼* ਹੂੰ ਤੇ ਬੇਸ਼ ਔ ਮਹੇਸ਼ ਧਜਾਨੀ
ਕੇਸ਼ਰੀ ਨਿਹਾਲ ਦਾਨੀ ਲਾਖੋਂ ਹੀ ਸਮਾਜ ਕੇ,
ਏਈ ਰੱਛਵਾਰ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਤੋ ਸਮੀਤ ਭਾਰੇ
ਪਜਾਰੇ ਗੁਰਬਾਨੀ ਕੇ ਦੁਲਾਰੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ.

[ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

(੧੩) ਦੇਖੋਂ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਗ੍ਰਿਹੀ ਔ ਵਜਾਪਾਰੀ ਭਾਰੀ
ਲਾਲੇ ਘਰ ਮਾਹਿੰ ਬ੍ਰਮਚਾਰੀ ਕੇ ਸਰੂਪ ਹੈ,
ਮੱਕੇ ਮਾਹਿੰ ਹਾਜੀ ਅਰੁ ਕਾਜੀ ਹੈ ਮਦੀਨੇ ਵਿਖੇ
ਕਾਸ਼ੀ ਬੀਚ ਬੈਠਜੇ ਬਨ ਪੰਡਿਤ ਅਨੂਪ ਹੈ,
ਅਚਲਵਟਾਲੇ ਯੋਗਿਰਾਜ ਮੁਹਿ ਭਾਸਤ ਹੈ
ਦੇਖਜੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਭੂਪਨ ਕੋ ਭੂਪ ਹੈ,
ਯੋਦਪਿ ਹੈ ਰੂਪ ਰੰਗ ਰਹਿਤ ਅਰੂਪ ਬਾਬਾ
ਤੋਦਪਿ ਵਿਜੇਸ਼ ਆਖ ਦੇਖੈ ਸਭ ਰੂਪ ਹੈ.

(੧੪) ਲੈਕਰ ਦੁਤਾਰਾ ਗਾਵੈ ਸਿੱਖਨ ਮੇ ਵਾਰ ਆਸਾ
ਪਕੜ ਦੁਧਾਰਾ ਬਾਹੈ ਸ਼ਤੁ ਸਿਰ ਆਰਾ ਹੈ,
ਕੜਛਾ ਲੈ ਹਾਥ ਬਰਤਾਵਤ ਅਤੁੰਟ ਦੇਗ
ਕਠਿਨ ਕੋਦੰਡ† ਬਾਣ ਵੇਧ ਕਰੈ ਪਾਰਾ ਹੈ,
ਭਕਿ ਗਜਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਔ ਵੈਰਾਗ ਕੀ ਸੁਨਾਵੈ ਕਬਾ
ਚੜ੍ਹਕੈ ਤੁਰੰਗ ਜੰਗ ਦੇਵੈ ਲਲਕਾਰਾ ਹੈ,
ਤਤ੍ਰਗਜਾਨੀ ਦਾਨੀ ਯੋਧਾ ਗ੍ਰਿਹੀ ਤਜਾਗੀ ਗੁਰੂ ਚੇਲਾ
ਵਾਹਵਾਹ! ਧੰਨਧੰਨ! ਜਨਕ‡ ਹਮਾਰਾ ਹੈ.

ਅਸੰਗਤਿ (ਅਨਮੇਲ)

ਕਾਰਣ ਅਰੁ ਕਾਰਯ ਦਾ ਭਿੰਨ ਸਥਾਨ।

* ਮਿਥਲਾਪਤਿ. ਜਨਕ.

† ਧਨੁਖ.

‡ ਪਿਤਾ ਕਲਗੀਧਰ.

ਵਿਖੇ ਵਰਣਨ ਕਰੀਯੋ, ਤਦ “ਅਸੰਗਤਿ”
ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.‡ ਉਦਾਹਰਣ—

ਪ੍ਰੇਮ ਮੱਤ ਮਰਦਾਨਾ ਗਾਵੈ,
ਸ਼੍ਰੋਤਾ ਸੁਨਤ ਭੂਲ ਸੁਧ ਜਾਵੈ.

ਮੱਤਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਵਿਖੇ ਹੋਈ ਅਰ ਸੁਧ ਭੁੱਲੀ
ਸ਼੍ਰੋਤਾ ਦੀ.

(ਅ) ਜੋ ਵਸਤੁ ਜਿਸ ਥਾਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਯੋ ਉਸ
ਨੂੰ ਉਸ ਥਾਂ ਨਾਂ ਰੱਖ ਕੇ, ਅਯੋਗ ਥਾਂ ਅਰੋਪਣਾ,
“ਅਸੰਗਤਿ” ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

ਵੈਦ ਦਵਾ ਦੀਨੀ ਸੁਖਦ ਦੁਖੀਆ ਪੁਰੁਸ ਨਿਹਾਰ,
ਆਖੈ ਕੀ ਫਾਕੀ ਕਰੀ, ਫਾਕੀ ਆਖਨ ਭਾਰ.

[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

(ੲ) ਕਾਰਯ ਆਰੰਭ ਕਰੀਏ ਕਿਸੇ ਹੋਰ
ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਲਈ, ਅਰੁ ਉਸ ਦਾ ਫਲ ਹੋਵੇ ਉਸ
ਤੋਂ ਉਲਟ, ਐਸਾ ਵਰਣਨ “ਅਸੰਗਤਿ” ਦਾ
ਤੀਜਾ ਰੂਪ ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

‡ ਹੇਤੁ ਅਨਤ ਹੀ ਹੋਯ ਜਹਿ ਕਾਜ ਅਨਤ ਹੀ ਹੋਯ,

ਤਹਾ ਅਸੰਗਤਿ ਕਹਿਤ ਹੈ ਭੁਸਣ ਸੁਮਤਿ ਸਮਯੋ. [ਬਿਵਰਾਜ ਭੁਸਣ]

* ਐਰ ਨੌਰ ਕਰਣੀਯ ਜੋ ਕਰਤ ਐਰ ਹੀ ਨੌਰ. [ਲਲਿਤ ਲਲਾਮ]

† ਕਰਣ ਲਗੈ ਜੋ ਕਾਜ ਕਹੁ ਤਾਤੇ ਹੋਯ ਵਿਰੋਧ. [ਲਲਿਤ ਲਲਾਮ]

ਬਲਿ ਪੋਤਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਦਾ ਇੰਦ੍ਰਪੁਰੀ ਦੀ ਇੱਛ ਇਛੰਦਾ,
ਕਰ ਸੰਪੂਰਣ ਜੱਗ ਸੌ ਇੱਕ ਇਕੋਤਰ ਜੱਗ ਕਰੰਦਾ,
ਇੰਦ੍ਰਾਸਣ ਨੌ ਪਰਹਰੈ ਜਾਇ ਪਾਤਾਲ ਸੁ ਹੁਕਮੀਬੰਦਾ.

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

ਅਸੰਭਵ (ਨਾ ਹੋਣ ਯੋਗਜ)

ਅਣਬਣ ਬਾਤ ਦਾ ਹੋਣਾ, ਅਰਥਾਤ
ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਦਾ ਬਣਜਾਣਾ, ਜਿਸ ਉਕਤਿ
ਵਿਖੇ ਸਿੱਧ ਕਰੀਏ, ਇਹ “ਅਸੰਭਵ” ਅਲੰਕਾਰ
ਹੈ.‡ ਉਦਾਹਰਣ—

ਮਸਕੰਫੁ ਭਗਨੰਤਿ ਸੈਲੰ
ਕਰਦਮੰ ਤਰੰਤਿ ਪਪੀਲਕਹ,॥
ਸਾਗਰੰ ਲਘੰਤਿ ਪਿੰਗੰ
ਤਮ ਪਰਗਾਸ ਅੰਧਕਹ,
ਸਾਧ ਸੰਗੋਣ ਸਿਮਰੰਤਿ ਗੋਬਿੰਦ
ਸਰਣ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ.

[ਸਲੋਕ ਸਹਸਰਿਤੀ ਮ: ੫]

(੨) ਆਦਿ ਤਿਮਰਲੰਗ ਤੇ ਅਨੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਭਏ
ਕੇਤੀ ਕੁਲ ਬੀਤ ਗਈ ਅਮਲ ਚਲਾਇ ਕੈ,
ਦੇਸ਼ ਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਚਾਰੋਂ ਚੱਕ ਸਭ ਨਿਵੇਂ ਆਯ
ਕਹੂੰ ਨ ਮਵਾਸੀ ਭਟ ਦੀਯੋ ਵਿਚਲਾਯ ਕੈ,

‡ ਅਨ ਹੁਥੇ ਕੀ ਬਾਤ ਕਛੁ ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਸੀ ਜਾਨ,
ਤਹਾ ਅਸੰਭਵ ਵਰਣਿਯੇ ਸੋਈ ਨਾਮ ਬਖਾਨ. [ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਭੁਸ਼ਟ]
॥ ਮੰਛਰ. ॥ ਕੀਤੀ.

ਅਨਗਨ ਸੇਨ ਕੋਸ਼ ਦੀਰਘ ਦੁਰਗ ਭਾਰੀ
ਰਾਜ ਕੋ ਸਮਾਜ ਕੋਨ ਸਕੈ ਸੁ ਗਿਨਾਯਕੈ,
ਸ੍ਰੀ ਗੁਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਏ ਸੁਰੂਪ ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਕੈ
ਕੋਨ ਜਾਨੈ ਦੇਂਗੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹਤ ਖਪਾਯਕੈ.

[ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

- (੩) ਪੇਟ ਬਜਾਵਤ ਛੁਧਾ ਦੁਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਮੁਹਾਯ,
ਕੋ ਜਾਨਤ ਥੋ ਫੂਲ ਕੋ ਦੇਸ਼ਨ ਪੇਤਿ ਹੈ ਜਾਯ.
(੪) ਸੂਦ੍ਰ ਨੀਚ ਬਲ ਬੁਧਿ ਬਿਨਾ ਸੰਪਤਿ ਹੀਨ ਸਮਾਜ,
ਕੋ ਜਾਨਤ ਥੋ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਦੇਵੇਂਗੇ ਤਿਨ ਰਾਜ.

ਅਕਰਾਂ ਦੇ ਸਥਾਨ

ਦੇਖੋ, ਚਿਤ੍ਰ ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਅੰਗ (ਅ).

ਅਚਿੰਤ ਨਿਮਿੱਤਾ ਦੇਖੋ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ੋਕਿ (ਸ).

ਅਤਦਗੁਣ (ਨਾ ਤਿਸ ਦਾ ਗੁਣ)

ਜਿਸ ਥਾਂ ਸੰਗਤਿ ਦਾ ਕੁਛ ਅਸਰ ਨਾ ਹੋਵੇ,
ਅਰਥਾਤ ਆਪਣਾ ਹੀ ਗੁਣ ਜੌਂ ਕਾ ਤੌਂ ਰਹੇ,
ਐਸਾ ਕਥਨ “ਅਤਦਗੁਣ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.*

ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਜੈਸੇ ਪਾਹਨ ਜਲ ਮਹਿ ਰਾਖਿਓ ਭੇਦੈ ਨਹਿ ਤਿਹ ਪਾਨੀ,
ਤੈਸੇਹੀ ਤੁਮ ਤਾਹਿ ਪਛਾਨੋ ਭਗਤਿਹੀਨ ਜੋ ਪਾਨੀ.

[ਬਿਲਵਲ ਮ: ੯]

* ਜਹਿ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਔਰ ਕੋ ਗੁਣ ਕਛੁਕ ਨਹਿ ਲੇਤ,
ਤਾਹਿ ਅਤਦਗੁਣ ਕਹਿਤ ਹੈਂ ਭੂਸਟ ਸੁਕਵਿ ਸਚੇਤ. [ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਭੂਸਟ]

- (੨) ਪਾਬਰ ਕਉ ਬਹੁਰ ਨੀਰ ਪਵਾਇਆ,
ਨਹਿ ਭੀਰੈ ਅਧਿਕ ਸੁਕਾਇਆ,
ਖਟ ਸਾਸਤਰ ਮੂਰਖੈ ਸੁਨਾਇਆ,
ਜੈਸੇ ਦਹਦਿਸ ਪਵਨ ਬੁਲਾਇਆ. [ਭੈਰਉ ਮ: ੫]
- (੩) ਕਾਜਰ ਕੋਠਿ ਮਹਿ ਭਈ ਨ ਕਾਰੀ
ਨਿਰਮਲ ਬਰਨ ਬਨਿਓ ਰੀ. [ਆਸਾ ਮ: ੫]
- (੪) ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਭਗਤ ਇਕਰੰਗੀ
ਦੂਜਾ ਰੰਗ ਨ ਕੋਈ. [ਸੂਹੀ ਫੰਤ ਮ: ੩]
- (੫) ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲ ਅਲਿਪਤੋ ਵਰਤੈ
ਤਿਉਂ ਵਿਚੇ ਗਿਰਹ ਉਦਾਸ. (ਰਾਮਕਲੀਵਾਰ ੧ ਮ: ੩)
- (੬) ਸੰਤ ਨ ਛਾਡੇ ਸੰਤਈ ਜਉ ਕੋਟਿਕ ਮਿਲਹਿ ਅਸੰਤ,
ਮਲਿਯਾਗਰ ਭੁਯੰਗਮ ਬੇਢਿਓਤ ਸੀਤਲਤਾ ਨ ਤਜੰਤ.
[ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ]
- (੭) ਸੂਰ ਸਜਾਮ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾਤੀ ਕਮਰੀਆ ਚਢਤ ਨ ਦੂਜੇ ਰੰਗ.
[ਸਾਰੰਗ ਸੂਰਦਾਸ]
- (੮) ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਆਖੀਐ
ਬਹਿਲੇ ਬਿਸੀਅਰ ਤਿਸ ਲਪਟਾਹੀਂ,
ਜਜੋਂ ਜਲ ਕਮਲ ਅਲਿਪ ਹੈ
ਘਰਬਾਰੀ ਗੁਰਸਿਖ ਤਿਵਾਂਹੀ. [ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

ਅਤਿਸ਼ਯੋਕਿ. ਦੇਖੋ, ਅਤੁਕਿ.

ਅਤੁਲਯ ਯੋਗਿਤਾ

ਉਪਮੇਯ ਉਪਮਾਨ ਆਦਿ ਦੇ ਧਰਮਾਂ ਦੀ
ਨਾ ਹੋਵੇ ਸਮਾਨ ਯੋਗਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਸੋ

“ਅਤੁਲਜ ਯੋਗਿਤਾ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.* ਇਹ
ਤੁਲਜ ਯੋਗਿਤਾ ਤੋਂ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਥਾਕੇ ਨੈਨ ਸੁਵਨ ਸੁਨ ਥਾਕੇ, ਥਾਕੀ ਸੁੰਦਰ ਕਾਇਆ,
ਜਰਾ ਹਾਕ ਦੀ ਸਭਮਤਿ ਥਾਕੀ, ਏਕ ਨ ਥਾਕਸਿ ਮਾਇਆ.

[ਸੁਹੀ ਕਬੀਰ]

ਗਿਰਿ ਬਸੁਧਾ ਜਲ ਪਵਨ ਜਾਇਗੋ

ਇਕ ਸਾਧੁ ਬਚਨ ਅਟਲਾਧਾ,

ਅੰਡ ਬਿਨਾਸੀ ਜੇਰ ਬਿਨਾਸੀ

ਉਤਭੁਜ ਸੇਤ ਬਿਨਾਧਾ,

ਚਾਰ ਬਿਨਾਸੀ ਖਟਹ ਬਿਨਾਸੀ

ਇਕ ਸਾਧੁ ਬਚਨ ਨਿਹਚਲਾਧਾ,

ਦਿਸਟਿਮਾਨ ਹੈ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੀ,

ਇਕ ਸਾਧੁ ਬਚਨ ਆਗਾਧਾ. [ਸਾਹਿਗ ਮ: ੫]

ਮੈਲਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੈਲਾ ਇੰਦੁ,

ਰਵਿ ਮੈਲਾ ਮੈਲਾ ਹੈ ਚੰਦੁ,

ਮੈਲਾ ਮਲਤਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰ,

ਇਕ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲ ਜਾਕਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾਰ.

[ਭੈਰਉ ਕਬੀਰ]

ਅਤੁਲਕ੍ਰਿ

(ਬਹੁਤ ਵਧਕੇ ਕਹਿਣਾ-ਮੁਬਾਲਿਗਾ)

ਬਾਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਧਾਕੇ ਝੂਠੀ ਕਲਪਣਾ

*“ਤੁਲਜ ਯੋਗਿਤਾ ਜਹਾਂ ਨ ਹੋਈ। ਜਾਨ ਅਤੁਲਜ ਯੋਗਿਤਾ ਮੋਈ.”

[ਜਸਵੰਤ ਜਸਰੂਪਸਟ]

ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਕਰਣਾ “ਅਭ੍ਯੁਕਿ” ਅਲੰਕਾਰ
ਹੈ. ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ “ਅਤਿਸ਼ਯੋਕਿ” ਭੀ ਹੈ*
ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਤਹਾਂ ਸਤ੍ਰ ਕੇ ਭੀਮ ਹਸੀ ਚਲਾਏ,
ਫਿਰੈਂ ਮੱਧ ਗੈਣਿ ਅਜੇ ਲੈ ਨ ਆਏ. [ਗੁਰਮਤ ਪ੍ਰਬੰਧ]

(੨) ਧੂਰਿ ਉਡੀ ਖੁਰ ਪੂਰਨ ਤੇ
ਬਲ ਉਰਧ ਹੈ ਰਵਿ ਮੰਡਲ ਛਾਏ,
ਮਾਨਹੁ ਫੇਰ ਰਚੇ ਬਿਧਿ ਲੋਕ ਧਰਾ
ਖਟ ਆਠ ਅਕਾਸ ਬਨਾਏ.†

[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ੧]

(੩) ਦੁੰਦਭੀ ਦੁੰਕਾਰ ਬਾਜੈ ਮਾਨੋ ਜਲਪਰ ਗਾਜੈ
ਰਾਜਤ ਨਿਸ਼ਾਨ ਭਯ ਭਾਨੁ ਛਿਪ ਜਾਤ ਹੈਂ,
ਹਾਥਿਨ ਕੇ ਹਲਕਾ ਹਜਾਰਨ ਗਨੇ ਕੋ ਹਯ
ਜਟਿਤ ਜਵਾਹਰ ਜੇ ਜਗਮਗ ਗਾਤ ਹੈਂ,
ਕੋਰ ਸਾਜੇ ਜੋਰ ਕਰ ਨਾਲਿਨ ਕੇ ਸ਼ੋਰ ਸੁਨ
ਸ਼ੀਕਤ ਸੁਰੇਸ਼ ਔ ਨਰੇਸ਼ ਬਿਲਖਾਤ ਹੈਂ,
ਹੰਸਰਾਮ ਕਹਤ ਬਿਰਾਜੇ ਜਿਨ ਭਾਜੇ
ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਮਾਂਗੇ ਕਵਿਰਾਜ ਚਲੇ ਜਾਤ ਹੈਂ.

ਔਰ—

(੪) ਬਨ ਟੁੱਟਤ ਗਿਰਿ ਫਟਤ
ਛੁਟਤ ਧੀਰਜ ਸੁ ਧਰਨ ਤਨ,

* ਦਨ ਸੂਰਤਾਰੂਪ ਗੁਣ ਕਹਿਯੋ ਅਤਿ ਅਧਿਕਾਰ,
ਅਤ੍ਯੁਕਿ ਕੇ ਰੂਪ ਯਹ ਕਹੈਂ ਕਵੀ ਸਮੁਦਾਯ.

† ਇਸ ਥਾਂ ਉਤਪੰਕਾ ਅਤੇ ਅਤਿਸ਼ਯੋਕਿ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਭਲਕਾਰਤਾ ਹੈ.

ਦਿੱਗਜ ਦਿਗ ਕਲਮਲਿਤ
 ਹਲਤ ਤਲ ਸ਼ੇਸਨਾਗ ਮਨ,
 ਉਡਤ ਰੇਨੁ ਹਯ ਖੁਰਨ
 ਸੂਰ ਬਰ ਕਹੂੰ ਲੁਕ ਗਯ,
 ਭੱਭੀਛਨ ਭਰਹਰਤ
 ਮੂੰਦ ਗਢ ਦੁਰ ਦੁਰਤ ਭਯ,
 ਕਰ ਗਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਣ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੁ
 ਜਬ ਸਲੋਹ ਪੱਖਰ ਸਜਤ,
 ਹਲਚਲਤ ਤਿਹੂੰ ਪੁਰ ਚਕ੍ਰਵੈ
 ਘਰਨਿ ਛਾਡ ਘਰ ਤੇ ਭਜਤ.

[ਹਿਸਰਾਮ, ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦਾ ਦਰਬਾਰੀ ਕਵਿ]

(੫) ਚੌਕ ਪਰੇ ਧਨਦ* ਅਚਾਕ† ਅਲਕਾਵਤੀ‡ ਮੇ
 ਕੰਪਨ ਸੁਰੇਸ਼ ਲਾਗੇ ਸ਼ੰਕ ਮਨ ਮਾਨੇ ਹੈਂ,
 ਸ਼੍ਰੋਨ ਸੁਨ ਸ਼ੋਰ ਪਰੀ ਰੌਰ ਰਤਨਾਕਰ ਮੇ
 ਪਰਤ ਨ ਜਾਨੇ ਪਾਰਿਜਾਤਕ ਪਰਾਨੇ ਹੈਂ,
 ਸ਼ੇਖਰ ਸਰਾਹੈ ਕਾਮਧੇਨੁ ਕੀ ਕਰੈ ਕੋ ਬਾਤ
 ਗੋਇ ਰਾਖੀ ਇੰਦਿਰਾਯ ਗੋਬਿੰਦ ਸਭ ਜਾਨੈ ਹੈਂ,
 ਸਾਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਗੁਰੁ ਜੀ ਕੀ
 ਦੇਖ ਦਾਨ ਧਾਰਾ ਧਾਰਾਧਰਃ ਸ਼ਰਮਾਨੇ ਹੈਂ.

[ਗੁਰੂ ਪੰਚਾਸ਼ਿਕਾ]

(੬) ਏਰੇ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਚਕ੍ਰਵਾਕ! ਤੂ ਵਿਚਾਰੇ ਚਿਤ
 ਸਿਕਟ ਵਿਸਾਰ ਕਛੁ ਦੁੱਖ ਕੋ ਨ ਬਾਰ ਹੈ,
 ਏਰੇ ਅਰਬਿੰਦ! ਤਜਾਗ ਚਿੰਤਾ ਅਤਿ ਨਿੰਦ
 ਤੇਰੇ ਆਨੰਦ ਕੋ ਬਿੰਦ ਹੋਤ ਬੇਗ ਵਿਸਤਾਰ ਹੈ,

* ਕੁਬੇਰ. † ਅਚਾਨਕ. ‡ ਕੁਬੇਰ ਦੀ ਪੁਤ੍ਰ. § ਲਕਸ਼ਮੀ. :: ਬੱਦਲ.

ਕਹੈ ਤੋਖਰਿ ਹੈ ਨ ਨਿਸਿ ਅੰਧਕਾਰ ਯਹ
ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੋ ਮੁਰਾਰਿ ਅਵਤਾਰ ਹੈ,
ਤਾਂਹਿ ਕੇ ਹਜ਼ਾਰ ਹਜ ਧਾਯੋ ਹੈਂ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੇਤ
ਵਾਂਕੀ ਧੂਰਿ ਧਾਰ ਸੋ ਅਪਾਰ ਅੰਧਕਾਰ ਹੈ।
[ਤੋਖਰਿ]

(੭) ਜੰਗ ਸਿਤਵੈਯਾ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ,
ਧਨੁ ਤੀਰ ਕਰ ਕਰ ਕਾਨ ਛੋਯ ਛੋਯ ਜਾਤ,
ਖੇਲਤ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸੰਗ ਕਟਕ ਅਪਾਰ ਧਾਰ
ਕਰੈਂ ਮਾਰ ਮਾਰ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਜੋਯ ਜੋਯ ਜਾਤ,
ਗ਼ਾਲ ਕਵਿ ਕਹੈ ਜੈਸੇ ਬੋਝ ਗਡਬੱਡ ਭਏ
ਨਾਵ ਡਗਮਗੈ ਔ ਕਿਨਾਰੇ ਧੋਯ ਧੋਯ ਜਾਤ,
ਤੈਸੇ ਭੂਮਿ ਭਾਰ ਪਰੇ ਕਬੂ ਇਤ ਕਬੂ ਉਤ
ਕਬੂ ਜਿਤ ਕਿਤ ਨੀਚੀ ਉਚੀ ਹੋਯ ਹੋਯ ਜਾਤ।
[ਗੁਰੁ ਪੰਚਾਸਿਕਾ]

ਅਤਯੰਤਾਤਿਸ਼ਯੋਕਿ

(ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਧ ਕੇ ਕਹਿਣਾ)

ਕਾਰਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਰਯ ਦਾ ਹੋਣਾ,
ਜਿਸ ਉਕਤਿ ਵਿਖੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ,
ਇਹ “ਅਤਯੰਤਾਤਿਸ਼ਯੋਕਿ” ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ। *
ਉਦਾਹਰਣ—

* ਜਹਾਂ ਰੇਤੁ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤ ਹੈ ਕਾਜ,
ਅਤਯੰਤਾਤਿਸ਼ਯੋਕਿ ਸੋ ਕਹਿ ਭੂਸਣ ਕਵਿਰਾਜ। [ਸਿਵਰਾਜ ਭੂਸਣ]

- (੧) ਪਹਿਲਾ ਪੂਤ ਪਿਛੇਰੀ ਮਾਈ,
ਬਾਹਰ ਬੈਲ ਗੋਨ ਘਰ ਆਏ [ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ]
- (੨) ਬਾਦਲ ਬਿਨ ਬਰਖਾ ਹੋਈ,
ਜਉ ਤਤੁ ਬਿਚਾਰੈ ਕੋਈ. [ਸੋਰਠ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ]
- (੩) ਯੁੱਧ ਹੋਤੁ ਦਸਮੇਸ਼ ਜਬ ਕਸੀ ਕਮਰ ਕਿਰਪਾਨ,
ਜਗ ਦੁਖ ਦਾਯਕ ਸਤੁ ਗਣ ਤੁਰਤ ਭਏ ਬਿਨ ਪ੍ਰਾਣ.

ਅਧਰ ਵਿਛੋਹਾ

ਦੇਖੋ, ਚਿਤ੍ਰ ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ (ਅ)

ਅਧਿਕ (ਬਹੁਤ-ਜ਼ਾਦਾ)

ਆਪੇਯ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਆਧਾਰ ਦੀ ਅਧਿਕ-
ਤਾ ਕਹਿਣੀ, “ਅਧਿਕ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ. *
ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚ ਰੱਖਿਓਨ
ਕਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਕਰੋੜ ਸੁਮਾਰਾ. (ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ)

ਆਪੇਯ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨਾਲੋਂ ਰੋਮ ਆਧਾਰ ਦੀ
ਅਧਿਕਤਾ ਕਹੀ.

- (੨) ਆਦਿ ਅੰਤ ਹੀਨ ਜਗ ਕਰਤਾ ਮਹਾਨ ਨਾਥ
ਗੁਰਮੁਖ ਚਿੰਤ ਮੇ ਨਿਵਾਸ ਸਦਾ ਕਰਤੋ.

ਕਰਤਾਰ ਆਪੇਯ ਨਾਲੋਂ, ਗੁਰਮੁਖ ਦਾ
ਚਿੰਤ ਆਧਾਰ, ਵਡਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ.

ਜਿਹਿ ਅਪੇਯ ਤੇ ਅਧਿਕ ਆਧਾਰ,
ਭੂਸਟ ਅਧਿਕ ਸੁ ਤਹਿ ਚਿੰਚਾਰ.

[ਗੁਰਬ ਗੀਤਨਾ]

ਅਨਨ੍ਯ (ਅਨ- ਨਹੀ, ਅਨ੍ਯ- ਸੰਬੰਧ)

ਉਪਮੇਯ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਮਾਨ
ਨਾ ਹੋਵੇ, ਅਰਥਾਤ ਉਪਮੇਯ ਨੂੰ ਹੀ ਉਪਮਾਨ
ਠਹਿਰਾਈਏ, ਸੋ “ਅਨਨ੍ਯ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ।[†]
ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਤੁਧ ਜੇਵਡ ਹੋਰ ਸਰੀਕ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਆਖੀਐ,
ਤੁਧ ਜੇਵਡ ਤੂਹੈਂ ਹੋਈ। (ਵਾਰ ਬਿਹਗੜਾ ਮ: ੪)
- (੨) ਕਹਿ ਰਵਦਾਸ ਅਕਥ ਕਥਾ ਬਹੁ ਕਾਇ ਕਰੀਜੈ,
ਜੈਸਾ ਤੂ ਤੈਸਾ ਤੁਹੀ ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਦੀਜੈ? (ਬਿਲਵਲ)
- (੩) ਭੱਲੇ ਅਮਰ ਦਾਸ ਗੁਣ ਤੇਰੇ
ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ ਤੋਹਿ ਬਣਾਵੈ। [ਸਵੈਯੇ ਮ: ੩ ਕੇ]
- (੪) ਕਬੀਰ ਦੇਖਕੈ ਕਹਿ ਕਹਉ ਕਹੇ ਨ ਕੋ ਪਤੀਆਇ,
ਹਰਿ ਜੈਸਾ ਤੈਸਾ ਉਹੀ ਰਹਉ ਹਰਖ ਗੁਣ ਗਾਇ।
[ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ]
- (੫) ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਜੋ ਹਮਰੇ ਸ੍ਰਾਮੀ,
ਜੋਸਿ ਸੋਸਿਓ ਹੈਂ ਅੰਤਰਯਾਮੀ,
ਜੇ ਉਪਪਾਨ ਤਾਰਤਮਯ ਉਪਮਾ,
ਹੁਇ ਹਾਸੀ ਤਿਹ ਕਵਿ ਕੀ ਭਵਾਮਾ। [ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]
- (੬) ਪਾਰਸ ਸੁਧਾਰਸ ਵਿਚਾਰੇ ਮੈ ਟਹਿਲ ਸਿੰਘ
ਭਾਰਸਃ ਕੀ ਬਾਰਸ ਕੋ ਬਰਖੇ ਵਿਸੇਖੇ ਹੈਂ,

[†] ਜਹਾਂ ਕਰਤ ਉਪਮੇਯ ਕੋ ਉਪਮੇਯੈ ਉਪਮਾਨ,
ਤਹਾ ਅਨਨ੍ਯ ਕਹਿਤ ਹੈਂ ਭੂਸਣ ਸਕਲ ਸੁਜਾਨ। [ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਭੂਸਣ]
[‡] ਜੋ ਹੈਨ, ਸੋ ਹੈਨ। § ਵੱਧ ਘੱਟ. :: ਸੋਭਾ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਜਲ।

ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਚਿੱਤ ਦੈ ਨਿਹਾਰੀ ਸਾਰੀ ਚਾਰ ਓਰ
 ਚੰਦਨ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਕੋਸ਼ ਮੇ ਪਰੇਖੇ ਹੈਂ,
 ਸੁਰਤਰੁ ਤੀਰ ਹੈ ਸਰੀਰ ਉਰ ਕੈਸੇ ਸੁਖ
 ਕਾਮਨਾਨੁਸਾਰ ਕਾਮਧੇਨੁ ਕੋਉ ਲੇਖੇ ਹੈਂ,
 ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਕ ਉਧਾਰਕ ਪਤਿਤ ਹੂੰ ਕੇ
 ਸਤਗੁਰੁ ਕੇ ਸਮਾਨ ਸਤਗੁਰੁ ਦੇਖੇ ਹੈਂ.

[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

ਅਨਵਸਰ

ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਦਾ ਸਮਝ ਸਿਰ ਕਰਣਾ
 ਛੱਡਕੇ, ਬੇਮੇਕੇ ਕੀਤਾਜ਼ਾਣਾ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਵਰਣਨ
 ਹੋਵੇ, ਉਹ “ਅਨਵਸਰ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.
 ਉਦਾਹਰਣ—

ਸੂਕੇ ਸਰਵਰ ਪਾਲ ਬੰਧਾਵੈ,
 ਲੂਣੇ ਖੇਤ ਹਥਵਾਰਿ ਕਰੈ,
 ਆਇਓ ਚੋਰ ਤੁਰੰਤਹਿ ਲੈਗਇਓ,
 ਮੇਰੀ ਰਾਖਤ ਮੁਗਧ ਫਿਰੈ,
 ਜਿਹਵਾ ਬਚਨ ਸੁਧ ਨਹੀ ਨਿਕਸੈ,
 ਤਬ ਰੇ ਧਰਮ ਕੀ ਆਸ ਕਰੈ. [ਆਸ ਕਥੀਰ]

ਅਨੁਕ੍ਰ ਨਿਮਿੱਤਾ ਦੇਖੋ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ੋਕ੍ਰਿ (ੳ)

ਅਨੁਗੁਣ (ਗੁਣ ਦੀ ਪੈਰਵੀ).

ਸੰਗਤਿ ਦੇ ਅਸਰ ਨਾਲ, ਸੰਗਤਿ ਕਰਨ

ਵਾਲੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਗੁਣ ਹੋਰ ਵਧ ਜਾਵੇ, ਐਸਾ
ਵਰਣਨ, “ਅਨੁਗੁਣ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ. *

ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਸਾਧੋ ! ਇਹੁ ਮਨ ਗਾਹਿਓ ਨ ਜਾਈ,
ਚੰਚਲ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸੰਗ ਬਸਤ ਹੈ, ਜਾਂਤੋ ਬਿਰ ਨ ਰਹਾਈ.
[ਗਉੜੀ ਮ: ੯]

(੨) ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰੁ ਆਪਣੈ ਦਿਉਹਾੜੀ ਸਦਵਾਰ,
ਜਿਨ ਮਾਣਸ ਤੋ ਦੇਵਤੇ ਕੀਏ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ.
[ਵਾਰ ਆਸਾ]

(੩) ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਅਮੋਲ ਹੈ,
ਹੋਇ ਅਮੋਲ ਸਾਧੁ ਸੰਗ ਪਾਏ. [ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

(੪) ਦੀਪਤ ਮਤਸਰ ਅਗਨਿ ਅਗਾਰੀ,
ਦੁਸ੍ਰ ਗਿਰਾ ਮੇਲੀ ਘ੍ਰਿਤ ਧਾਰੀ. ×××
ਚੀਰਾ ਚਰਮ ਲਵਣ ਜਨੁ ਭਾਰਾ. ×××
[ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ]

(੫) ਕਲਗੀ ਸਦੈਵ ਰਹੈ ਭੂਪਨ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰ
ਪਰ ਦਸ਼ਮੇਸ਼ ਸੰਗ ਭੂਪਨ ਤੋਂ ਵੇਦਨੀਯ.

ਅਨੁਗਾਯਾ (ਅਨੁਮਤਿ— ਮਨੋਤ)

ਜਿਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਲੋਕ ਬੁਰੀ ਮੰਨਣ, ਉਸ
ਵਿਖੇ ਆਪਣੀ ਰੁਚੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਗੁਣ ਮੰਨ
ਲੈਣਾ, ਐਸਾ ਵਰਣਨ “ਅਨੁਗਾਯਾ” ਅਲੰਕਾਰ

* ਗੁਣ ਤੇ ਗੁਣਰੁ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਦੋਸ਼,

ਵਧੈ ਸੁ ਅਨੁਗੁਣ ਕਹੈ ਅਦੋਸ਼.

[ਗਰਬਰੀਜਨੀ]

੧.† ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਭਲੀ ਸੁਹਾਵੀ ਛਾਪਰੀ ਜਾਮਹਿ ਗੁਨ ਗਾਏ,
ਅਨਦ ਗਰੀਬੀ ਸਾਧੁਸੰਗ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤ ਆਏ,
ਪੀਸਨ ਪੀਸ ਓਢ ਕਾਮਰੀ ਸੁਖ ਮਨ ਸਿੱਧਾਏ,
ਨਗਨ ਫਿਰਤ ਰੰਗ ਏਕ ਕੈ ਓਹ ਸੋਭਾ ਪਾਏ.
[ਸੁਹੀ ਮ: ੫]
- (੨) ਜੇਤਕ ਕਾਨਨ ਕੇ ਦੁਖ ਹੈਂ ਸਭ
ਸੇ ਸੁਖ ਕੈ ਤਨ ਪੈ ਅਨੁਮਾਨੋ. [ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਰਾਮਾਵਤਾਰ]
- (੩) ਭਾਈ ਲੱਧੇ ਕਹਜੋ, ਸੁਨੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰੁ ਭਾਈ !
ਕਲ ਹਮ ਰਾਮਦਾਸ ਪੂਰੀ ਵਿਖੇ ਜਾਵੇਂਗੇ,
ਕਾਲਾ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਗਧੇ ਪਰ
ਸੱਤਾ ਬਲਵੰਤ ਕੋ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸ਼ਾਵੇਂਗੇ.
- (੪) ਭਾਖਤ ਸੱਬੰਧੀ ਮਿਲ, ਏਹੋ ਮਤਿਮੰਦ ਮੰਵ !
ਲੈਕੈ ਗੁਰੁਸਿੱਖੀ ਤੈਂ ਦਰਿਦ੍ਰਤਾ ਵਿਸਾਹੀ ਹੈ,
ਮੰਵ ਕਹਜੋ, ਦਾਰਿਦ ਜੇ ਅਹੈ ਗੁਰੁਸਿੱਖੀ ਬੀਚ,
ਮੇਰੇਜਾਨੇ ਭਾਈ ! ਯਹ ਪੂਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਹੈ.

ਅਨੁਪ੍ਰਾਸ

(ਬਾਰ ਬਾਰ ਉੱਤਮ ਪਦਾਂ ਦਾ ਰੱਖਣਾ)

ਇਹ ਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ ਹੈ. ਇਸ ਦਾ ਲਫ਼ਜ਼
ਹੈ ਕਿ ਅਕਰਾਂ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਅਤੇ ਪਦਾਂ ਦਾ
ਵਜ਼ਨ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਕਾਵਯ ਵਿਖੇ

† ਕਰਤ ਦੋਸ਼ ਕੀ ਚਾਹਿ ਜਹਿ ਤਾਹੀ ਮੇ ਗੁਣ ਦੇਖ,

ਤਹਾ ਅਨੁਗਯਾ ਕਹਿਤ ਹੈਂ ਕਵਿ ਜਨ ਗ੍ਰੰਥਨ ਲੇਖ. [ਲਲਿਤ ਲਲਾਮ]

ਤੁਲਜ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਨੂੰ “ਵਰਣ ਮੈਤ੍ਰੀ” ਭੀ
ਆਖਦੇ ਹਨ। ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਲੰਕਾਰ ਦੇ
ਪੰਜ ਭੇਦ ਬਾਪੇ ਹਨ— ਛੇਕ, ਵਿੱਤਿ, ਸ਼ੁਤਿ,
ਲਾਟ, ਅਤੇ ਅੰਤਜ।

(ੳ) ਜੇ ਇੱਕੋ ਅਖਰ ਪਦਾਂ ਦੇ ਆਦਿ
ਅਤੇ ਮਧਯ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਆਵੇ, ਤਦ
“ਛੇਕਾਨੁਪ੍ਰਾਸ” ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਗਾਵੈ ਕੋ ਵਿਦਿਆ ਵਿਖਮ ਵੀਚਾਰ. [ਜਪੁ]

(੨) ਕੁਚਿਲ ਕੁਰੂਪ ਕੁਨਾਰਿ ਕੁਲਖਣੀ
ਪਿਰ ਕਾ ਸਹਜ ਨ ਜਾਨਿਆ. [ਸਰੰਗ ਮ: ੧]

(੩) ਛਤ੍ਰਪਾਰੀ ਛਤ੍ਰੀਪਤਿ ਛੈਲ ਰੂਪ ਛਿਤਿਨਾਥ
ਛੋਣੀਕਰ ਛਾਯਾ ਬਰ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਗਾਈਐ.
[ਗਜਨ ਪ੍ਰਬੰਧ]

(੪) ਪਰਮਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸਰ ਸ੍ਰਾਮੀ
ਪਾਵਨ ਪਵਨਅਹਾਰੀ. [ਹਜ਼ਾਰੇ ਸ਼ਬਦ, ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦]

(ਅ) ਇੱਕੋ ਅਖਰ ਜੇ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਪਦਾਂ
ਦੇ ਅੰਤ ਆਵੇ ਅਰੁ ਪਦਾਂ ਦਾ ਵਜ਼ਨ ਸਮਾਨ
ਹੋਵੇ, ਤਦ “ਵਿਤ੍ਰਯਾਨੁਪ੍ਰਾਸ” ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

* ਆਦਿ ਮਧਯ ਜੇ ਵਰਣ ਇਕ ਆਵੇ ਬਹੁਤੀ ਵਾਰ,
ਹਰਿਵਿਜੇਸ਼ ਅਨੁਪ੍ਰਾਸ ਸੋ ਲੀਜੈ ਛੇਕ ਵਿਚਾਰ.

† ਪਦਾਂ ਅੰਤ ਜੇ ਚਰਣ ਇਕ ਸਮਤਾ ਰਚਨਾ ਪਾਇ,
ਹਰਿਵਿਜੇਸ਼ ਅਨੁਪ੍ਰਾਸ ਤਿਹ ਵਿੱਤਿ ਕਵੀ ਜਨ ਗਾਇ.

(੧) ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਸਰਸਨ ਹਰਸਨ

ਰੰਗ ਰੰਗੀ ਕਰਤਾਰੀ ਰੇ.

[ਆਸਾ ਮ: ੫]

(੨) ਨਾਮ ਧਿਆਈ ਸਦਾ ਸਖਾਈ

ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦਾ,

ਗਨਿਤ ਮਿਟਾਈ ਚੁਕੀ ਧਾਈ

ਕਦੇ ਨ ਵਿਆਪੈ ਮਨ ਚਿੰਦਾ. [ਆਸਾ ਛੰਤ ਮ: ੫]

(੩) ਨਾਮ ਕਾਮ ਬਿਹੀਨ ਪੇਖਤ ਧਾਮ ਹੂੰ ਨਹਿ ਜਾਹਿ [ਜਾਪੁ]

(੪) ਕਹੂੰ ਦੇਵਤਾਨ ਕੇ ਦਿਵਾਨ ਮੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ

ਕਹੂੰ ਦਾਨਵਾਨ ਕੋ ਗੁਮਾਨ ਮਤਿ ਦੇਤ ਹੋ.

[ਅਕਾਲਉਸਤਤਿ]

(੫) ਕਾਹੂੰ ਕੋ ਤਨੈਯਾ ਹੈ ਨ ਮੈਯਾ ਜਾਂਕੇ ਭੈਯਾ ਕੋਊ

ਛੋਨੀ ਹੂੰਕੇ ਛੈਯਾ ਛੋਡ ਕਾਸੋਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈਐ ?

[ਗੁਣਨ ਪ੍ਰਬੋਧ]

(੬) ਹਾਸੀ ਗਈ ਭੂਲ ਯਮਦੂਤਨ ਉਦਾਸੀ ਭਈ

ਪਾਪ ਕੀ ਕਲਾਸੀ ਨ ਤਲਾਸੀ ਕਰੈ ਡਰਕੇ,

ਸਤ੍ਯ ਕੀ ਅਟਾ ਸੀ ਜਹਾਂ ਧਰਮ ਕੀ ਘਟਾ ਸੀ

ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕੀ ਛਟਾ ਸੀ ਸ਼ੋਕ ਨਾਸੀ ਦੀਨ ਤਰਕੇ,

ਗੁਲ ਕਵਿ ਖਾਸੀ ਧੁਨਿ ਵੇਦ ਕੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ਮਹਾਂ

ਨਾਰੀ ਕਮਲਾ ਸੀ ਰੂਪ ਬਾਸੀ ਮੈਨ ਸਰਕੇ,

ਕਾਸ਼ੀ ਕੀ ਨ ਚਾਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਮਵਾਸੀ ਰਹੈ

ਦਾਸੀ ਕਰ ਰਾਖੀ ਮੋਖ ਵਾਸੀ ਸੁਧਾਸਰ ਕੇ.

[ਗੁਲ ਕਵਿ]

(੭) ਸਮ ਸਭਾਨ ਦੇ ਵਰਣਾਂ ਦਾ ਸੰਯੋਗ

ਹੋਣ ਕਰਕੇ “ਸ੍ਰੁਤਜਾਨਪ੍ਰਾਸ” ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ‡
ਅਰਥਾਤ ਕੰਠ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਅਕਰ
ਨਾਲ ਕੰਠਸਥਾਨੀ ਦਾ ਮੇਲ, ਦੰਦਾਂ ਵਿਖੇ
ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਅਕਰ ਨਾਲ ਦੰਤਸਥਾਨੀ ਦਾ
ਮੇਲ— ਆਦਿਕ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਤਿਥੈ ਸੁਰਾ ਸਿਧਾਂ ਕੀ ਸੁਧਿ. [ਜਪੁ]

ਤ— ਥ— ਸ— ਧ ਇਹ ਸਭ ਅਕਰ ਦੰਦਾਂ
ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਹਨ.

(ਸ) ਪਦ ਓਹੀ ਹੋਣ, ਪਰ ਅਨੁਯ ਕਰਣ
ਤੋਂ ਭਾਵ ਵਿਖੇ ਭੇਦ ਹੋਵੇ, ਇਹ “ਲਾਟਾਨੁਪ੍ਰਾ-
ਸ” ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਗਾਵੈ ਕੋ ਤਾਣੁ ਹੋਵੈ ਕਿਸੈ ਤਾਣੁ. [ਜਪੁ]

ਇਸ ਪਾਠ— ਗਾਵੈ ਕੋ ? ਤਾਣੁ ਹੋਵੈ ਕਿਸੈ
ਤਾਣੁ, ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਅਰਥ ਹੈ— ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ
ਕੌਣ ਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਉੱਤਰ— ਜਿਸ ਨੂੰ
ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਰਕਾ ਦਾ ਬਲ ਹੈ. ਅਰੁ ਗਾਵੈ ਕੋ
ਤਾਣੁ, ਹੋਵੈ ਕਿਸੈ ਤਾਣੁ. ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਅਰਥ ਹੈ

‡ ਸਮ ਸਥਾਨ ਦੇ ਵਰਣ ਜੋ ਮਿਲੈਂ ਏਕ ਪਦ ਮਾਹਿ,
ਹਰਿ ਵਿਜੇਸ਼ ਅਨੁਪ੍ਰਾਸ ਸੁਤਿ ਕਵਿ ਜਨ ਭਾਖੈ ਤਾਹਿ.

* ਭਾਵ ਭਿੰਨ ਪਦ ਦੇ ਵਿੱਚ ਏਕ,
ਤਹਿ ਲਾਟਾਨੁਪ੍ਰਾਸ ਵਿਖੇਕ.

[ਗਰਬ ਗੰਜਨੀ]

ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਬਲ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਹੈ, ਉਹ
ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਬਲ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਂਉਂਦਾ ਹੈ।

(੨) ਗੁਰੂ ਸ਼ਰਣ ਆਯੋ ਨਹੀਂ ਹੋਤ ਯਾਤਨਾ ਤਾਹਿ.
ਨਹੀਂ ਪਦ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਦ
ਨਾਲ ਜੋੜਨ ਤੋਂ ਭਾਵ ਬਦਲ ਗਯਾ।

(੩) ਜਾਓ ਮਤ ਠਹਿਰੋ ਇਹਾਂ.
ਇਸ ਵਾਕ ਦੇ ਮਤ ਪਦ ਦਾ ਜਾਓ ਅਥਵਾ
ਠਹਿਰੋ ਨਾਲ ਸੰਯੋਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਭਾਵ ਵਿਖੇ
ਭਾਰੀ ਭੇਦ ਹੋਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(ਹ) ਛੰਦ ਦੀ ਤੁਕਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਅਕਰ ਦੀ
“ਤੁਕਾਂਤ” ਸੰਗਯਾ ਹੈ, ਅਰੁ ਇਸ ਤੁਕਾਂਤ ਦਾ
ਨਾਮ ਹੀ “ਅੰਤਜਾਨੁਪ੍ਰਾਸ”† ਹੈ.‡ ਕਵੀਆਂ ਨੇ
ਅੰਤਜਾਨੁਪ੍ਰਾਸ ਛੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕਲਪਿਆ ਹੈ—
ਸਰਵਾਂਤਜ, ਸਮਾਂਤਜ ਵਿਖਮਾਂਤਜ, ਸਮਾਂਤਜ,
ਵਿਖਮਾਂਤਜ, ਸਮ ਵਿਖਮਾਂਤਜ ਅਤੇ ਭਿੰਨ
ਤੁਕਾਂਤਜ.

(A) ਸਰਵਾਂਤਜ ਅਨੁਪ੍ਰਾਸ ਓਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ
ਚਰਣਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਪਦ ਇੱਕ ਹੀ ਵਜ਼ਨ ਦੇ

† Rhyme.

‡ ਛੰਦ ਤੁਕਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਜੋ ਸੋ “ਅੰਤਜਾਨੁਪ੍ਰਾਸ,”

ਤਾਕੇ ਖਟ ਹੈਂ ਭੇਦ ਸਥ ਕਵਿ ਜਨ ਕਰਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼.

ਹੋਣ, ਅਰੁ ਪਿਛਲਾ ਅਕਰ ਭੀ ਇੱਕੋ ਹੋਵੇ
ਉਦਾਹਰਣ—

ਅਮਿਤ ਤੇਜ ਜਗ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸੀ,
ਆਦਿ ਅਛੇਦ ਅਭੈ ਅਵਿਨਾਸੀ,
ਪਰਮ ਤੱਤ ਪਰਮਾਥੀ ਵਿਕਾਸੀ,
ਆਦਿ ਸਰੂਪ ਅਖੰਡ ਉਦਾਸੀ। [ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਬੰਧ]

(B) ਸਮਾਂਤ੍ਰਿਕ ਵਿਖਮਾਂਤ੍ਰਿਕ ਅਨੁਪਾਸ ਉਹ ਹੈ
ਕਿ ਟੈਂਕ ਪਦ ਨਾਲ ਟੈਂਕ ਦਾ, ਅਤੇ ਜਿਸਤ
ਨਾਲ ਜਿਸਤ ਦਾ ਵਜ਼ਨ ਅਤੇ ਅਕਰ ਮਿਲੇ।
ਉਦਾਹਰਣ—

ਗੁਣ ਮੁਦ ਮੰਗਲ ਮੂਲ,
ਸਭ ਕਾਰਜ ਕੇ ਸਿਧ ਕਰਤ,
ਅਵਗੁਣ ਗਹੇ ਨ ਭੂਲ,
ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਕੇ ਜੋ ਹਰਤ।

(C) ਜਿਸਤ ਨਾਲ ਜਿਸਤ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਵਜ਼ਨ
ਅਤੇ ਅਕਰ ਮਿਲੇ, ਪਰ ਟੈਂਕ ਨਾਲ ਨਾ ਮਿਲੇ,
ਇਹ ਸਮਾਂਤ੍ਰਿਕ ਅਨੁਪਾਸ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ—

ਇੰਦ੍ਰਾਨ ਇੰਦ੍ਰ। ਬਾਲਾਨ ਬਾਲ।

ਰੰਕਾਨ ਰੰਕ। ਕਾਲਾਨ ਕਾਲ ॥ [ਜਾਪੁ]

(D) ਵਿਖਮਾਂਤ੍ਰਿਕ ਅਨੁਪਾਸ ਵਿੱਚ ਟੈਂਕ ਪਦਾਂ
ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਵਜ਼ਨ ਅਤੇ ਅਕਰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ,
ਅਰੁ ਜਿਸਤ ਪਦਾਂ ਦੇ ਅਨਮੇਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਉਦਾਹਰਣ—

ਨਰ ਚਾਹਤ ਕਛੁ ਅਉਰ,
ਅਉਰੈ ਕੀ ਅਉਰੈ ਭਈ,
ਚਿਤਵਤ ਰਹਿਓ ਨਗਉਰ,
ਨਾਨਕ ਫਾਸੀ ਗਲ ਪਰੀ. [ਸਲੋਕ ਮ: ੯]

(E) ਪਹਿਲੇ ਚਰਣ ਦਾ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਅੰਤਿਮ
ਵਲ਼ਨ ਅਤੇ ਅਕਰ ਮਿਲੇ, ਤਥਾ ਤੀਜੇ ਨਾਲ
ਚੌਥੇ ਚਰਣ ਦਾ ਸਮ ਮੇਲ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਸਮ
ਵਿਖਮਾਂਤਯ ਅਨੁਪ੍ਰਾਸ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਗੁਨ ਗਨ ਉਦਾਰ । ਮਹਿਮਾ ਅਪਾਰ ।
ਆਸਨ ਅਭੰਗ । ਉਪਮਾ ਅਨੰਗ ॥ [ਜਾਪੁ]

(F) ਜੇ ਸਾਰੇ ਚਰਣਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਅਕਰ ਅਤੇ
ਵਲ਼ਨ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਹੋਣ, ਤਦ ਭਿੰਨ ਤੁਕਾਂਤ—
ਅਨੁਪ੍ਰਾਸ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਕਿਤੋਂ ਕਾਲ ਬੀਤਯੋ ਭਯੋ ਰਾਮ ਰਾਜੀ,
ਸਬੈ ਸਤੁ ਜੀਤੋ ਮਹਾਂ ਜੁਧਮਾਲੀ,
ਫਿਰਯੋ ਚੋਕੁ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਮੱਧ ਰਾਮੀ,
ਭਯੋ ਨਾਮ ਤਾਂਤੋ ਮਹਾਂ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ.
[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਰਾਮਾਵਤਾਰ]

ਅਨਯੋਕਿ ਦੇਖੋ, ਗੁਢੋਕਿ.

ਅਨੰਯੋਨਜ (ਪਰਸਪਰ)

ਦੋ ਪਦਾਰਥ ਆਪੋ ਵਿੱਚੀ ਉਪਕਾਰੀ
ਵਰਣਨ ਕਰਨੇ, “ਅਨੰਯੋਨਜ” ਅਲੰਕਾਰ
ਹੈ.* ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ “ਪਰਸਪਰ” ਭੀ ਹੈ।
ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਕੁੰਭੇ ਬੰਧਾ ਜਲ ਰਹੈ, ਜਲ ਬਿਨ ਕੁੰਭ ਨ ਹੋਇ,
ਗਿਆਨ ਕਾ ਬੰਧਾ ਮਨ ਰਹੈ, ਗੁਰੁ ਬਿਨ ਗਿਆਨ ਨ ਹੋਇ।
[ਵਾਰ ਆਸਾ]

(੨) ਤੁਮ ਜੁ ਨਾਇਕ ਆਛਹੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ,
ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਜਨ ਜਾਨੀਜੈ, ਜਨ ਤੇ ਸੁਆਮੀ।
[ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਰਵਿਦਾਸ]

(੩) ਰਘੁਬਰ ਬਿਨ ਸਿਯ ਨਾ ਜਿਯੈ,
ਸਿਯ ਬਿਨ ਜਿਯੈ ਨ ਰਾਮ। [ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ ਰਾਮਾਵਤਾਰ]

(੪) ਹੁਤੇ ਅਗਨਿ ਕੇ ਸਮ ਤਿਹ ਜਾਰਨ,
ਮਹਿ ਏਕਲ ਤੇ ਹੋਯ ਨ ਕਾਰਨ,
ਮਿਲਜੈ ਪੌਨ ਸਮ ਤੂੰ ਅਬ ਆਯ,
ਜਜੋਂ ਤਜੋਂ ਕਰ ਲੇ ਬਾਤ ਬਨਾਯ। [ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

(੫) ਜੈਸੇ ਬਿਨ ਪਵਨ ਕਵਨ ਗੁਨ ਚੰਦਨ ਕੈ
ਬਿਨ ਮਲਯਾਗਰ ਪਵਨ ਕਤ ਬਾਸ ਹੈ ?
ਜੈਸੇ ਬਿਨ ਬੈਦ ਅਵਖਧਿ ਗੁਨ ਗੋਪ ਹੋਤ
ਅਵਖਧਿ ਬਿਨ ਬੈਦ ਰੋਗ ਕੋ ਨ ਨਾਸਹੈ,

* ਅਨੰਯੋਨਜ ਉਪਕਾਰ ਜਹਿ ਯਾ ਵਰਣਨ ਨਹਿਰਾਯ,
ਤਾਹਿ ਪਰਸਪਰ ਕਹਿਤ ਹੈ ਅਲੰਕਾਰ ਕਵਿਰਾਯ।

† ਮਨ.

[ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਭੁਸ਼ਟ]

ਜੈਸੇ ਬਿਨ ਬੋਹਿਬ ਨ ਪਾਰ ਪਰੈ ਖੇਵਟ ਸੇ
ਖੇਵਟ ਬਿਹੂਨ ਕਤ ਬੋਹਿਬ ਬਿਸਾਸ ਹੈ ?

ਤੈਸੇ ਗੁਰੁਨਾਮ ਬਿਨ ਰਾਮ ਨ ਪਰਮਪਦ
ਬਿਨ ਗੁਰੁਨਾਮ ਨਿਹਕਾਮ ਨ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੈ.

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

ਅਪਨੁਤਿ (ਦੁਰਾਉ- ਲੁਕਾਉ)

ਉਪਮੇਧ ਨੂੰ ਨਿਸੇਧ ਕਰਕੇ (ਲੁਕੋਕੇ)

ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਉਪਮਾਨ ਨੂੰ ਸਤ੍ਯ ਠਹਿਰਾਉਣਾ,

“ਅਪਨੁਤਿ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

ਘੋਨ ਕੀ ਨ ਗਰਜ ਹੈ ਸਿੰਘਨਾਦ ਸਿੰਘਨ ਕੋ,
ਚਪਲਾ ਕੀ ਚਮਕ ਨ, ਅਸਿ ਦਸਮੇਸ਼ ਕੋ.

ਇਸ ਥਾਂ ਬੱਦਲ ਦੀ ਗਰਜ ਅਤੇ ਬਿਜਲੀ
ਦੀ ਚਮਕ ਨੂੰ ਲੁਕੋਕੇ (ਨਿਸੇਧ ਕਰਕੇ) ਉਸ ਦੀ
ਥਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਦਾ ਸਿੰਘਨਾਦ ਅਤੇ ਦਸਮੇਸ਼ ਦੇ
ਖੜਗ ਦਾ ਚਮਤਕਾਰ ਸਤ੍ਯ ਠਹਿਰਾਯਾ.

ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਅਲੰਕਾਰ ਦੇ ਪੰਜ ਭੇਦ
ਕਲਪੇ ਹਨ— ਕੈਤਵਾਪਨੁਤਿ, ਹੇਤ੍ਵਾਪਨੁਤਿ,
ਪਰਯਸ਼ਾਪਨੁਤਿ, ਭ੍ਰਾਂਤਾਪਨੁਤਿ, ਅਤੇ ਛੇਕਾਪ-
ਨੁਤਿ.

(ਅ) ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਅਸਲ ਵਸਤੂ ਨੂੰ

* ਅਨ ਬਾਤ ਆਰੋਪਿਯੋ ਸਾਚੀ ਬਾਤ ਦੁਰਾਧ. [ਸਿਵਰਾਜ ਭੁਸਟ]

ਲੁਕੋਣਾ “ਕੈਤਵਾਪਨੁਤਿ” ਹੈ ਉਦਾਹਰਣ—

ਕਲਗੀਧਰ ਕੇ ਬਾਣ ਮਿਸ ਕਾਲ ਬਜਾਲ ਡਸ ਲੇਤ.

(ੲ) ਯੁਕਤਿ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵਸਤੁ ਦਾ ਨਿਸ਼ੇਧ ਕਰਕੇ ਉਸ ਥਾਂ ਦੂਜੀ ਦਾ ਠਹਿਰਾਉਣਾ, “ਹੇਤੁਪਨੁਤਿ” ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਅਮੀ ਨਹੀਂ ਸੁਰਲੋਕ ਮੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਰੁਘਰ ਮਾਹਿ,
ਜਿਹ ਪੀਵਤ ਹੀ ਮਰਤਜ ਸਭ ਤੁਰਤ ਅਮਰ ਹੈ ਜਾਹਿ.

(ਸ) ਕਿਸੇ ਵਸਤੁ ਦੇ ਧਰਮ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਕੇ, ਦੂਸਰੀ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਧਰਮ ਠਹਿਰਾਉਣਾ “ਪਰਯਸਾਪਨੁਤਿ” ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਚੰਦ ਨ ਚੰਦਨ ਸਰਦ ਰੁਤ ਮੂਲ ਨ ਮਿਟਈ ਘਾਮ,
ਸੀਤਲ ਥੀਵੈ ਨਾਨਕਾ ਜਪੰਦੜੋ ਹਰਿਨਾਮ.

[ਵਾਰ ਜੈਤਸਰੀ]

ਇਸ ਥਾਂ ਚੰਦਨ ਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਸੀਤਲਤਾ ਖੰਡਨ ਕਰਕੇ ਹਰਿਨਾਮ ਵਿਖੇ ਸੀਤਲਤਾ ਠਹਿਰਾਈ.

(ਹ) ਬਾਤ ਦੀ ਅਸਲਿਯਤ ਦੱਸ ਕੇ, ਪੁੱਛਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਭ੍ਰਮ ਦੂਰ ਕਰਣਾ, “ਭ੍ਰਾਂਤਾਪਨੁਤਿ” ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਸੀਤ ਕੋ ਨ ਅਸਰ ਨ ਸੀਤਜੂਰ ਵਜਾਪਯੋ ਭਾਈ !

ਮੈ ਤੋ ਦੁਰਾਚਾਰੀ ਕਾਂਪੋਂ ਦਸਮੇਸ਼ ਡਰ ਤੇ.

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੰਬਦਾ ਵੇਖ ਕੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ, ਕੀ ਸਰਦੀ ਕਰਕੇ ਕੰਬ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ? ਇਸ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦੁਰਾਚਾਰੀ ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਦਸਦਾ ਹੈ.

(ਕ) ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੱਚੀ ਸ਼ੰਕਾ ਦਾ ਉੱਤਰ ਅਸਲੀਯਤ ਲੁਕੋਕੇ ਬਨਾਉਣੀ ਗੱਲ ਨਾਲ ਦੇਣਾ, “ਛੇਕਾਪਨੁਤਿ” ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਯੋਧਾ ਕੇ ਨਹਿ ਮੈ ਪਿੱਖਜੇ ਕਭੀ ਪੀਠ ਮੈਂ ਘਾਉ,
ਕਟਜੇ ਅੰਗ ਇਕ ਸਿਲਾ ਤੋਂ ਫਿਸਲ ਗਯੋ ਮਮ ਪਾਉ.

ਕਿਸੇ ਸਿਪਾਹੀ ਦੀ ਪਿੱਠ ਪਰ ਸ਼ਲਾਸ਼ ਦੇਖਕੇ ਕੋਈ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯੋਧਾ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਘਾਉ ਹੋਯਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਿੱਠ ਪਰ ਨਹੀਂ. ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਕਾਯਰ ਸਿਪਾਹੀ ਅਸਲੀਯਤ ਛੁਪਾ ਕੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ.

ਅਪ੍ਰਸੂਤ ਪ੍ਰਸੰਸਾ

(ਜੋ ਮੋਜੂਦ ਨਹੀਂ ਉਸ ਦੀ ਉਸਤਤਿ)

ਕਿਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਅਥਵਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਨੂੰ ਸਨਮੁਖ ਰੱਖ ਕੇ ਅਪ੍ਰਸੂਤ (ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ) ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਦਾ ਵਰਣਨ, “ਅਪ੍ਰਸੂਤਪ੍ਰਸੰਸਾ” ਅਲੰਕਾਰ

ਹੈ। * ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਰਾਜਹੰਸ ਬਿਨ ਕੋ ਕਰੈ ਛੀਰ ਨੀਰ ਕੋ ਦੋਯ, [ਵਿੱਚ]
ਕਿਸੇ ਅਗਿਆਨੀ ਜੱਜ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਗ਼ੈਰ-ਹਾਜ਼ਰ
ਰਾਜਹੰਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰੀ।

(੨) ਖਾਲ ਸ਼ੇਰ ਕੀ ਓਵ ਕੈ ਛਾਧਾ ਨ ਕਰਿ ਸਿਰ ਭੰਜ,
ਕਿਸੇ ਕਾਯਰ ਨੂੰ ਯੋਧਾ ਦਾ ਲਿਬਾਸ ਪਹਿਨੇ
ਦੇਖਕੇ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਯੋਧਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੀ।

ਅਭੇਦ ਰੂਪਕ ਦੇਖੋ, ਰੂਪਕ।

ਅਰਥ ਚਿਤ੍ਰ ਦੇਖੋ, ਚਿਤ੍ਰ ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ
ਰੂਪ (B).

ਅਰਥ ਪ੍ਰਹੇਲਿਕਾ

ਦੇਖੋ, ਚਿਤ੍ਰ ਅਲੰਕਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਹੇਲਿਕਾ।

ਅਰਥਾਂਤਰ ਨਜ਼ਾਮ

(ਹੋਰ ਮਤਲਬ ਰੱਖਣਾ)

ਜਿਸ ਉਕਤਿ ਵਿੱਚ ਸਾਮਾਨ੍ਯ ਕਥਨ ਨੂੰ
ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਥਨ ਨਾਲ, ਅਥਵਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਥਨ
ਨੂੰ ਸਾਮਾਨ ਸਾਥ ਪੁਸ਼ਟ ਕਰੀਯੋ, ਇਹ

* ਅਪ੍ਰਸੂਤ ਤੋਂ ਹੋਤ ਜਹਿ ਪ੍ਰਸੂਤ ਕੋ ਪਰਿਗਯਾਨ,
ਅਪ੍ਰਸੂਤ ਪਰਸੰਸ ਕੋ ਤਹਿ ਸਰੂਪ ਪਹਿਚਾਨ [ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰਸੁਧਾ]

“ਅਰਥਾਂਤਰ ਨਜਾਸ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ. †
ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਨੀਚ ਉੱਚ ਹੈ ਜਾਤ ਹੈ ਗੁਰੁਘਰ ਕੀ ਯਹਿ ਰੀਤਿ.

(੨) ਸਤਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਮਿਟ ਜਾਤ
ਦੇਖੋ ! ਮਰਦਾਨਾ ਪੂਜਯ ਭਯੋ ਗੁਰੁ ਸੰਗ ਤੇ.

ਨੀਚ ਉੱਚ ਹੋਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਰੁ ਗੁਰੁ ਸੰਗਤਿ
ਤੋਂ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਮਾਨਯ
ਵਾਕ ਹਨ, ਗੁਰੁਘਰ ਦੀ ਇਹ ਰੀਤਿ ਹੈ ਅਰੁ
ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਪੂਜਯ ਹੋਣਾ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਚਨ ਹਨ.

(੩) ਸਾਕਤ ਸੰਗ ਨ ਕੀਜੀਐ ਦੁਰਹਿ ਜਾਈਐ ਭਾਗ,
ਬਾਸਨ ਕਾਰੋ ਪਰਸੀਐ ਤਉ ਕੁਛ ਲਾਗੈ ਦਾਗ.

[ਸਲੋਕ ਕਥਾਰ]

ਸਾਕਤਸੰਗ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਾਕ ਹੈ, ਕਾਲਾ
ਬਰਤਨ ਸਾਮਾਨਯ ਕਥਨ ਹੈ.

(ਅ) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਥਨ ਨੂੰ ਸਾਮਾਨਯ ਨਾਲ
ਪੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਇਹ ਅਰਥਾਂਤਰ ਨਜਾਸ ਦਾ ਦੂਜਾ
ਰੂਪ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਸਿੱਖਨ ਸੇਵਾ ਗੁਰੁ ਕਰੈ, ਬਡਿਯਨ ਕੀ ਯਹਿ ਰੀਤਿ.

† ਜਹਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਦ ਕਹਿ ਸਾਮਾਨ,

ਕੈ ਸਾਮਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਹਿ ਆਨ,

ਪ੍ਰਥਮ ਪਦਹਿ ਕੋ ਜਹਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰਿਯੋ,

ਤਹਿ ਅਰਥਾਂਤਰ ਨਜਾਸ ਵਿਚਰਿਯੋ.

[ਗਰਬ ਰੀਜਨੀ]

(੨) ਸਤਗੁਰੁ ਅਮਰ ਨੇ ਦਾਤੂ ਕੀ ਸਹਾਰੀ ਲਾਤ
ਬਡੇ ਸਦਾ ਛਿਮਾ ਔਰ ਨੰਮ੍ਰਤਾ ਧਰਤ ਹੈਂ.

ਅਰਥਾਵਿੱਤਿ ਦੇਖੇ, ਦੀਪਕ (ਹ)

ਅਲਪ (ਬੋੜਾ - ਤੁੱਛ)

ਆਧੇਯ ਨਾਲੋਂ ਆਧਾਰ ਕਮ ਅਥਵਾ ਸੂਕਮ
ਕਹੀਯੇ, ਤਦ “ਅਲਪ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ.*
ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਨੌਮੇ ਸਤਗੁਰੁ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਣ ਦੀ ਸਿੱਖਾਂ ਜਦ ਸੁਧ ਪਾਈ,
ਭਯੋ ਰੁਮਾਂਚ ਟੁੱਟੀਆਂ ਤਣੀਆਂ ਨੈਨਾਂ ਛਹਿਬਰ ਲਾਈ.

ਆਨੰਦ ਆਧੇਯ ਨਾਲੋਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਤਨ
ਆਧਾਰ ਛੋਟਾ ਹੈ, ਕਜੋਂ ਕਿ ਉਸ ਵਿਖੇ ਸਮਾ
ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ.

(੨) ਕੰਕਨ ਕਰੀ ਹੈ ਛਾਪ ਸੋਊ ਹੈ ਢਲ ਢਲਾਤ. [ਨਾਟਕ]

ਛਾਪ ਆਧੇਯ ਨਾਲੋਂ ਸੀਤਾ ਦੀ ਭੁਜਾ
ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਸੂਕਮ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ.

ਅਵਸਰ

ਕਾਰਯ ਦਾ ਸਮਯ ਸਿਰ ਕਰਣਾ ਜਿਸ ਵਿਖੇ

* ਜਹਿ ਸੂਕਮ ਆਧੇਯ ਤੇ ਅਤਿ ਸੂਕਮ ਆਧਾਰ,
ਅਲਪ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤ ਕਹਿਤ ਹੈਂ ਕਵਿ ਜਨ ਬੁੱਧ ਉਦਾਰ.

[ਲਲਿਤ ਲਲਮ]

ਵਰਣਨ ਕਰੀਯੋ, ਉਹ “ਅਵਸਰ” ਅਲੰਕਾਰ
ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਜਬ ਲਗ ਜਰਾ ਰੋਗ ਨਹੀ ਆਇਆ,
ਜਬ ਲਗ ਕਾਲ ਗ੍ਰਸੀ ਨਹੀ ਕਾਇਆ,
ਜਬ ਲਗ ਬਿਕਲ ਭਈ ਨਹੀ ਬਾਨੀ,
ਭਜ ਲੇਹਿ ਰੇ ਮਨ, ਸਾਰਿਗ ਪਾਨੀ,
ਅਬ ਨ ਭਜਸਿ, ਭਜਸਿ ਕਬ ਭਾਈ ?
ਆਵੈ ਅੰਤ, ਨ ਭਜਿਆ ਜਾਈ. [ਭੈਰਉ ਕਬੀਰ]
ਕਾਲ ਕਰੰਤਾ ਅਬਹਿ ਕਰ,
ਅਬ ਕਰਤਾ ਸੁ ਇਤਾਲ,
ਪਾਛੈ ਕਛੂ ਨ ਹੋਇਗਾ
ਜਬ ਸਿਰ ਆਵੈ ਕਾਲ. [ਸ. ਕਬੀਰ]

ਅਵਗਯਾ (ਅਪਮਾਨ — ਅਨਾਦਰ)

ਗੁਣ ਵਾਲੀ ਵਸਤੁ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਦੋਸ ਮੰਨ-
ਕੇ ਤਜਾਗ ਕਰਣਾ, ਅਵਗਯਾ ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.
ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ “ਤਿਰਸਕਾਰ” ਭੀ ਹੈ. ‡

(੧) ਕਿਤਹੀ ਕਾਮ ਨ ਧਉਲਹਰ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਵਿਸਰਾਏ,
ਜਲਜਾਉ ਏਹ ਬਡਪਨਾ ਸਾਇਆ ਲਪਟਾਏ,
ਐਸੇ ਰਾਜ ਨ ਕਿਤੈ ਕਾਜ ਜਿਤੁ ਨਹਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਏ,
ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਬਿਰਥਿਆ ਜਿਹ ਰਚਿ ਲੋਭਾਏ.

[ਸੂਰੀ ਮਃ ੫]

(੨) ਵਾ ਸੋਨੇ ਕੋ ਜਾਰਿਯੇ ਜਾਂ ਸੋਂ ਟੂਟੈਂ ਕਾਨ. [ਵਿੰਦ]

‡ ਗੁਣ ਮੇ ਦੋਸ ਪਛਾਨ ਕੇ ਤਜਾਗਯੋਗ ਨਹਿਰਾਧ.

ਆਕਾਰ ਚਿਤ੍ਰ

ਦੇਖੋ, ਚਿਤ੍ਰ ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਅੰਗ (ੲ)

ਆਕੇਪ (ਦੋਸ - ਕਲੰਕ)

ਆਪਣੇ ਕਹੇ ਹੋਏ ਵਾਕ ਵਿੱਚ ਆਪਹੀ ਦੋਸ
ਆਰੋਪਣਾ, “ਆਕੇਪ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.*
ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਆਨੀ ਲੇ ਕੁੰਭ ਭਰਾਈਲੇ ਉਦਕ
ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਇਸਨਾਨ ਕਰਉ,
ਬਿਆਲੀਸ ਲਖ ਜੀ ਜਲ ਮਹਿ ਹੋਤੇ
ਬੀਠਲ ਭੈਲਾ ਕਾਇ ਕਰਉ ?
ਆਨੀ ਲੇ ਫੂਲ ਪਰੋਈ ਲੇ ਮਾਲਾ
ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਹਉ ਪੂਜ ਕਰਉ,
ਪਹਿਲੇ ਬਾਸ ਲਈ ਹੈ ਭਵਰਹ
ਬੀਠਲ ਭੈਲਾ ਕਾਇ ਕਰਉ ?
ਆਨੀ ਲੇ ਦੂਧ ਰੀਧਾਈ ਲੇ ਖੀਰੰ
ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਨੈਵੇਦ ਕਰਉ,
ਪਹਿਲੇ ਦੂਧ ਬਿਟਾਰਿਓ ਬਛਰੈ
ਬੀਠਲ ਭੈਲਾ ਕਾਇ ਕਰਉ ? [ਆਸਾ ਨਾਮਦੇਵ]
- (੨) ਕਬੀਰ, ਰੋੜਾ ਹੁਇ ਰਹੁ ਬਾਟ ਕਾ ਤਜ ਮਨ ਕਾ
ਅਭਿਮਾਨ,

* ਪਹਿਲੇ ਕਹਿਯੋ ਬਾਤ ਕਛੁ ਪੁਨ ਤਾਕੋ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ੇਧ,
ਤਾਹਿ ਕਹਿਤ ਆਕੇਪ ਹੈ ਭੂਸਟ ਸੁਕਵਿ ਸੁਮੇਧ. [ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਭੂਸਟ]

ਐਸਾ ਕੋਈ ਦਾਸ ਹੋਇ ਤਾਹਿ ਮਿਲੈ ਭਗਵਾਨ,
 ਰੋੜਾ ਹੂਆ ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ? ਪੰਥੀ ਕਉ ਦੁਖ ਦੇਇ,
 ਐਸਾ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੈ ਜਿਉਂ ਧਰਨੀ ਮੇ ਖੋਹ,
 ਖੋਹ ਹੂਈ ਤਉ ਕਿਆ ਭਇਆ ਜਉ ਉਡ ਲਾਗੈ ਅੰਗ ?
 ਹਰਿਜਨ ਐਸਾ ਚਾਹੀਐ ਜਿਉਂ ਪਾਨੀ ਸਰਬੰਗ,
 ਪਾਨੀ ਹੂਆ ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ? ਸੀਰਾ ਤਾਤਾ ਹੋਇ,
 ਹਰਿਜਨ ਐਸਾ ਚਾਹੀਐ ਜੈਸਾ ਹਰਿ ਹੀ ਹੋਇ.

[ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ]

(ਅ) ਪ੍ਰਗਟ ਵਿਧਿ ਵਚਨ ਭਾਸੇ, ਪਰ
 ਉਸ ਦਾ ਗੁਪਤ ਭਾਵ ਨਿਸ਼ੇਪ ਵਿਖੇ ਹੋਵੇ, ਏਹ
 “ਆਕੇਪ” ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਭੰਗ ਫੀਮ ਮਦਿਰਾ ਛਕੋ ਰਹੋ ਮਸੂ ਦਿਨ ਰਾਤ,
 ਇਨ ਸੇਵਨ ਤੇ ਤੁਰਤ ਹੀ ਨਰ ਵਿਦੇਹ ਹੈ ਜਾਤ.

ਇਸ ਦਾ ਗੁਪਤ ਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਛੇਤੀ ਦੇਹ ਦਾ
 ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ.

ਆਵਿੱਤਿ ਦੀਪਕ ਦੇਖੋ, ਦੀਪਕ (ਸ)

ਅੰਤਰਲਾਪਿਕਾ ਦੇਖੋ, ਪ੍ਰਹੇਲਿਕਾ.

ਅੰਤਰਾਨੁਪਾਸ ਦੇਖੋ, ਅਨੁਪਾਸ (ਹ)

ਏਕਾਵਲਿ (ਇਕ — ਪੰਕਿ)

ਜੋ ਪਦ ਪਹਿਲਾਂ ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ

ਦੋਬਾਰਾ ਕਹਿਣਾ, ਅਰਥਾਤ ਪਦਾਂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ
ਅਤੇ ਭਯਾਗ ਜਿਸ ਰਚਨਾ ਵਿਖੇ ਪਾਯਾ ਜਾਵੇ,
ਉਸ ਥਾਂ “ਏਕਾਵਲਿ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ.*
ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਸਾ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸਫਲ ਹੈ
ਜਿਤ ਸਤਗੁਰੁ ਕਾ ਮਨ ਮੰਨੇ,
ਜਾਂ ਸਤਗੁਰੁ ਕਾ ਮਨ ਮੰਨਿਆ
ਤਾ ਪਾਪ ਕਸਿਮਲ ਭੰਨੇ. [ਵਾਰ ਗਉੜੀ ੧ ਅ: ੪]
- (੨) ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮ ਤੁਮ ਸਿਉਂ ਜੋਗੀ,
ਤੁਮ ਸਿਉਂ ਜੋਰ ਅਵਰ ਸੰਗ ਤੋਰੀ. [ਸੋਰਠ ਗਵਿਦਾਸ]
- (੩) ਕਾਲ ਕਰੰਤਾ ਅਬਹਿ ਕਰ ਅਬ ਕਰਤਾ ਸੁ ਇਤਾਲ.
- (੪) ਏਕ ਮਰੰਤੋ ਦੁਇ ਮੂਏ ਦੋਇ ਮਰੰਤਹ ਚਾਰਿ,
ਚਾਰਿ ਮਰੰਤਹ ਛਹ ਮੂਏ ਚਾਰਿ ਪੁਰਖ ਦੁਇ ਨਾਰਿ.†
[ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ]
- (੫) ਕੋਪ ਭਈ ਅਰਿਦਲ ਵਿਖੈ ਚੰਡੀ ਚੜ੍ਹ ਸੰਭਾਰ,
ਏਕ ਮਾਰ ਕੈ ਦੈ ਕੀਯੇ ਦੈ ਤੇ ਕੀਨੇ ਚਾਰ.
[ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ੧]
- (੬) ਸੋ ਸਰ ਨਹਿ ਜਹਿ ਕੰਜ ਨਹਿ, ਕੰਜ ਨ ਭ੍ਰਮਰਨ ਲੀਨ,
ਭ੍ਰਮਰਨ ਸੋ ਸੁਰ ਮਧੁਰ ਕਰ ਜੋ ਨਹਿ ਗੰਜਨ ਕੀਨ.
[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

ਸਹੋਕ੍ਰਿ (ਸਹ — ਸਾਥ + ਉਕਤਿ — ਕਥਨ)
ਜੇ ਇਕ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਾਰਯ ਦੇ ਨਾਲ, ਹੋਰ

*ਗ੍ਰਹਿਣ ਮੁਕੁ ਕੀ ਜਿਹ ਠਾਂ ਗੀਤ। ਤਹਿ ਏਕਾਵਲਿ ਲਖਿਯੇ ਚੀਤ.

† ਇਸ ਵਿਖੇ ਅਰਥ ਪ੍ਰਹੇਲਿਕਾ ਅਲੰਕਾਰ ਭੀ ਹੈ. [ਗਰਬ ਗੰਜਨੀ]

ਅਨੇਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਹੀ ਉਪਜਣਾ ਅਥਵਾ
ਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਦ “ਸਹੋਕ੍ਰਿ”
ਅਲੰਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਕਾਮ ਕੁਮਲਾਨੇ ਕੋਰ ਪਰਤ ਨ ਜਾਨੇ ਮੋਹ .
ਮਦ ਯੇ ਪਰਾਨੇ ਜਾਨੇ ਪਰਤ ਨ ਸੋ ਤਹੀ,
ਲੀਨ ਭਏ ਲੋਭ ਮਹਾਂ ਮਮਤਾ ਮਲੀਨ ਭਈ
ਛੀਨ ਭਈ ਈਰਖਾ ਰਹੀ ਨ ਜਗ ਮੋ ਕਹੀ,
ਸ਼ੇਖਰ ਵਿਸੇਖ ਸਤ੍ਯ ਸੀਲਤਾ ਸੰਤੋਖ ਸੁੱਧਿ
ਦੀਰਘ ਦਯਾਲੁਤਾ ਸਮੇਤ ਨਿਜ ਗੋਤਹੀ,
ਗਜਾਨ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਐ ਵੈਰਾਗ ਕੋ ਵਿਭਵ ਹੋਤ
ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਨਕ ਕੋ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਤ ਹੀ.

[ਗੁਰੁ ਪੰਚਾਸਿਕਾ]

ਗੁਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲਹੀ ਉੱਪਰ ਲਿਖੀ
ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਉਦਯ ਵਰਣਨ
ਕੀਤਾ.

- (੨) ਭਾਰੀ ਹਲ ਚਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੇ ਅਖੰਡ ਹੋਤ
ਰੁਦ੍ਰ ਕੇ ਗਰੇ ਤੇ ਮੁੰਡਮਾਲਿਕਾ ਖਸਕ ਜਾਤ,
ਧਰਾਧਰ ਧੂਲੀ ਧੁਕ ਧਰਨੀ ਧਸਕ ਜਾਤ
ਸ਼ੇਸ਼ ਕੇ ਸਹਸ੍ਰਵਨ ਮੁਰਕ ਮਸਕ ਜਾਤ,
ਛਿਤਿ ਮਾਂਹਿ ਸ਼ਤ੍ਰੁਨ ਕੀ ਛੂਹਨੀ ਛਿਨੇਕ ਛਾਰ
ਮੇਰੁ ਕੇ ਸਿਖਰੇ ਪਰ ਦੇਵਤਾ ਸਸਕ ਜਾਤ,

* ਵਸੁਨ ਕੋ ਭਾਸਤ ਜਹਾਂ ਜਨ ਰੰਜਨ ਯਹ ਭਾਵ,

ਤਾਂਹਿ ਸਹੋਕ੍ਰਿ ਬਖਾਨ ਹੀ ਜੇ ਭੂਸਣ ਕਵਿਰਾਵ [ਸਿਵਰਾਜ ਭੂਸਣ]

ਏਕ ਹੂੰ ਸੁ ਖਾਲਸਾ ਕੇ ਮਜਾਨ ਸੇ ਉਛਰ ਕਰ
ਨੈਸਕ ਨਿਸਰ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਜੋ ਲਸਕ ਜਾਤ.

[ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

(੩) ਟੂਟ ਗਯੋ ਇਕ ਬਾਰ ਬਿਦੇਹ
ਮਹੀਪਤਿ ਸੋਚ ਸ਼ਰਾਸਨ ਸ਼ੰਭੁਕੋ. [ਦੇਵਕਵਿ]

ਸਮ (ਸਮਾਨ - ਤੁਲਯ)

ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਯੋਗਜ ਸੰਬੰਧ
ਵਰਣਨ ਕਰਣਾ, “ਸਮ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ. *
ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਜਉ ਹਮ ਬਾਧੇ ਮੋਹ ਫਾਸ ਹਮਾਂ
ਪ੍ਰੇਮ ਬੰਧਨ ਤੁਮ ਬਾਂਧੇ. [ਸੋਰਠ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ]

(੨) ਤੁਰਦੇ ਕਉ ਤੁਰਦਾ ਮਿਲੈ ਉਡਤੇ ਕਉ ਉਡਤਾ,
ਜੀਵਤੇ ਕਉ ਜੀਵਤਾ ਮਿਲੈ ਮੂਏ ਕਉ ਮੂਆ.
[ਵਾਰ ਸੁਹੀ ਮਃ ੨]

(੩) ਅਮਲੀ ਰੱਚਨ ਅਮਲੀਆਂ, ਸੋਫੀ ਸੋਫੀ ਮੇਲ ਕਰੰਦੇ,
ਜੁਆਰੀ ਜੁਆਰੀਆਂ, ਵੇਕਰਮੀ ਵੇਕਰਮ ਰਚੰਦੇ,
ਚੋਰਾਂ ਚੋਰਾਂ ਪਿਰਹੜੀ, ਠੱਗ ਠੱਗ ਮਿਲ ਦੇਸ ਠਗੰਦੇ,
ਮਸਕਰਿਆਂ ਮਿਲ ਮਸਕਰੇ, ਚੁਗਲਾਂ ਚੁਗਲ ਉਮਾਹਮਿਲੰਦੇ,
ਮਨਤਾਰੂ ਮਨਤਾਰੂਆਂ, ਤਾਰੂ ਤਾਰੂ ਤਾਰ ਤਰੰਦੇ,
ਦੁਖਿਆਰੇ ਦੁਖਿਆਰਿਆਂ, ਮਿਲ ਮਿਲ ਅਪਨੇ ਦੁੱਖ ਰੁਵੰਦੇ,
ਸਾਧੁਸੰਗਤਿ ਗੁਰੁਸਿੱਖ ਵਸੰਦੇ. [ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

* ਯਥਾਯੋਗ ਜਹਿ ਹੋਵੈ ਸੰਗ,

ਤਿਸ ਕੋ ਸਮ ਕਹਿ ਸੁਮਤਿ ਉਤੰਗ. [ਗਰਬ ਗੀਜਨੀ]

† ਜੇ ਅਸੀ ਮੋਹ ਅਤੇ ਹਉਮੈ ਦੀ ਫਾਹੀ ਵਿਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਹਾਂ.

(੪) ਰੂਪ ਦਮੋਦਰਿ ਕੋ ਜਿਮ ਸੁੰਦਰ
ਤਜੋਂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਵਿਸਾਲਾ,
ਏਰਿ ਸਖੀ ! ਯਹਿ ਜੋਰੀ ਜੁਰੀ ਸਮ
ਜੀਵਹੁ ਭੋਗ ਭੁਗੋ ਚਿਰਕਾਲਾ. [ਗੁ: ਪ੍ਰ: ਸੁ:]

(੫) ਜਿਮ ਜੀਤ ਕੋਰ ਤਨ ਰੂਰਾ,
ਤਿਮ ਦੁਲਹੁ ਬਰ ਗੁਨ ਪੂਰਾ,
ਇਹ ਸੁੰਦਰ ਇਕ ਸਮ ਜੋਰੀ,
ਮਿਲ ਜੀਵਹੁ ਬਰਖ ਕਰੋਰੀ. [ਗੁ: ਪ੍ਰ: ਸੁ:]

(ਅ) ਕਾਰਣ ਦੇ ਗੁਣ ਕਾਰਯ ਵਿਖੇ
ਵਰਣਨ ਕਰਣੇ ਸਮ ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ.†
ਉਦਾਹਰਣ—

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਨੀ ਪਾਠ ਕਰ ਕਜੋਂ ਨਹਿ ਹੋਵੈ ਗਯਾਨ?
ਗਯਾਨ ਰੂਪ ਸਤਗੁਰੂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਕਰੀ ਬਖਾਨ.
ਸਤਗੁਰੂ ਜੋ ਬਾਣੀ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਸੋ
ਗਯਾਨ ਰੂਪ ਹੈ, ਇਸ ਲਈਂ ਬਾਣੀ ਵਿਖੇ
ਗਯਾਨ ਹੈ.

(ੲ) ਜਿਸ ਕਾਰਯ ਲਈਂ ਉੱਦਮ ਕਰੀਏ,
ਓਹ ਬਿਨਾ ਯਤਨ ਅੰਰ ਵਿਘਨ ਦੇ ਸਿੱਧ
ਹੋਜਾਵੇ, ਐਸਾ ਵਰਣਨ ਸਮ ਦਾ ਤੀਜਾ ਰੂਪ
ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

† ਕਾਰਣ ਹੀ ਕੇ ਅੰਗ ਸਬ ਕਾਰਯ ਮਾਹੀਂ ਚਾਹਿ. [ਕਾਵਯ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

* ਬਿਨਾ ਵਿਘਨ ਹੀ ਕਾਜ ਜਹਿ ਉੱਦਮ ਕਰਤੇ ਹੋਯ.

[ਕਾਵਯ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੇ ਦਰਸ਼ ਹਿਤ ਲਾਲੋ ਚਹਜੋ ਪਯਾਨ,
ਆਯ ਦੁਾਰ ਪਰ ਤੁਰਤ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਠਾਢੇ ਆਨ.

ਸਮ ਰੂਪਕ ਦੇਖੋ, ਰੂਪਕ (ੳ)

ਸਮਾਸੋਕਿ (ਸੰਖੇਪ ਕਰਕੇ ਕਥਨ)

ਕਿਸੇ ਮੁੱਖ ਵਸਤੁ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿਖੇ ਗੋਣ
ਵਸਤੁ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਰਸ਼ਾਨ ਕਰਾਯਾ ਜਾਵੇ,
ਪਰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਥਨ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇਹ “ਸਮਾਸੋਕਿ”
ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ. † ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਸਿੰਘਨ ਕੀ ਸੁਨ ਗਰਜ ਕੇ ਜੰਬੁਕ ਹੋਏ ਮੋਨ.

(੨) ਰੋਗੀ ਨਿਰਬਲ ਸਿੰਘ ਪਿਖ ਮੂਸਾ ਭਏ ਦਿਲੇਰ.

ਇਸ ਥਾਂ ਜੰਬੁਕ ਤੋਂ ਕਾਯਰ ਦਾ ਰਸ਼ਾਨ
ਹੋਯਾ. ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਤੋਂ ਤੁੱਛ
ਪਾਂਮਰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬੋਧ ਹੋਯਾ.

ਸਮਾਧਿ (ਧਿਆਨ)

ਹੋਰ ਕਾਰਣਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਕਾਰਣ
ਦਾ ਅਚਾਨਕ ਸੁਖਾਲਾ ਹੋਜਾਣਾ “ਸਮਾਧਿ”
ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ. ‡ ਉਦਾਹਰਣ—

† ਵਰਣਨਕੀਜੈ ਆਨ ਕੇ ਗਸ਼ਾਨ ਆਨ ਕੇ ਹੋਯ,

ਸਮਾਸੋਕਿ ਭੂਸ਼ਣ ਕਹਿਤ ਕਵਿ ਕੋਵਿਦ ਸਬਕੋਯ. [ਸਿਵਰਾਜ ਭੂਸ਼ਣ]

‡ ਐਹ ਹੇਤੁ ਮਿਲਕੈ ਜਹਾ ਹੇਤ ਸੁਗਮ ਅਤਿ ਕਾਜ,

ਤਾਹਿ ਸਮਾਧਿ ਬਖਾਨਹੀ ਭੂਸ਼ਣ ਜੇ ਕਵਿਰਾਜ. [ਸਿਵਰਾਜ ਭੂਸ਼ਣ]

ਖਿਦਰਾਣੇ ਪਰ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਜਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ਘਮਸਾਨ,
ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਅਰ ਭਾਗਕੌਰ ਸੱਗ ਸਿੰਘ ਪਹੁੰਚੇ ਆਨ,
ਕਰੀ ਮਾਰ ਸ਼ਤ੍ਰੁਨ ਪਰ ਐਸੀ ਦੀਠੇ ਪੈਰ ਹਿਲਾਯ,
ਘਾਜਲ ਥਕੇ ਤ੍ਰਿਖਾਤੁਰ ਵੈਰੀ ਭਾਗੇ ਪੀਠ ਦਿਖਾਯ.

ਸਮੁੱਚਯ (ਸਮੂਹ)

ਬਹੁਤ ਭਾਵ ਇਕੱਠੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਪੈਦਾ ਹੋਣ,
ਇਹ “ਸਮੁੱਚਯ” ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ. *

ਉਦਾਹਰਣ—

ਪੈਂਦੇ ਖਾਂ ਕੇ ਕੰਠ ਪਰ ਚਲੀ ਗੁਰੂ ਤਰਵਾਰ,
ਸ਼ੌਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਛਤਾਉ ਤਬ ਉਦੈ ਭਏ ਇਕਬਾਰ.

(ਅ) ਇੱਕ ਕਾਰਯ ਨੂੰ ਜੇ ਅਨੇਕ ਮਿਲਕੇ
ਸਿੱਧ ਕਰਣ, ਇਹ ਸਮੁੱਚਯ ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ. †

ਉਦਾਹਰਣ—

ਸੁੰਦਰਤਾ ਯੋਵਨ ਔ ਧਨ ਮਿਲ ਪ੍ਰਭੁਤਾ ਸੋਂ
ਨਰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਬਹੁ ਮਦ ਉਪਜਾਤ ਹੈਂ.

ਸ਼ਲੋਸ (ਸੰਬੰਧ — ਮਿਲਾਪ)

ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਅਨੇਕ ਅਰਥ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ
ਇਹ “ਸ਼ਲੋਸ” ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ. ‡

* ਕਾਹੁ ਥਲ ਬਹੁ ਭਾਵ ਜਹਿ ਉਪਜਤ ਏਕੈ ਸੰਗ. [ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਭੂਸਣ]

† ਜਹਿ ਅਨੇਕ ਇਕ ਸੰਗ ਹੋ ਕਰੈਂ ਸੁ ਅਰੈਂ ਕਾਜ. [ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਭੂਸਣ]

‡ ਇਕ ਪਦ ਕੇ ਬਹੁ ਅਰਥ ਲਖੀਯੇ,

ਸੋ ਸ਼ਲੋਸ ਭੂਸਣ ਕਹਿ ਦੀਜੈ.

[ਗਰਬ ਗੰਜਨ]

ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਮੋਹਨ ਤੇਰੇ ਉਚੇ ਮੰਦਿਰ ਮਹਲ ਅਪਾਰਾ.

[ਗਉੜੀ ਛੰਤ ਮਃ ੫]

ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੋਹਨ ਪਦ ਕਰਤਾਰ ਅਤੇ
ਬਾਬਾ ਮੋਹਨ ਜੀ ਦਾ ਅਰਥ ਰਖਦਾ ਹੈ.

(੨) ਆਪਿ ਬਿਆਪਿ ਉਪਾਧਿ ਰਸ ਕਬਹੁ ਨ ਤੂਟੈ ਤਾਪ,
ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਧਨੀ ਨਹਿ ਬੂਝੈ ਪਰਤਾਪ.

[ਗਉੜੀ ਬਿਤੀ ਮਃ ੫]

ਬੂਝੈ ਦਾ ਅਰਥ ਬੁਝਣਾ ਅਤੇ ਸਮਝਣਾ
ਹੈ. ਪਰਤਾਪ ਦਾ ਅਰਥ ਪ੍ਰਤਾਪ ਅਤੇ ਸੰਤਾਪ
(ਪਰਿਤਾਪ) ਹੈ.

(੩) ਗੁਰੁ ਦਰਸਨ ਉਧਰੈ ਸੰਸਾਰਾ.

[ਆਸਾ ਮਃ ੩]

ਇਸ ਥਾਂ ਗੁਰੁ ਦਰਸਨ ਦਾ ਅਰਥ ਸਤਗੁਰੁ
ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਅਤੇ ਗੁਰੁ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਹੈ.

(੪) ਬਾਬੀਹਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਦੇਹੁ ਜੀਅਦਾਨ.

[ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਮਃ ੩]

ਇਸ ਥਾਂ ਜੀਅਦਾਨ ਦਾ ਅਰਥ ਪ੍ਰਾਣ
ਦਾਨ ਅਤੇ ਜਲ ਦਾਨ ਹੈ.

(੫) ਕਾਛਨ ਏਕ ਤਹਾਂ ਮਿਲ ਗਈ,

ਸੋਆਚੁਕ ਪੁਕਾਰਤ ਭਈ,

ਜੋ ਸੋਵੈ ਸੋ ਮੁਲ ਗਵਾਵੈ,

ਜੋ ਜਾਗੈ ਹਰਿ ਹਿੰਦੇ ਬਸਾਵੈ. [ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਚੌਤਾਵਤਾਰ]

**ਸੋਆਚੂਕ ਦਾ ਅਰਥ ਸੋਆਪਾਲਕ ਸਾਗ
ਹੈ, ਦੂਜਾ ਅਰਥ ਮੂਲ ਵਿਖੇ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ.**

(੬) ਅਤੇ ਦੂਰ ਵੇਸ ਹੀ ਪੈ ਆਸਾ ਪੁੰਜ ਪੂਰੀ ਹੋਤ
ਦੁਖ ਦਸਾ ਭੈਰਵੀ ਤੇ ਨਿਪਟ ਬਚਜੋ ਰਹੈ,
ਭੈਰਵ ਦਰਿਦ੍ਰ ਕਬੀ ਤਾਂਕੇ ਨਾ ਵਿਖਾਈ ਦੇਤ
'ਲਲਿਤ ਬਸੰਤ ਜਜੋਂ' ਕਲਜਾਨ ਹੀ ਖਚਜੋ ਰਹੈ,
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਰਾਗਿਨੀ ਨਜ਼ਰ ਤੇਰੀ
ਤਾਰ ਦੇਤ ਜੀਵਨ ਕੇ ਸੁਰ ਜਜੋਂ ਸਚਜੋ ਰਹੈ,
ਦੀਪਕ ਜਜੋਂ ਤਾਕੇਂ ਧਾਮ ਪੂਰਨ ਸੁ ਧਾਮ ਹੀ ਮੇ
ਆਠੋ ਜਾਮ ਗ੍ਰਾਮ ਸ੍ਰੀ ਬਿਲਾਵਲ ਮਚਜੋ ਰਹੈ.

[ਤੋਖਹਿ]

(੭) ਰਾਗ ਹੋਯਾ ਦੂਰ ਸੁਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨ ਰਹਯਾ ਠੀਕ
ਤਾਲੋਂ ਸਭ ਘੁੱਬੇ ਭਾਰੀ ਰਾਮਰੋਲਾ ਪਾਯਾ ਹੈ,
ਗ੍ਰਾਮ ਗ੍ਰਾਮ ਵਿੱਚ ਨਾ ਮਿਲੇਦਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਸੰਗ
ਤਾਨ ਖੋਇ ਬੈਠੇ ਲਯ ਨਾਮ ਵਿਸਰਾਯਾ ਹੈ,
ਰੰਗਭੂਮਿ ਭਾਰਤ ਦੀ ਮੂਰਛਨਾ ਦਸਾ ਦੇਖ,
ਕਰਤਾਰ ਬਾਬਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਠਾਯਾ ਹੈ,
ਅਬਲਾ ਲੁਕਾਈ ਤਾਈਂ ਮਰਦਾਨਾ ਸਾਜ ਸੰਗ
ਠਾਟ ਇੱਕ ਕਰਣ ਜਹਾਨ ਵਿੱਚ ਆਯਾ ਹੈ.

(੮) ਨੀਚ ਬਾਨ ਤੇ ਗੁਣ ਕਰ ਜੀਵਨ ਉੱਚ ਦਸਾ ਕੇ ਪਾਇ.

**ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਖੂਹ ਤੋਂ ਪਾਣੀ (ਜੀਵਨ)
ਡੋਰੀ (ਗੁਣ) ਕਰਕੇ ਉੱਪਰ ਆਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਰੁ
ਨੀਚ ਪੁਰਸ਼ ਵਿਦਯਾ ਹੁਨਰ ਕਰਕੇ ਉੱਚੇ
ਦਰਜੇ ਪਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ.**

(੯) ਦੇਖੋ, ਆਮ ਸੇਵਾ ਸੰਭਾਲੋ।

ਆਮ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਤਰ ਭਾਏ।

ਸ਼ਾਸਨੋਤਰ ਦੇਖੋ, ਚਿਤ੍ਰ (c)

ਸਾਧਾਰਣ ਧਰਮ ਦੇਖੋ, ਉਪਮਾਂ।

ਸਾਮਾਨਜ (ਬਰਾਬਰੀ— ਤੁਲਯਤਾ)

ਜਿਸ ਥਾਂ ਤੁਲਯ ਰੂਪ ਗੁਣ ਆਦਿਕ ਵਾਲੇ
ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਮੀਲਿਤ ਦੀ
ਤਰਾਂ ਅਭੇਦਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕਿੰਤੂ ਭੇਦ ਬਣਿਆ
ਰਹੇ, ਐਸਾ ਵਰਣਨ “ਸਾਮਾਨਜ” ਅਲੰਕਾਰ
ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਸੇਤ ਸਾਜ ਸਾਜ ਚਲੀ ਸਾਵਰੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾਜ
ਚਾਂਦਨੀ ਮੇ ਰਾਧਾ ਮਾਨੋ ਚਾਂਦਨੀ ਸੀ ਹੈ ਗਈ.†
[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਹਿਸਨਾਵਤਾਰ]

(੨) ਬੈਠਾ ਚਮਕੌਰ ਦੀ ਅਟਾਰੀ ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ
ਬਾਣ ਵਰਖਾਵੈ ਵੈਰੀ ਜਾਨੈ ਦਸਮੇਸ਼ ਹੈ।

ਸਾਰ (ਨਿਰੋੜ — ਤਤ੍ਵ)

ਅੱਛਾ ਅਥਵਾ ਬੁਰਾ ਪਦਾਰਥ ਜੋ ਇੱਕ ਤੋਂ

* ਭਿੰਨ ਰੂਪ ਹੁੰ ਮੇ ਜਹਾਂ ਪੈਐ ਕਛੁ ਨ ਵਿਸੇਸ,

ਤਹਾਂ ਕਹਿਤ ਸਾਮਾਨਜ ਹੈ ਪੰਭਿਤ ਲੋਕ ਅਸੇਸ. [ਲਲਿਤ ਲਲਾਮ]

† ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਤਪ੍ਰੇਕਾ ਅਤੇ ਸਾਮਾਨਜ ਦੋਵੇਂ ਅਲੰਕਾਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ

ਉਭਯਾਲੰਕਾਰ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਧਕੇ ਹੋਵੇ, ਅਰਥਾਤ ਪਹਿਲੇ ਨਾਲੋਂ
ਦੂਜਾ ਸਾਰ ਹੋਵੇ, ਐਸਾ ਵਰਣਨ “ਸਾਰ”
ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਸਰਬ ਧਰਮ ਮਹਿ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਧਰਮੁ,
ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮੁ,
ਸਗਲ ਭ੍ਰਿਆ ਮਹਿ ਉਤਮ ਕਿਰਿਆ,
ਸਾਧੁਸੰਗਿ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਹਿਰਿਆ,
ਸਗਲ ਉਦਮ ਮਹਿ ਉਦਮ ਭਲਾ,
ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਜੀਅ ਸਦਾ,
ਸਗਲ ਬਾਨੀ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ,
ਹਰਿ ਕੋ ਜਸੁ ਸੁਨਿ ਰਸਨ ਬਖਾਨੀ,
ਸਗਲ ਥਾਨ ਤੋ ਓਹ ਉਤਮ ਥਾਨ,
ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਘਟਿ ਵਸੈ ਹਰਿਨਾਮ. [ਸੁਖਮਨੀ]

(੨) ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਦੁਲੱਭ ਹੈ ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰ ਆਵੈ ਵਾਰੀ,
ਉੱਤਮ ਜਨਮ ਦੁਲੱਭ ਹੈ ਇਕਵਾਕੀ ਕੋੜਮਾ ਵਿਚਾਰੀ,
ਦੇਹ ਅਰੋਗ ਦੁਲੱਭ ਹੈ ਭਾਗਠ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਿਤਕਾਰੀ,
ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਦੁਲੱਭ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਭਗਤਿ ਪਿਆਰੀ.
[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

(੩) ਸਭ ਤੇ ਉੱਤਮ ਕੂਪ ਲਗਾਵਨ,
ਪ੍ਰਾਨੀ ਅਨਿਕ ਕਰਹਿ ਸੁਖ ਪਾਵਨ,
ਇਸ ਤੇ ਉੱਤਮ ਸਿਰਜਨ ਤਾਲਾ,
ਨਰ ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਸੁਖ ਲਹਿ ਜਾਲਾ,
ਇਸ ਤੇ ਉੱਤਮ ਤੀਰਥ ਹੋਤ,

† ਜਿਹ ਉਤਰੋਤਰ ਹੋ ਅਧਿਕਾਈ,
ਅਲੰਕਾਰ ਸੋ ਸਾਰ ਕਹਾਈ.

[ਗਰਬ ਗੰਸਨੀ]

ਭਉਂ ਦਿਸ ਤੇ ਸੁਖਾਨਃ ਕਰ ਦੇਤ,
 ਤੀਰਥ ਮਹਿ ਤੀਰਥ ਗੁਰੁ ਕੇਰਾ,
 ਮਹਾਂ ਮਹਾਤਮ ਸਭਨਿ ਉਚੇਰਾ,
 ਗੁਰੁਨ ਵਿਖੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ,
 ਵਚਨ ਸਿੰਘ ਅਗਯਾਨ ਨਹਿ ਰੁਰੁ†

[ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਬ]

- (੪) ਮਿਸ਼ਰੀ ਤੋਂ ਮਧੁ ਮਧੁਰ ਹੈ ਮਧੁ ਤੇ ਸੁਧਾ ਮਹਾਨ,
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਬਾਨੀ ਸੁਧਾ ਤੋਂ ਨਿਸ਼ਚਯ ਮੀਠੀ ਜਾਨ.
 (੫) ਤ੍ਰਿਮਾ ਹੈ ਕਟੁ ਨਿੰਮ ਤੋਂ ਤਿਹਤੇ ਅਧਿਕ ਕੁਨੈਨ,
 ਹੈ ਕੁਨੈਨ ਤੋਂ ਮਹਾਂ ਕਟੁ ਜਨ ਪਾਮਰ ਕੇ ਬੈਨ.

ਸੁਸਿੱਧ

(ਸੁਖਾਲਾ ਸਿੱਧ — ਬਿਨਾ ਯਤਨ ਪ੍ਰਾਪਤ)
 ਯਤਨ ਕਰੇ ਕੋਈ, ਅਰੁ ਉਸ ਦਾ ਫਲ
 ਕੋਈ ਹੋਰ ਭੋਗੇ, ਐਸਾ ਵਰਣਨ “ਸੁਸਿੱਧ”
 ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

ਜੈਸੇ ਮਧੁ ਮਾਖੀ ਸੰਚਿ ਸੰਚਿਕੈ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੈ
 ਹਰੈ ਮਧੁਹਾਰ ਤਾਂਕੇ ਮੁਖ ਛਾਰ ਡਾਰ ਕੈ,
 ਜੈਸੇ ਬੱਛ ਹੋਤ ਗਊ ਸੰਚਤ ਹੈ ਖੀਰ, ਤਿਹ
 ਲੋਤ ਹੈ ਅਹੀਰ ਦੁਹਿ ਬਛਰੇ ਵਿਟਾਰਕੈ,
 ਜੈਸੇ ਧਰ ਖੋਦਿ ਖੋਦਿ ਬਿਲ ਸਾਜੈ ਮੂਸਾ
 ਪੈਸਤ ਸਰਪ ਧਾਇ ਖਾਇ ਤਿਹ ਮਾਰਕੈ,

‡ ਪੇੜੀ.

† ਮਿਗ.

* ਸਾਧਿ ਸਾਧਿ ਅਰੈ ਮਰੈ ਅਰੈ ਭੁਗਵਤ ਸਿੱਧਿ,

ਤਾਂਸੋਂ ਕਹਿਤ ਸੁਸਿੱਧ ਸਭ ਸਿਨ ਕੇ ਬੁੱਧਿ ਸਮਿੱਧਿ. [ਕਵਿ ਪ੍ਰਿਯਾ]

ਤੈਸੇ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਕਰ ਮਾਯਾ ਜੌਰਿ ਜੌਰਿ ਮੁਖ
ਅੰਤਕਾਲ ਛਾਹ ਚਲੈ ਦੇਉ ਹਾਥ ਧਾਰਕੈ.

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

(ਅ) ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੇ ਯਤਨ ਅਥਵਾ ਕਰਮ
ਤੋਂ ਅਨੇਕ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣ, ਇਹ “ਸੁਸਿੱਧ”
ਦਾ ਦੂਜਾ ਭੇਦ ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਜਿਨੀ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਗਏ ਮਸਕਤਿ ਘਾਲਿ,
ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ. [ਜਪੁ]

(੨) ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜਨ ਕੇ ਇਕੀਹ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ. [ਭੈਰਉ ਮ: ੩]

ਸੂਕਮ (ਬਾਰੀਕ — ਇਸ਼ਾਰਾ)

ਇਸ਼ਾਰੇ ਦਾ ਉੱਤਰ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਦੇਣਾ
ਅਥਵਾ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਚੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਸੂਕਮ
ਭਾਵ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਅਥਵਾ ਜਾਣਨਾ
“ਸੂਕਮ” ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਮੇਲਜੋਂ ਬਾਬਾ ਉੱਠਿਆ ਮੁਲਤਾਨੇ ਦੀ ਜ਼ਜਾਰਤ ਜਾਈ,
ਅੱਗੋਂ ਪੀਰ ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਦੁੱਧ ਕਟੋਰਾ ਭਰ ਲੈ ਆਈ,
ਬਾਬਾ ਕਢ ਕਰ ਬਗਲ ਤੇ ਚੰਬੇਲੀ ਦੁਧ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਈ,
ਜਜੋਂ ਸਾਗਰ ਵਿਚ ਰੀਗ ਸਮਾਈ. [ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

† ਕਰੀ ਏਕ ਕੀ ਭੋਗੈ ਵਿੰਦੁ,

ਤਿੰਹ ਸੁਸਿੱਧ ਕਹਿ ਕਵਿ ਸੁਖ ਕੰਦ.

[ਗਰਬ ਗੰਜਨੀ]

* ਇੰਗਿਤ ਤੇ ਅਕਾਰ ਤੇ ਜਹਿ ਲਖਿਯੇ ਜਿਸ ਭਾਵ.

[ਚਿਤ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰਿਕਾ]

ਮੁਲਤਾਨ ਦੇ ਪੀਰਾਂ ਨੇ ਦੁੱਧ ਦੇ ਭਰੇ ਪਯਾਲੇ
ਤੋਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੁਲਤਾਨ ਪਹਿਲਾਂ
ਹੀ ਪੀਰਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ
ਆਪਨੂੰ ਇੱਥੇ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ. ਸ਼ਤਿਗੁਰੂ ਨਾਲਕ
ਦੇਵ ਨੇ ਦੁੱਧ ਉੱਪਰ ਚਮੇਲੀ ਦਾ ਫੁੱਲ ਰੱਖਕੇ
ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਨਾ
ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਲੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਰ ਥਾਂ ਸਮਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ.

(੨) ਦੇਹ ਕੰਚੁਕੀ ਤਾਹਿ ਸਵਾਰੀ,
ਏਕ ਹਾਥ ਮੇ ਜਿਹਵਾ ਧਾਰੀ,
ਗਹਜੇ ਲਿੰਗ ਕੇ ਦੂਸਰ ਹਾਥਾ,
ਆਵਾ ਸਨਮੁਖ ਜਹਿ ਜਗਨਾਥਾ. [ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

ਕਲਿ ਯੁਗ ਨੇ ਇਸ ਚੇਸ਼ਾ ਤੋਂ ਸੂਕਸ਼ਮ ਭਾਵ
ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਰਸਨਾ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇ
ਦਾਸ ਹੈਨ, ਓਹੀ ਕਲਿਯੁਗੀ ਜੀਵ ਹਨ, ਅਰੁ
ਵਿਸਯ ਪਰਾਯਣ ਹੋਣਾ ਹੀ ਕਲਿਯੁਗ ਦਾ
ਰੂਪ ਹੈ.

(੩) ਇਕ ਤ੍ਰਿਣ ਲੇਕਰ ਕਰ ਘਨਸਜਾਮ,
ਕਰਹਿ ਇਸ਼ਾਰਤ ਲੋਚਨ ਬਾਮ,
ਬਿਚਤੇ ਚੀਰਜੇ ਸਗਰੇ ਸੋਇ,
ਕਰ ਦਿਖਰਾਯੋ ਇਕ ਤੇ ਦੋਇ,
ਭੀਮਸੈਨ ਇਮ ਸੈਨ ਬੁਝਾਈ,

ਜਾਨਜੋ ਹੋਵ ਰਿਵੇ ਹਰਖਾਈ,
ਕਰਜੋ ਦੁਖੰਡ ਜੋਰਨੋ ਏਹ,
ਇਮ ਤੁਮ ਚੀਰ ਦੇਹੁ ਰਿਪੁ ਦੇਹ. [ਸੁਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

ਜਰਾਸੰਧ ਨਾਲ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਭੀਮਸੇਨ
ਲੜ ਰਹਿਆ ਸੀ, ਤਦ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਇੱਕ
ਤਿਣਕਾ ਚੀਰਕੇ ਦਿਖਾਯਾ ਅਰੁ ਅੱਖ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ
ਨਾਲ ਭਾਵ ਜਣਾਯਾ ਕਿ ਜਰਾਸੰਧ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ
ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਜੁੜਨ ਤੋਂ ਜਰਾ ਰਾਖਸੀ ਦੇ ਹੱਥੋਂ
ਬਣਿਆ ਹੈ, ਸੋ ਹੁਣ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਖੰਡਾਂ ਨੂੰ
ਅਲਗ ਕਰ ਦੇਹ.

(ਅ) ਜੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਭਾਵ ਤੋਂ
ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਚਮਤਕਾਰੀ ਭਾਵ ਕਲਾਪਿਆ ਜਾਵੇ,
ਤਦ ਵਿਖਮ ਸੂਕਸ਼ਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਹੈ ਹੈ ਕਰਕੇ ਓਹ ਕਰੇਨ,
ਗਲਾਂ ਪਿਟਨ ਸਿਰ ਖੋਹੇਨ,
ਨਾਉ ਲੈਨ ਅਰੁ ਕਰਨ ਸਮਾਇ,
ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਇ.

[ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ, ਮ: ੧]

ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਸਿਆਪੇ ਸਮੇ ਗੱਲਾਂ ਸਿਰ ਪੱਟਾਂ
ਪਰ ਹੱਥ ਮਾਰਕੇ ਆਖਦੀਆਂ ਹਨ— “ਹੈ—ਹੈ,
ਓਹ—ਓਹ” ਸਤਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਇਸ ਦਾ

ਸੂਕਮ ਭਾਵ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ
ਆਪਣੇ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸਪਰਸ਼ ਕਰਕੇ ਦਸਦੀਆਂ
ਹਨ ਕਿ ਓਹ (ਕਰਤਾਰ) ਅੰਗ ਅੰਗ ਵਿਖੇ
ਵਸ਼ਪਕ ਹੈ.

(੨) ਗੋਸ਼ਟ ਗਾਂਗੇ ਤੇਲੀਐ ਪੰਡਿਤ ਨਾਲ ਹੋਵੈ ਜਗ ਦੇਖੈ,
ਖੜੀ ਕਰੈ ਇੱਕ ਅੰਗੁਲੀ ਗਾਂਗਾ ਦੁਇ ਵੇਖਾਲੈ ਰੇਖੈ,
ਫੇਰ ਉਚਾਇ ਪੰਜਾਂਗੁਲਾਂ ਗਾਂਗਾ ਮੁਠ ਹਲਾਇ ਅਲੇਖੈ,
ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਉਠ ਚੋਲਿਆ ਪੰਡਿਤ ਹਾਰ ਭੁਲਾਵੈ ਭੇਖੈ,
ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਅੰਗ ਦੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪੰਚ ਮਿਲਣ ਸਰੇਖੈ,
ਅੱਖੀਂ ਦੋਵੇਂ ਭੰਨਸਾਂ ਮੁੱਕੀ ਲਾਇ ਹਲਾਇ ਨਿਮੇਖੈ, *
ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤ ਸੁਰਤ ਵਿਸੇਖੈ. [ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

ਸੰਸ੍ਰਿਸ਼੍ਟ ਦੇਖੋ, ਉਭਯਾਲੰਕਾਰ.

ਸੰਕਰ ਦੇਖੋ, ਉਭਯਾਲੰਕਾਰ.

* ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਇੱਕ ਅੰਗੁਲੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬ੍ਰਹਮ ਦੱਸਿਆ, ਪਰ ਗਾਂਗੇ
ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਅੰਗੁਲੀ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਅੱਖ ਭੰਨਣ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ,
ਗਾਂਗੇ ਨੇ ਦੋ ਅੰਗੁਲਾਂ ਤੋਂ ਜਟਾਯਾ ਕਿ ਤੇਰੀ ਦੋਵੇਂ ਅੱਖਾਂ ਭੰਨ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਪਰ
ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਗਾਂਗਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਦੋ ਭੇਦ ਦਸਦਾ
ਹੈ. ਪੰਡਿਤ ਪੰਜ ਅੰਗੁਲਾਂ ਤੋਂ ਪੰਜ ਤਤੁਮਯ ਜਗਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ
ਗਾਂਗਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਡਿਤ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚੇਲੇ ਪੰਜੇ ਮਿਲਕੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਟਣਾ
ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ. ਗਾਂਗਾ ਮੁੱਕੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮੁੱਕੀ ਨਾਲ
ਚੂਰਣ ਕਰਾਂਗਾ. ਪੰਡਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜ ਤਤੁ ਲਯ ਹੋਕੇ ਕੇਵਲ ਇੱਕ
ਅਦ੍ਰਿਤਿਯ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ.

ਸੰਦੇਹ (ਸ਼ੱਕ)

ਕਿਸੇ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਉਸ ਦੀ ਅਸਲਿਯਤ ਨਾ ਜਾਣੀ ਜਾਵੇ, ਕਿੰਤੂ ਸ਼ੱਕ ਬਣਿਆ ਰਹੇ, ਇਹ “ਸੰਦੇਹ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ।[†] ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕਿਧੋਂ ਕੈਧੋਂ ਅਥਵਾ ਜਾਂ ਆਦਿ ਪਦਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਹੋਯਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਇਹੁ ਮਨ ਗਿਰਹੀ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨ ਉਵਾਸੀ,
ਕਿ ਇਹੁ ਮਨ ਅਵਰਨ ਸਦਾ ਅਵਿਨਾਸੀ,
ਕਿ ਇਹੁ ਮਨ ਚੰਚਲ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨ ਬੈਰਾਗੀ,
ਇਸ ਮਨ ਕਉ ਮਮਤਾ ਕਿਥਹੁ ਲਾਗੀ ?

[ਮਲਾਰ ਮਃ ੩]

- (੨) ਸੁਨ ਸਖਿ! ਪੀਅ ਮਹਿ ਜੀਉ ਬਸੈ
ਜੀਅ ਮਹਿ ਬਸੈ ਕਿ ਪੀਉ,
ਜੀਉ ਪੀਉ ਬੁਝਉ ਨਹੀਂ
ਘਟ ਮਹਿ ਜੀਉ ਕਿ ਪੀਉ.

[ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ]

- (੩) ਕਿਧੋਂ ਦੇਵ ਕੰਨਯਾ ਕਿਧੋਂ ਵਾਸਵੀ ਹੈ,
ਕਿਧੋਂ ਜੱਛਨੀ ਕਿੰਨਰੀ ਨਾਗਨੀ ਹੈ,
ਕਿਧੋਂ ਰੀਧਵੀ ਦੈਤਜਾ ਦੇਵਤਾ ਸੀ,
ਕਿਧੋਂ ਸੂਰਜਾ ਸੁੱਧ ਸੋਧੀ ਸੁਧਾਸੀ,
ਕਿਧੋਂ ਚਿਤ੍ਰ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰਿਕਾ ਸੀ ਬਨੀ ਹੈ,
ਕਿਧੋਂ ਸੰਖਿਨੀ ਚਿਤ੍ਰਨੀ ਪਦਮਿਨੀ ਹੈ,

[†] ਕੈ ਯਹ ਕੈ ਯਹ ਯੋਂ ਜਹਾ ਹੋਤ ਆਨ ਸੰਦੇਹ,
ਭੁਸਣ ਸੋ ਸੰਦੇਹ ਹੈ ਯਾਮੇ ਨਹਿ ਸੰਦੇਹ.

[ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਭੁਸਣ]

ਕਿਧੋਂ ਰਾਗ ਪੂਰੇ ਹਰੀ ਰਾਗਮਾਲਾ,
ਬਰੀ ਰਾਮ ਤੈਸੇ ਸਿਯਾ ਆਜ ਬਾਲਾ.

[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਰਾਮਾਦਤਾਰ]

- (੪) ਉਦਿਤ ਜਗਤ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ
ਤਾਂਕੀ ਤੇਰੇ ਸੀਸ ਪਰ ਫਸਿ ਅਤਿ ਚੰਗੀ ਹੈ,
ਦੁਤਿਯਾ ਕੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੀ ਹਿਮਲ ਕਲਾ ਹੈ ਕਿਧੋਂ
ਸ਼ੰਭੂ ਸੀਸ ਹੀ ਪੈ ਕਿਧੋਂ ਜਾਨੂਵੀਂ ਉਮੰਗੀ ਹੈ,
ਗ਼ੁਲ ਕਵਿ ਕੈਧੋਂ ਸਦੈ ਰਾਕਾਜ ਚੰਦ੍ਰਕਾ ਕੀ ਰਚੀ
ਕੈਧੋਂ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਜੂਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅੰਗੀ ਹੈ,
ਸੰਗੀ ਸਤ੍ਰੁਗੁਨ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਗੀ ਧ੍ਰੁਵ ਧਮੰ ਕੀ ਹੈ
ਸੁਯਸ਼ ਕਲੰਗੀ ਰੂਪ ਹੀਰੋ ਕੀ ਕਲੰਗੀ ਹੈ.

[ਗੁਰੂ ਪੰਚਾਸ਼ਿਕਾ]

- (੫) ਰਾਗੀ ਹੈ ਕਿ ਤਜਾਗੀ ਹੈ ਕਿ ਹੈਦਜ ਰੋਗਨਾਸ਼ਕ ਹੈ
ਯੋਧਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਧੂ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਾ ਕਿਸੀ ਦੇਸ਼ ਕੋ,
ਕਵਿ ਹੈ ਕਿ ਪੰਡਿਤ ਕਿ ਸੇਨਾਪਤਿ ਹੈ ਸਿਪਾਹੀ,
ਆਰੈ ਨਾ ਸਮਝ ਕਹੁ ਰੂਪ ਦਲਮੇਸ਼ ਕੋ.

- (੬) ਵਿਸਮੇਲ ਸੁਧਾਰਸ ਸੰਗ ਕਿਧੋਂ
ਬਿਧਿ ਮਾਯਕ ਨੇ ਯਹਿ ਖੇਲ ਰਚਾਈ,
ਨਹਿ ਜਾਨ ਪਰੈ ਜਗ ਅਹਿ ਸੁਧਾਰਸ,
ਕੈ ਵਿਸ ਕੀ ਯਹ ਬੇਲਿ ਲਗਾਈ. [ਭਾਵਰਸਾਮਿਤ]

ਸੰਭਾਵਨਾ (ਹੋ ਸਕਣਾ — ਮੁਮਕਿਨ ਹੋਣਾ)

ਜੇ ਐਸਾ ਹੁੰਦਾ ਤਦ ਐਸਾ ਹੋ ਸਕਦਾ,
ਅਥਵਾ ਜੇ ਐਸਾ ਹੋਸਕਦਾ ਤਦ ਐਸਾ ਹੁੰਦਾ.

* ਗੀਤਾ.

† ਪੁਰਣਮਾਸੀ.

ਐਸਾ ਸ਼ਰਤੀਯਹ ਕਥਨ “ਸੰਭਾਵਨਾ” ਅਲੰਕਾਰ
ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ. * ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਜੇਬੁਝੈ, ਤ ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ. [ਜਪੁ]

(੨) ਜੇ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਆਰਜਾ ਹੋਰ ਦਸੂਣੀ ਹੋਇ,
ਨਵਾ ਖੰਡਾ ਵਿਚ ਜਾਣੀਐ ਨਾਲ ਚਲੈ ਸਭ ਕੋਇ,
ਓਗਾ ਨਾਉ ਰਖਾਇਕੈ ਜਸ ਕੀਰਤਿ ਜਗ ਲੋਇ,
ਜੇ ਤਿਸੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤ ਵਾਤ ਨ ਪੁਛੈ ਕੋਇ.
[ਜਪੁ]

(੩) ਸਿਕਤਾ ਮਹਿ ਤੇ ਯਤਨ ਕਰ ਤੇਲ ਜੁ ਨਿਕਸਾਵੈ,
ਕਮਠ ਪੀਠ ਪਰ ਭਾਂਤ ਕਿੰਹ ਬਹੁ ਬਾਲ ਜਮਾਵੈ,
ਸਿਰ ਪਰ ਰਾਸਭ ਸਮੇ ਕੇ ਉਗਾਦਾਇ ਬਿਖਾਨਾ,†
ਤੇ ਦੁਸ਼ਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਗੁਨ ਕਰਹਿ ਮਹਾਨਾ.
[ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

(੪) ਜੋ ਮਰਦਾਨੇ ਕੇ ਸਦ੍ਰਿਸ਼ ਗਾਯਨ ਜਾਨਤ ਕੋਇ,
ਤੇ ਸਭ ਕੇ ਪਾਹਨ ਹ੍ਰਿਦਯ ਲੇਤ ਮੋਮ ਕਰ ਸੋਇ.

ਸੂਤਿ ਵਯਾਜ ਨਿੰਦਾ ਦੇਖੋ, ਵਯਾਜ ਨਿੰਦਾ.

ਸਥਾਨ ਚਿਤ੍ਰ

ਦੇਖੋ, ਚਿਤ੍ਰ ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਅੰਗ (ਅ).

* ਇਉਂ ਜੇ ਹੋਇ ਤ ਇਉਂ ਇਹ ਹੋਇ,
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਹਿ ਤੁਕ ਮੇ ਜੋਇ,
ਤਹਿ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਅਲੰਕਾਰ,
ਕਵਿਜਨ ਯਾਕੋ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰ.
† ਸਿੰਗ.

[ਗਰਬ ਗੀਤਨੀ]

ਸਮਰਣ (ਯਾਦ ਆਉਣਾ)

ਜਾਣੇ ਹੋਏ ਪਦਾਰਥ ਤੁੱਲ ਕਿਸੀ ਦੂਜੀ
ਵਸ੍ਤੂ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਉਸ ਦੀ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਹੋਣੀ
“ਸਮਰਣ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਦਰਬਾਰ ਮੇ ਸੁਨ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਨ,
ਸਭ ਦੇਵਨ ਸਮਰਣ ਕਿਯੋ ਹਾਹਾ ਹੂਹੁ ਗਾਨ.
- (੨) ਚਖ ਚੌਧਕ ਚਪਲਾ ਚਮਕ ਪਾਵਸ ਸਮਯ ਨਿਹਾਰ,
ਯਾਦਾਈ ਦਸਮੇਸ਼ ਕੀ ਤੇਜ ਪੁੰਜ ਤਰਵਾਰ.

ਐਸੇ ਹੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ
ਦਯਾਰਾਮ ਦੇ ਜੰਗ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਦੁੱਖਾਚਾਰਯ ਦਾ,
ਹਯਾਭਖਾਂ ਦਾ ਸਿਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੇ ਕੁਤਕੇ ਦੁਆਰਾ
ਚੂਰਣ ਹੋਯਾ ਦੇਖਕੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀਦਾ. ਮੱਖਣ
ਭਰੀ ਮਟਕੀਆਂ ਦਾ ਭੰਨਣਾ, ਕਲਗੀ ਧਰ ਦੀ
ਬਾਣ ਵਰਖਾ ਤੋਂ ਅਰਜੁਨ ਦੀ ਧਨੁਖਵਿਦਯਾ
ਦਾ ਚੇਤੇ ਆਉਣਾ, “ਸਮਰਣ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.

ਸਿੰਖਲਾ ਦੇਖੋ, ਏਕਾਵਲਿ.

ਸੂਤ੍ਰਾਨੁਪਾਸ ਦੇਖੋ, ਅਨੁਪਾਸ (ੲ)

* ਸੂਧ ਆਵੈ ਉਪਮੇਸ਼ ਕੀ ਜਿਉਂ ਦੇਖੇ ਉਪਮਾਨ,
ਤਾਂਸੋਂ ਸਮਰਣ ਕਹਿਤ ਹੈਂ ਜੇ ਕਵਿ ਕਾਵ ਵਖਾਨ.

[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

ਸ੍ਰੁਭਾਵੋਕ੍ਤਿ (ਸਹਜਧਰਮ ਦਾ ਕਥਨ)

ਕਿਸੇ ਵਸੂ ਦੇ ਜਾਤਿ ਸ੍ਰੁਭਾਵ ਦਾ ਵਰਣਨ
 “ਸ੍ਰੁਭਾਵੋਕ੍ਤਿ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ
 “ਜਾਤਿ” ਭੀ ਹੈ।† ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਲਉਕੀ ਅਠ ਸਠ ਤੀਰਥ ਨਾਈ,

ਕਉਰਾਪਨ ਤਉ ਨ ਜਾਈ।

[ਸੋਰਠ ਕਥੀਰ]

(੨) ਚੰਦਨਲੇਪ ਹੋਤ ਦੇਹ ਕਉ ਸੁਖ ਗਰਧਭ ਭਸਮ ਸੰਗੀਤਿ।

[ਧਨਾਸਰੀ ਮਃ ੫]

(੩) ਮਨਮੁਖ ਮਨ ਨਾ ਭਿਜਈ ਅਤਿ ਮੈਲੇ ਚਿਤ ਕਠੋਰ,
 ਸਪੈ ਦੁਧ ਪੀਆਈਐ ਅੰਦਰ ਵਿਸ ਨਿਕੋਰ।

[ਸੁਹੀ ਅਃ ਮਃ ੩]

(੪) ਕਰ ਤੇ ਛੁਟਤ ਬਹਿਰਾਤ ਪਰ ਬਹਿਰਾਤ
 ਫਹਿਰਾਤ ਅੰਬਰ ਮਝਾਰ ਝਰਪਤ ਹੈ,
 ਚੰਗੁਲਨ ਚਾਪ ਚੋਟ ਕਰਤ ਕੁਲੰਗਨ ਪੈ
 ਖੋਜ ਖਗਪਤਿ ਕੋ ਕਰੇਜਾ ਕਰਪਤ ਹੈ,
 ਸ਼ੋਖਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਛ ਖੁਲਤ ਸਮੱਛ ਪੇਖ
 ਡਰਪਤ ਪੱਛੀ ਪੁੰਜ ਪ੍ਰਾਨ ਅਰਪਤ ਹੈ,
 ਸਾਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੂ ਕੋ ਬਾਜ਼
 ਹਿੰਮਤ ਦਰਾਜ਼ ਸ੍ਰੇਤ ਬਾਜ਼ ਤਰਪਤ ਹੈ।

[ਗੁਰੂ ਪੰਚਾਸਿਕਾ]

(੫) ਦਮ ਦਮ ਕਦਮ ਕਲਾਈ ਮੋਰ ਮੋਰ ਰਾਖੈਂ
 ਜੋਰ ਰਾਖੈਂ ਏਕਸੀ ਕਨੌਤੀ ਜੇ ਸੁਝੰਗ ਹੈਂ,

† ਜਹਿ ਸ੍ਰੁਭਾਵ ਕੇ ਵਰਣਨ ਹੋਇ,
 ਤਹਾ ਸ੍ਰੁਭਾਵੋਕ੍ਤਿ ਲਾਖ ਸੋਇ।

[ਗਰਬ ਰੀਜਨੀ]

ਔਰ ਤੁਰੀ ਵੌਰ ਕੇ ਖਤਮ ਕਰੈਂ ਠੌਰ ਠੌਰ
 ਤੌਰ ਤੌਰ ਅਵਾ ਕੀ ਉਠਾਵਤ ਉਥੰਗ ਹੈਂ,
 ਗੁਲ ਕਵਿ ਕਹੈ ਸਜੇ ਸੁਵਰਨ ਸਾਜਨ ਤੋਂ
 ਮੂੰਗਨ ਤੋਂ ਮੋਤਿਨ ਤੋਂ ਅਧਿਕ ਸੁਰੰਗ ਹੈਂ,
 ਜੰਗ ਮੇਂ ਉਮੰਗ ਕਰੈਂ ਅਰਿ ਦਲ ਭੰਗ ਕਰੈਂ
 ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਕੇ ਤੁਰੰਗ ਹੈਂ.
 [ਗੁਰੁ ਪੰਚਾਸਿਕਾ]

ਹੇਤੁ (ਕਾਰਣ — ਸਬਬ)

ਕਾਰਯ ਅਰੁ ਕਾਰਣ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਬ
 ਵਰਣਨ ਕਰਣਾ “ਹੇਤੁ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ. *
 ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨ ਪਾਇਆ ਮਾਨ. [ਜਪੁ]
 ਸੇਵਨ ਕਾਰਣ ਹੈ, ਮਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
 ਕਾਰਯ ਹੈ.

(੨) ਸਾਧੁ ਕੈ ਸੰਗ ਨਹੀ ਕਛੁ ਘਾਲ,
 ਦਰਸਨ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ. [ਸੁਖਮਨੀ]

(੩) ਦਰਸਨ ਦੇਖਤ ਹੀ ਸੁਧ ਕੀ ਨ ਸੁਧ ਰਹੀ
 ਬੁਧਿ ਕੀ ਨ ਬੁਧਿ ਰਹੀ ਮਤਿ ਮੇ ਨ ਮਤਿ ਹੈ.
 [ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

ਦਰਸਨ ਕਾਰਣ ਹੈ, ਸੁਧ ਬੁਧਿ ਦਾ ਲੋਪ ਹੋਣਾ
 ਕਾਰਯ ਹੈ.

* ਕਾਰਣ ਕਾਰਯ ਏਕ ਸਬਾਨ,
 ਹੇਤੁ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤਿ ਭਾਹਿ ਬਖਾਨ. [ਗਰਬ ਗੀਤਨਾ]

(ਅ) ਕਾਰਣ ਨਾਲ ਕਾਰਣ ਦੀ ਅਭੇਦਤਾ
ਵਰਣਨ ਕਰਣੀ ਹੇਤੁ ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ।
ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਬਹਿ ਕਬੀਰ ਅਬ ਕਹੀਐ ਕਾਹਿ,
ਸਾਧੁਸੰਗਤਿ ਬੈਕੁੰਠੈ ਆਹਿ। [ਭਿਰਉ, ਕਬੀਰ.]

ਸਾਧੁਸੰਗ ਵੈਕੁੰਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੈ,
ਪਰ ਏਥੇ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਧੁਸੰਗ ਹੀ ਵੈਕੁੰਠ
ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਵੈਕੁੰਠ ਨਹੀਂ।

(੨) ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਬੇਦ ਅਰੁ ਨਾਦ.

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਰੇ ਕਾਜ,

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਜਾ ਦੇਵ,

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਗੁਰੁ ਕੀ ਸੇਵ,

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਮਜਨ ਇਸਨਾਨੁ,

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਰਨ ਦਾਨ.

[ਭਿਰਉ ਅਃ ੫]

ਹੇਤੁ ਮਾਲਾ ਦੇਖੋ, ਕਾਰਣ ਮਾਲਾ.

ਹੇਤੂ ਪਨੁਤਿ ਦੇਖੋ, ਅਪਨੁਤਿ (ਬ)

ਕਾਕੁ

ਕਾਕੋਕਿ

} ਦੇਖੋ, ਵਕੋਕਿ (ਅ)

ਕਾਰਕ ਦੀਪਕ ਦੇਖੋ, ਦੀਪਕ (ਅ)

ਕਾਰਣ ਮਾਲਾ

(ਕਾਰਣ—ਹੇਤੁ, ਮਾਲਾ—ਪੰਕਿ)

ਕਾਰਣ ਅਤੇ ਕਾਰਯ ਦੀ ਪਰੰਪਰਾ, ਅਰਥਾਤ ਕਾਰਣ ਤੋਂ ਉਪਜਿਆ ਕਾਰਯ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਯ ਦਾ ਕਾਰਣ ਵਰਣਨ ਕਰਣਾ, “ਕਾਰਣ-ਮਾਲਾ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ “ਹੇਤੁ-ਮਾਲਾ” ਅਤੇ “ਗੁੰਫਾ” ਭੀ ਹੈ।* ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਸੁਣਿਆ ਮੰਨਿਆ ਮਨ ਕੀਤਾ ਭਾਉ,
ਅੰਤਰਗਤਿ ਤੀਰਥ ਮਲ ਨਾਉ.

[ਜਪੁ]

ਸ਼੍ਰਵਣ ਮਨਨ ਦਾ ਕਾਰਣ, ਮਨਨ ਨਿਦਿਧਾਸਨ ਦਾ ਕਾਰਣ, ਨਿਦਿਧਾਸਨ ਸਾਕਾਤਕਾਰ ਦਾ ਕਾਰਣ ਕਹਿਆ.

(੨) ਸੇਵਾ ਤੇ ਮਨ ਨੰਮੁ ਹੈ, ਨੰਮੁ ਰਿਦੇ ਵਸ ਨਾਮ,
ਨਾਮ ਸਿਮਰ ਕਰ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਮੋਕ ਕੋ ਧਾਮ.

(੩) ਨਮਨ ਸੋਂ ਸਾਧੁ ਮਿਲੈ ਸਾਧੁ ਸੋਂ ਸੁਮਤਿ ਮਿਲੈ
ਸੁਮਤਿ ਸੋਂ ਸਰਧਾ ਮਿਲਤ ਹੈ ਬਖਾਨ ਕੀ,
ਸਰਧਾ ਸੋਂ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰੁ ਸੋਂ ਮਿਲਤ ਗਿਆਨ
ਗਿਆਨ ਸੋਂ ਮਿਲਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪੁਰਖ ਪੁਰਾਨ ਕੀ.

[ਰਘੁਨਾਥ]

* ਪ੍ਰਣਥ ਪੁਰਬ ਹੋਤ ਜਹਿ ਉੱਤਰ ਉੱਤਰ ਕਾਜ,
ਤਹਾ ਹੇਤੁਮਾਲਾ ਕਹਿਤ ਕਵਿ ਕੋਵਿਦ ਸਿਰਤਾਜ.

[ਲਲਿਤ ਲਲਾਮ]

ਕਾਵਯਲਿੰਗ (ਕਵਿਤਾ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ)

ਯੁਕਿ ਨਾਲ ਅਰਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ੀ ਕਰਣੀ

“ਕਾਵਯਲਿੰਗ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ।† ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਬਾਪਿਆ ਨ ਜਾਇ ਕੀਤਾ ਨ ਹੋਇ,

ਆਪੇਆਪ ਨਿਰੰਜਨ ਸੋਇ.

[ਜਪੁ]

ਬਾਪਿਆ ਅਰੁ ਕੀਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਇਸ
ਦੀ ਪੁਸ਼ੀ ਲਈ ਦੂਜੀ ਤੁਕ ਵਿਖੇ ਯੁਕਿ ਹੈ ਕਿ
ਸੁਯੰਭਵ ਹੋਣ ਕਾਰਣ.

(੨) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਪਗ ਸੁਰਤਰੁ ਸਰਸ ਹੈਂ ਸਬ ਮੰਗਲ ਖਾਨਿ,
ਦਾਰਿਦ ਵਿਘਨ ਨ ਵਜਾਪਈ ਬਸਹਿ ਰਿਦੇ ਗਤਿਦਾਨ.

[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

(੩) ਸਤਗੁਰੁ ਪਾਰਸ ਪਰਸਕੈ ਕੰਚਨ ਕਰੈ ਮਨੂਰ ਮਲੀਣਾ.

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

(੪) ਗੁਰੁ ਮਿਲ ਪਲਟੈ ਜਨਮ ਮਮ

ਸ਼ਕਤਿ ਕੀਟ ਜਿਮ ਭ੍ਰਿੰਗ. [ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

ਕਾਵਯਾਰਥਾਪੱਤਿ (ਕਾਵਯ ਅਨੁਸਾਰ,

ਨਾ ਕਹੇ ਹੋਏ ਅਰਥ ਦਾ ਆ ਜਾਣਾ)

ਜਿਸ ਥਾਂ ਐਸਾ ਵਰਣਨ ਹੋਵੇ ਕਿ ਜੇ ਐਸਾ
ਹੋ ਗਯਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਇਹ ਹੋਣਾ ਕੀ ਅਸੰਭਵ ਹੈ,

† ਅਰਥ ਸਮਰਥ ਯੁਕਿ ਕਰ ਹੋਯੁ,

ਕਾਵਯਲਿੰਗ ਕੇ ਲੱਛਣ ਸੋਯੁ.

[ਗਰਥ ਗੰਜਨੀ]

ਅਥਵਾ ਜਿਸ ਨੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰ ਲਯਾ ਉਸ ਨੂੰ
ਇਹ ਕਰਨਾ ਕੀ ਐਖਾ ਹੈ? “ਕਾਵਯਾਰਥਾਪੱਤਿ”
ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ।† ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਕਵਲਾਃ ਚਰਣ ਸਰਣ ਹੈ ਜਾਂਕੇ,
ਕਹੁ ਜਨ ਕਾ ਨਾਹੀਂ ਘਰ ਤਾਂਕੇ ? [ਗਉੜੀ ਕਥੀਰ]
- (੨) ਅਜਾਮਲ ਪਿੰਗੁਲਾ ਲੁਭਤ ਕੰਚਰ ਗਏ ਹਰਿ ਕੇ ਪਾਸ,
ਐਸੇ ਦੁਰਮਤਿ ਨਿਸਤਰੇ, ਤੂ ਕਿਉ ਨ ਤਰਹਿ ਰਵਦਾਸ ?
[ਕੇਦਾਰ]
- (੩) ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ ਭ੍ਰਿੰਗ ਪਤੰਗ ਕੰਚਰ ਏਕ ਦੋਖ ਬਿਨਾਸ,
ਪੰਚ ਦੋਖ ਅਸਾਧ ਜਾ ਮਹਿ ਤਾਂਕੀ ਕੋਤਕ ਆਸ ?
[ਆਸਾ ਰਵਦਾਸ]
- (੪) ਗਚੁ ਜਿ ਲਗਾ ਗਿਝਵਜੀ, ਸਖੀਏ ਧਉਲਹਰੀ,
ਸੇ ਭੀ ਵਹਿੰਦੇ ਡਿਠੁ ਮੈ, ਮੁੰਧ ! ਨ ਗਰਬ ਬਣੀ.
[ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ਵਾਰਾ ਤੇ ਵਧੀਕ]
- (੫) ਗਜ ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ ਪਤੰਗ ਅਲਿ
ਇਕਤੁ ਇਕਤੁ ਰੋਗ ਪਚੰਦੇ,
ਮਾਨਸ ਦੇਹੀ ਪੰਜ ਰੋਗ
ਪੰਜੇ ਦੂਤ ਕੁਸੂਤ ਕਰੰਦੇ. [ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]
- (੬) ਜਿਨ ਕੋ ਅਦਬ ਰਾਖ ਗੁਰੁ ਆਪੂ,
ਤਿਨ ਕੋ ਸਮਤਾ ਕਿਸ ਕੀ ਜਾਪੂ ? [ਗੁਰੁਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]
- (੭) ਬਪੁਰੇ ਕਹਾਂ ਪਹਾਰਿਯੋ ਆਯਸ ਨਹਿ ਮਾਨੈ,
ਤੀਨ ਲੋਕ ਪਰ ਹੁਕਮ ਤਵ ਨਹਿ ਫੇਰਨ ਠਾਨੈ.
[ਗੁਰੁਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

† ਵਹ ਕੀਨੋ ਤੋ ਯਹ ਕਹਾਂ, ਏਸੇ ਜਹਾਂ ਵਿਚਾਰ,
ਯਹ ਵਿਧਿ ਵਰਨੈ ਸੁਕਵਿਜਨ ਕਾਵਯਾਰਥਾਲੰਕਾਰ. [ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਤੁਲਸੀ]
‡ ਕਮਲਾ, ਲਕਸ਼ਮੀ.

(੮) ਅਚਰ ਚਰੇ ਚਰ ਅਚਰ ਭਏ ਜਬ,
ਕਜਾ ਗਨਤੀ ਨਰ ਬਪੁਰਨ ਕੀ ਤਬ ?

[ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ]

(੯) ਜੋ ਪਾਹਨ ਲੈ ਔਰ ਭੁਬੰਤੇ,
ਤੁਮਰੇ ਵਚਨਨ ਤੇ ਸੁ ਤਰੰਤੇ,
ਇਹ ਸਾਗਰ ਕਜਾ ਤਰਨ ਦੁਹੇਲਾ ?
ਤਾਰਹੁੰ ਭਵਜਲ ਭੂਰਿ ਸੁਹੇਲਾ.

[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

(੧੦) ਕੌਰਵ ਪਾਂਡਵ ਹਠ ਕਰ ਨਿਸ਼ਨੁਰ
ਸੰਪਰ ਕਰ ਵਿਨਸੇ ਬਲਰਾਸ,
ਇਮ ਬਡਿਅਨ ਕੀ ਦਸ਼ਾ ਭਈ ਜਬ,
ਅਲਪਨ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਕਹੁ ਕਾਸ ?

[ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ]

(੧੧) ਸੁਰਰਾਜ ਡਰੇ ਜਿਨ ਕੇ ਬਲ ਤੇ
ਯਮਰਾਜ ਜਿਤੇ ਜਿਹਨੇ ਜਗ ਮਾਹੀ,
ਮਨ, ਤੇ ਜਗ ਭੀਤਰ ਨਾਹਿ ਰਹੇ
ਅਬ ਔਰ ਰਹੈ ਕਹੁ, ਕੋ ਜਗ ਮਾਹੀ ?

[ਭਾਵਰਸਾਮਿਤ]

ਕੈਤਵਾਪਨੁਤਿ ਦੇਖੋ, ਅਪਨੁਤਿ (ਅ)

ਕ੍ਰਮ ਦੇਖੋ, ਯਥਾ ਕ੍ਰਮ.

ਗਤਾਗਤ

ਦੇਖੋ, ਚਿਤ੍ਰ ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਅੰਗ (ਸ)

ਗਤਿ ਚਿਤ੍ਰ

ਦੇਖੋ, ਚਿਤ੍ਰ ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਅੰਗ (ਸ)

ਗਮਜੋਤਪ੍ਰੇਕਾ } ਦੇਖੋ, ਉਤਪ੍ਰੇਕਾ (ਅ)
ਗੁਪਤੋਤਪ੍ਰੇਕਾ }

ਗੁਫਾ ਦੇਖੋ, ਕਾਰਣਮਾਲਾ.

ਗੁਫੋਕਿ (ਗੁਪਤ ਕਥਨ)

ਕਹਿਣਾ ਹੋਰ ਪਰਥਾਇ ਅਥਵਾ ਹੋਰ ਨੂੰ
ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ, ਪਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਹੋਰ ਵੱਲ
ਕਰਣਾ “ਗੁਫੋਕਿ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ. ਇਸ ਦਾ
ਨਾਮ “ਅਨਯੋਕਿ” ਭੀ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਸਿੰਮਲ ਰੁਖ ਸਰਾਇਰਾ ਅਤਿ ਦੀਰਘ ਅਤਿ ਮੁਖੁ,
ਓਇ ਜਿ ਆਵਹਿ ਆਸ ਕਰ ਜਾਹਿ ਨਿਰਾਸੇ ਕਿਤੁ? §
[ਵਾਰ ਆਸਾ]

* ਵਯਾਜਹਿ ਪਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਪਰਮ ਚਾਤੁਰੀ ਸੰਗ,
ਅਲੰਕਾਰ ਗੁਫੋਕਿ ਤਹਿ ਵਰਣਤ ਕਵਿ ਨਵਰੰਗ. [ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਭੂਸ਼ਣ]
ਜਹਿ ਸਮਝਾਯੋ ਔਰ ਕੋ ਡਾਰ ਔਰ ਪੈ ਬਾਤ,
ਸੋ ਅਨਯੋਕਿ ਨਾਮ ਕਵਿ ਵਰਣਤ ਰਸ ਸਰਸਾਤ.
[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

§ ਕੰਜਬਨ ਮਾਨ ਸੁਨ ਹੋਸ ਗਣ ਆਯ ਵਿਰੇ
ਗੰਧਬਨ ਬਾਸੀ ਭ੍ਰਿੰਗ ਭੰਗ ਕਰ ਡਾਰੇ ਤੋਂ,
ਪਾਕੇ ਵਲ ਜਾਨ ਸੁਕ ਪੁੰਜ ਪਛਤਾਨੇ ਆਯ
ਖਾਯ ਕੈ ਬਸੀਤ ਬਾਤ ਬ੍ਰਿਥਾ ਪਾਤ ਡਾਰੇ ਤੋਂ,
ਦੂਰ ਤੇ ਵਿਲੋਕ ਅਰੁਣਾਈ ਅਤਿ ਵਲਨ ਕੀ
ਆਮਿਸ ਅਹਾਰੀ ਗੰਧ ਵਾਯਸ ਵਿਟਾਰੇ ਤੋਂ,
ਏਰੇ ਤਰੁ ਸੇਮਰ ਕੇ! ਸਿਫਤ ਤਿਹਾਰੀ ਕਹਾ?
ਆਯ ਦਿਯੇ ਪਛਿਨ ਨਿਰਾਸ ਕਰ ਡਾਰੇ ਤੋਂ.

(੨) ਹੰਸਾ ਵੇਖ ਤਰੀਦਿਆ ਬਗਾ ਭਿ ਆਇਆ ਚਾਉ,
ਭੁਬਿ ਮੁਏ ਬਗ ਬਪੁੜੇ ਸਿਰ ਤਲ ਉਪਚਿ ਪਾਉ.
[ਵਾਰ ਵਡਹੰਸ, ਮ: ੩]

(੩) ਦਾਦੁਰ, ਤੂ ਕਬਹਿ ਨ ਜਾਨਸ ਰੇ
ਭਖਸਿ ਸਿਬਾਲ ਬਸਸਿ ਨਿਰਮਲ ਜਲ,
ਅਮ੍ਰਿਤ ਨ ਲਖਸਰੇ. [ਮਾਰੂ ਮ: ੧]

(੪) ਕਬੀਰ ਸਮੁਦ ਨ ਛੋਡੀਐ ਜਉ ਅਤਿ ਖਾਰੇ ਹੋਇ,
ਪੋਖਰ ਪੋਖਰ ਢੂਢਤੇ ਭਲੋ ਨ ਕਹਿਹੈ ਕੋਇ.
[ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ]

“ਬਸੰਤ ਸਤਸਈ”† ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਫੋਕਿ ਦੇ
ਕੁਛ ਉਦਾਹਰਣ—

ਹੰਸ ਅਨਯੋਕਿ

- (੫) ਮਿਲ ਹੈਂ ਹੰਸ ! ਰਸਾਲ ਫਲ, ਸੀਤਲ ਜਲ ਸੁਭ ਛਾਂਹਿ,
ਵੇ ਮੁਕਤਾ ਬਿਨ ਮਾਨਸਰ, ਮਿਲੈਂ ਆਨ ਸਰ ਨਾਂਹਿ.
(੬) ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਮੋਂ ਕਰੈਂ, ਜਸੋਂ ਤਜੋਂ ਕਰ ਨਿਰਬਾਹਿ,
ਤੂ ਨ ਸਿੰਧੁ ਤਟ ਜਾਨ ਕੀ, ਕਰੈਂ ਹੰਸ ! ਚਿਤ ਚਾਹਿ.
(੭) ਬਿਨ ਮੁਕਤਾ ਪੁਖਰੀਨ‡ ਮੈ, ਕਬ ਲਗ ਹੋਇ ਨਿਭਾਉ ?
ਕਗਲਨ ਬਗਲਨ ਮਾਂਝ ਮਿਲ, ਹੰਸ ! ਨ ਲੋਗ ਹਸਾਉ.
(੮) ਤੂ ਮਰਾਲ ! ਬੈਠਤ ਕਹਾਂ, ਪੰਖ ਸਵਾਰ ਸਵਾਰ ?
ਯਹਾਂ ਖੀਰ ਅਰੁ ਨੀਰ ਕੋ, ਰਹਿਤ ਭਾਉ ਇਕਸਾਰ.

† ਭਾਈ ਬਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਟਿਆਲਾ ਨਿਵਾਸੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਕਵੀ ਹੋਏ
ਹਨ. ਇਹ ਬਾਵਾ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਸਾਹਿਤਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਚੇਲੇ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਜਾ
ਨਰੋਂਦ੍ਰਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅਹਿਲਕਾਰ ਸਨ.

‡ ਛੱਪੜੀਆਂ.

ਕਿੰਸ਼ੁਕ* ਅਨਯੋਕਿ

- (੯) ਨਹਿ ਪਰਾਗ ਮਕਰੰਦ ਨਹਿ, ਨਹਿ ਸੁਗੰਧਿ ਸੁਖਮੂਲ,
ਮਤ ਕਿੰਸ਼ੁਕ ਉਰ ਐਂਠ ਕਰ, ਆਯੋ ਭੁਮਰ ਜੁ ਫੂਲ.
(੧੦) ਤੂੰ ਨ ਗਰਬ ਕਿੰਸ਼ੁਕ ਕੁਸਮ, ਹੈ ਮੁਹਿ ਅਧਿਕ ਸੁਗੰਧ,
ਕਹਾਂ ਭਯੋ ਮੰਡਰਾਤ ਜੋ, ਯਹ ਮਧੁਕਰ ਮਦਅੰਧ ?

ਗਜ ਅਨਯੋਕਿ

- (੧੧) ਕਤ ਕੁਟੇਵਾ ਤੋਕੋਂ ਪਰੀ, ਅਰੇ ਕਰੀ ! ਮਤਿ ਕੂਰ,
ਅਬ ਆਨਜੋਂ ਅਨੁਵਾਯ ਤੂ, ਅਬ ਮੇਲਤ ਸਿਰ ਧੂਰ.

ਕਾਕ ਅਨਯੋਕਿ

- (੧੨) ਕਿਤੋ ਕਾਕ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਤੂੰ, ਕਿਤੋ ਲਾਡੈ ਯਾਂਹਿ,
ਜਬ ਕਬ ਕੋਕਲ ਕੇ ਬਚਾ, ਮਿਲੈਂ ਕੋਕਲਨ ਮਾਹਿ.

ਸਿੰਘ ਅਨਯੋਕਿ

- (੧੩) ਹਨਤ ਮੋਂਡਕਨ ਕੋ ਕਹਾਂ, ਰੇ ਅਜਾਨ ਮ੍ਰਿਗਰਾਇ ?
ਮਾਰ ਮੱਤ ਗਜਰਾਜ ਕੋ, ਸਭ ਪਰਿਵਾਰ ਅਘਾਇ.
(੧੪) ਸਿੰਘ, ਤੋਰ ਪਿਤ ਮਾਤ ਨੇ, ਬ੍ਰਿਥਾ ਲਗਾਯੋ ਲਾਡ,
ਅਜ ਅੰਡਨ ਕੋ ਤਕਤ ਤੂ, ਗਜਗੰਡਨ‡ ਕੋ ਛਾਡ.

ਆਮ੍ ਅਨਯੋਕਿ

- (੧੫) ਤੂ ਰਸਾਲ ਸਭ ਕੋ ਸੁਖਦ, ਦੇਤ ਸਫਲ ਰਸ ਭੀਨ,
ਯਾਂਹੀ ਤੇ ਬਿਧਿ ਕਰਤ ਨਹਿ, ਤੋਹਿ ਕਬੈ ਪਤਹੀਨ§

ਰਸਨਾ ਅਨਯੋਕਿ

- (੧੬) ਰਸਨਾ! ਤੁਵ ਅਸ ਨਾ ਕੋਉ, ਸੀਲਵੰਤ ਸ ਹੁਲਾਸ,

* ਕੇਸੂ. ਪਲਾਸ ਦਾ ਫੁੱਲ. † ਭੈੜੀ ਵਾਦੀ.

‡ ਹਾਥੀ ਦੀ ਕਨਪਟੀ. ਗੱਲੂ ਅਤੇ ਗਰਦਨ ਦਾ ਮਧਜ ਭਾਗ.

§ ਪਤਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ. ਬੇਪਤ.

ਕਠਿਨ ਦਸਨ ਮੈ ਵਿਦਸ ਨਿਸ, ਕਰਤ ਬੈਸ ਭਰ ਵਾਸ.
(੧੭) ਅਰੀ ਜੀਹ, ਪਗਿਆ ਕਹਿਤ, ਬੋਲ ਬੈਨ ਰਸ ਬੋਰ,
ਤੋਰ ਕੁਬਖਤੀ ਤਨਕ ਸੀ, ਕਰੈ ਕੁਬਖਤੀ* ਮੋਰ.

ਅਧਰ ਅਨਯੋਕਿ

(੧੮) ਕਵਨ ਦੇਹੁ ਮਤ ਬਦਨ ਤੇ, ਅਰੈ ਅਧਰ! ਅਸ ਬੋਲ,
ਨਾਹਕ ਬਸਤ ਪਰੋਸ ਤੁਹ, ਕੂਟੇ ਜਾਹਿ ਕਪੋਲ.

ਅੱਕ ਅਨਯੋਕਿ

(੧੯) ਅਰਕ! ਥਲੀ† ਕੇ ਮਾਂਝ ਨਿਜ, ਭਲੀ ਸੁ ਬੈਸ ਬਿਤਾਉ,
ਤੂ ਆਬਨ ਕੇ ਮੁਲਕ ਮੈ, ਮਤ ਨਿਜ ਪਤ ਉਤਰਾਉ.

ਬਕ (ਬਗਲਾ) ਅਨਯੋਕਿ

(੨੦) ਖੀਰ ਨੀਰ ਬਿਲਗਾਵਤੋ, ਜੋ ਬਕ ਮੇਂਡਕ ਖਾਇ,
ਕੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਤ ਹੋਸ ਕੋ, ਮੁਕਤਾ ਚੋਗ ਚੁਗਾਇ ?
(੨੧) ਅਰੇ ਪਥਕ, ਤੁਵ ਵਿਗਨ ਮੈ, ਰਹਜੇ ਸਾਧੁ ਸੁਭ ਸੂਝ,
ਜਾ ਬਕ ਕੋ ਬਿਵਹਾਰ ਤੂੰ, ਮੁਹਿ ਮੇਂਡਕ ਤੇ ਬੂਝ.

ਗਰਧਭ (ਗਧਾ) ਅਨਯੋਕਿ

(੨੨) ਕਹਾਂ ਭਯੋ ਤੁਹਿ ਪੀਠ ਪਰ, ਲਦੀ ਕਿਤਾਬ ਹਜ਼ਾਰ ?
ਤੂ ਨ ਮੁਲਾਨੋ ਹੋਇ ਖਰ, ਗੂਨ ਪਲਾਨੋ ਭਾਰ.
(੨੩) ਰੋ ਗਰਧਭ, ਜਾਂਤੇ ਕਹਿਤ ਗਰਧਭ ਤੋਹਿ ਜਗਨ,
ਸੀਖਜੋ ਰੰਚ ਨ ਗਜਾਨ ਤੈਂ ਹੋਤ ਇਤੇ ਬਡ ਕਾਨ.

ਬਿੜਾਲ (ਬਿੱਲਾ) ਅਨਯੋਕਿ

(੨੪) ਕਿਤੋ ਕਠਿਨ ਬ੍ਰਤ ਧਾਰ ਕਰ, ਪਰਸੈਂ ਜਾਇ ਕਿਦਾਰ,
ਮਿਟੈ ਮੰਜਾਰ, ਨ ਬਿਨ ਕਿਯੇ, ਮੁਖਕ ਮਾਸ ਅਹਾਰ.

* ਕਮਬਖਤੀ.

† ਰੇਗਿਸਤਾਨ. ਮਰੂ ਦੇਸ਼.

ਉਲੂ ਅਨਯੋਕਿ

- (੨੫) ਤਵ ਅਖੀਅਨ ਮੈ ਮਿਤ੍ਰ*ਕੀ ਰਹੀ ਨ ਜਬ ਪਹਿਰਾਨ,
ਕਹਿਨ ਲਗਯੋ ਸਭ ਜਗਤ ਤੁਹਿ, ਨਾਮ ਉਲੂਕ ਬਖਾਨ.

ਬਾਗਵਾਨ ਅਨਯੋਕਿ

- (੨੬) ਰੇ ਮਾਲੀ, ਤੁਹਿ ਫਲਨ ਕੀ ਅਭਿਲਾਖਾ ਨ ਲਖਾਇ,
ਤੈਂ ਸਾਖਾਮ੍ਰਿਗ† ਵਿਪਨ ਕੇ ਰਾਖਾ ਦਏ ਬਨਾਇ.
(੨੭) ਮਾਲੀ! ਜਿਹ ਖਾਲੀ ਉਦਰ ਤਿਹ ਫਲ ਦੇਹ ਜ਼ਰੂਰ,
ਰਹਯੋ ਅਘਾਇ ਅੰਗੂਰ ਸੋਂ ਖਾਵਤ ਤਾਂਹਿ ਖਜੂਰ !
(੨੮) ਤਹਿ ਨ ਰਾਖ ਮਾਲੀ ਅਰੇ, ਜਹਿ ਫਲ ਭਰੇ ਪਯੂਖ,
ਯਾ ਬਾਨਰ ਕੋ ਸੋਂਪ ਤੂ ਬਰ ਗੂਲਰ ਕੇ ਰੂਖ.
(੨੯) ਕੋਕਲ ਕੇਕੀ‡ ਕੋ ਸ਼ਬਦ ਸੁਨ ਸੁਹਾਤ ਨਹਿ ਤੋਹਿ,
ਮਾਲੀ, ਲਾਲੀ ਭਾਲ ਕੀ ਅਬ ਕਛੁ ਕਾਲੀ ਹੋਹਿ.
(੩੦) ਅਰੇ ਬਾਗਵਾਰੇ, ਕਰਤ ਕਤ ਰਤਨਾਰੇ§ ਨੈਨ ?
ਜੋ ਨ ਮਧੁਰ ਫਲ ਦੇਤ ਤੂ, ਬੋਲ ਮਧੁਰ ਮੁਖ ਬੈਨ.

ਬਿੱਲ ਅਨਯੋਕਿ

- (੩੧) ਰਾਖ ਆਪਨੇ ਪਾਸ ਤੂੰ ਬਿਲ ਅਪਨੀ ਬਖਸ਼ੀਸ਼,
ਤੋਰ ਫਲਨ ਕੇ ਸਹਿਨ ਕੇ, ਨਹਿ ਨ ਮੋਰ ਬਲ ਸੀਸ.
(੩੨) ਫੋਰਤ ਸਿਰ ਜਾਚਕਨ ਕੇ, ਦੈ ਫਲ ਅਤਿ ਬੇਸ਼ਾਦ,
ਬਿਲ, ਮੁਹਿ ਸਾਚ ਬੇਤਾਉ ਤੂ, ਕੀਓ ਕੌਨ ਉਸਤਾਦ?

ਸੁਲਤਾਨ (ਸਰਵਰ) ਅਨਯੋਕਿ

- (੩੩) ਤੂ ਪਰਧਨ ਹਰਵਾਇ ਕਰ, ਖਾਇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਿਤ ਹੋਹਿ,
ਆਯਤ ਕਵਨ ਕੁਰਾਨ ਕੀ, ਆਵਤ ਪਵਨੀ ਤੋਹਿ ?

* ਮਿਤ੍ਰ ਦਾ ਅਰਥ ਦੋਸਤ ਅਤੇ ਸੁਰਯ ਹੈ.

† ਬਾਂਦਰ. ‡ ਮੋਰ. § ਲਾਲ.

- (੩੪) ਪਾਵਤ ਪਾਨ ਕੁਧਾਨ ਜਹਿ, ਤੁਰਤ ਮਨਾਵਤ ਈਦ,
ਜੈਸੇ ਤੂ ਸੁਲਤਾਨ ਹੈਂ, ਤੈਸੇ ਤੋਰ ਮੁਰੀਦ.

ਇੱਖ ਅਨਜੋਕਿ

- (੩੫) ਉਮੈਂ ਚਾਟੈਂ ਉਖ ਤਹਿ, ਕਿਤੋ ਲਾਇ ਹਿਯ ਹੇਤ,
ਬਿਨ ਕਾਟੇ, ਕੂਟੇ ਬਿਨਾ, ਤੂ ਨ ਕਬੈ ਰਸ ਦੇਤ.

ਬਕਰੀ ਅਨਜੋਕਿ

- (੩੬) ਅਜਾ, ਤਿਹਾਰੇ ਪੂਤ ਕੋ, ਜਬ ਕਬ ਸਿਰ ਧੜ ਹੈਨ,
ਤੂ ਲਖਦਾਤਾ* ਕੋ ਕਹੈਂ, ਕਿਤੋ ਚੂਰਮਾਂ ਦੈਨ.
(੩੭) ਅਹੋ ਅਜਾ, ਤੁਵ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਕੋ ਕਹੈਂ ਕਹਾਂ ਮਤ ਕੂਰ ?
ਮੇਂਗਨ ਗਨ ਤੈਂ ਪੂਰ ਕਰ, ਦੀਨੋ ਦੂਧ ਜ਼ਰੂਰ.
(੩੮) ਕਹਾਂ ਭਯੋ ਸਨ ਸ੍ਰਾਨ ਤਹਿ, ਦੇਤ ਅਜਾ ਅਤਿ ਤ੍ਰਾਸ,
ਤੂ ਫਰਯਾਦੀ ਜਾਹ ਜਿਨ, ਭੁਖੇ ਭਿੜਹਨ ਪਾਸ. †
(੩੯) ਅਜਾ, ਤੋਰ ਪਰਵਾਰ ਮੈਂ ਬਵੈ ਕਿਤੀ ਕਿਨ ਰਾਰ,
ਤੂ ਨ ਜਾਇ ਭਿੜਹਾਨ ਢਿਗ ਨਜਾਉ ਲੈਨ ਨਿਰਧਾਰ.
(੪੦) ਅਜਾ, ਤਿਹਾਰੇ ਪੂਤ ਕੋ ਮਿਟੈ ਆਪ ਹੀ ਘਾਇ,
ਤੂ ਮਤ ਹਟਵਾਯੋ ਚਹੈਂ, ਸ੍ਰਾਨਨ ਤੇ ਚਟਵਾਇ.

ਮਲਾਹ ਅਨਜੋਕਿ

- (੪੧) ਲਾਵਤ ਵਾਰ ਨ ਪਾਰ ਤੂ ਬਹੀ ਜਾਤ ਜਲਜਾਨ,‡
ਤੋਰ ਮਲਾਹੀ ਲੈਨ ਕੋ, ਮੈਂ ਮਲਾਹ ! ਕੁਰਬਾਨ.

ਬਾਂਦਰ ਅਨਜੋਕਿ

- (੪੨) ਤੂ ਦੇਖੋ ਬਹੁ ਬਾਰ ਕਪਿ, ਮਟਕਾਵਤ ਦ੍ਰਿਗ ਦੇਇ,
ਹਾਵ ਭਾਵ ਲਖ ਰਾਵਰੇ, ਰੀਝਤ ਲਖਜੋ ਨ ਕੋਇ.

* ਸੁਲਤਾਨ ਪੀਰ.

† ਭੇੜੀਏ(ਬਖਿਆੜੀ) ਪਾਸ.

‡ ਨੌਕ. ਕਿਸਤੀ.

ਦੀਪਕ ਅਨਯੋਕਿ

- (੪੩) ਅਰੇ ਦੀਯੋ, § ਤੈਂ ਕਰਦਿਯੋ ਉਜਿਆਰੋ ਘਰ ਮਾਹਿ,
ਤੋਰ ਪਗਨ ਤਰ ਕੋ ਕਬੈ, ਮਿਟਤ ਅੰਧੇਰੋ ਨਾਹਿ.
(੪੪) ਜਬ ਦੀਪਕ ਬਾਰੋ:: ਹੁਤੋ, ਬੋ ਉਜਿਆਰੋ ਗੋਹ,
ਬਡੋ □ ਹੋਇਕਰ ਤੈਂ ਕੀਯੋ, ਬਡ ਅੰਧਜਾਰੋ ਏਹ.

ਭੈਂਸ ਅਨਯੋਕਿ

- (੪੫) ਮਹਿਖ, ਤਿਹਾਰੇ ਬਡਨ ਕੀ ਰਹੀ ਸਦਾ ਯਹਿ ਬਾਨ,
ਪਾਛੇ ਪਾਨੀ ਪਿਯਤ ਸਭ, ਪਾਇ ਪ੍ਰਬਖ ਘਮਸਾਨ.

ਚਾਤਕ ਅਨਯੋਕਿ

- (੪੬) ਸਭ ਮੋਘਨ ਕੋ ਜਾਚ ਜਿਨ, ਚਾਤਕ ! ਚੋਂਚ ਪਸਾਰ,
ਏ ਬਰਸਾਵਨਹਾਰ ਨਹਿ, ਏ ਤਰਸਾਵਨਹਾਰ.

ਚੂਹਾ ਅਨਯੋਕਿ

- (੪੭) ਬਿਘਨਬਿਨਾਸਨ* ਕੋ ਬਨਜੋ, ਤੂ ਬਾਹਨ ਸਿਰਤਾਜ,
ਬਿਘਨ ਕਰਤ ਨਿਸ ਦਿਨ ਫਿਰਤ, ਰੋ ਮੁਖਕ, ਨਿਰਲਾਜ.

ਸੂਰ ਅਨਯੋਕਿ

- (੪੮) ਰੇ ਸੂਕਰ, ਕਤ ਫਿਰਤ ਤੂ ਦੈਕ ਦਸਨ ਸਿਤ ਕਾਵ ?
ਗਜਮੁਕਤਾ ਚਾਬਨ ਚਹਿਤ, ਵੇ ਸਿੰਘਨ ਕੀ ਦਾਵ.
(੪੯) ਕਹਾਂ ਭਯੋ ਢਿਗ ਰਾਖ ਤੁਹਿ, ਕਰਤ ਸਿੰਘ ਚਿਤਚਾਹ ?
ਰੇ ਬੈਰਾਹ, ਸਿਖਾਵ ਮਤ, ਚਲਨ ਯਾਹਿ ਬੈਰਾਹ. †
(੫੦) ਰੇ ਸੂਕਰ ਧਸ ਤਾਲੇ ਮੈਂ ਤੂ ਮਾਰਤ ਖੁਰਤਾਲ,
ਆਵਹਿ ਮੰਜੁ ਮਰਾਲ ਤੋ ਕਹਾਂ ਕਾਟ ਹੈਂ ਕਾਲ ?

§ ਦੀਪਕ. :: ਬਾਲਿਆ ਅਤੇ ਬਾਲਕ. □ ਵਡਾ ਹੋਕੇ. ਬੁਝਕੇ.

* ਗਟੇਸ.

† ਕੁਮਾਰਗ. ਖੋਟੇ ਰਸਤੇ.

- (੫੧) ਬਨਜੇ ਸਚਿਵ ਜੋ ਸਿੰਘ ਕੋ, ਬੋਰੇ ਖਾਹ ਨਿਲਾਜ,
ਲਖ ਮੋਟਾਪਨ ਨਹਿ ਕਰੈ, ਖੋਟਾਪਨ ਮ੍ਰਿਗਰਾਜ।
- (੫੨) ਲਖਜੋ ਬਹੁਤ ਦਰਯਾਵ ਮੈ, ਪੈਰਤ ਯੁਤ ਪਰਵਾਰ,
ਨਹਿ ਸੂਕਰ, ਤਵ ਪੁੰਡ ਗਹਿ, ਭਯੋ ਮੁਸਾਫਰ ਪਾਰ।
- ਮੀਰਾਂ ਪੀਰ ਪਰ ਅਨਯੋਕਿ**
- (੫੩) ਖੋਲਤ ਤੂੰ ਪਰ ਤ੍ਰਿਯਨ ਮੈਂ, ਢੋਲ ਬਜਾਇ ਸੁਛੰਦ,
ਤੂ ਕਹੁ ਕਿਨ ਪੀਰਾਂਨ ਮੈਂ, ਰੇ ਮੀਰਾਂ ਮਤਿਮੰਦ ?

ਗੁਢੋਤਰ

(ਗੁਪਤ ਸਿੰਧਾਂਤ ਵਾਲਾ ਜਵਾਬ)

ਵਿਚਿਤ੍ਰ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ ਵਾਲਾ ਜੋ ਉੱਤਰ ਹੋਵੇ,
ਜਿਸ ਦੇ ਗੁਪਤ ਭਾਵ ਵਿਖੇ ਚਮਤਕਾਰ ਪਾਯਾ
ਜਾਵੇ, ਇਹ “ਗੁਢੋਤਰ” ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਰੂਪ
ਹੈ.‡ ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਹੇ ਯਾਚਕ, ਤੂ ਸਬਰ ਕਰ ਤਜਾਰੋ ਭੋਜਨ ਆਸ,
ਦੋ ਕੋ ਦੈਕਰ ਖਾਤ ਹੈਂ ਜੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਦਾਸ।

ਕਿਸੇ ਯਾਚਕ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਸ
ਦੇਵਾਲਯ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਭੋਜਨ ਮਿਲੇਗਾ? ਇਸ ਦਾ
ਗੁਢ ਉੱਤਰ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਇਹ ਪੁਜਾਰੀ ਦੇ
ਤਖਤੇ ਦੇ ਕੇ (ਕਿਵਾੜ ਬੰਦ ਕਰਕੇ) ਭੋਜਨ

‡ ਸਾਭਿਪ੍ਰਾਯ ਸੁ ਭਾਵ ਜਹਿ ਉੱਤਰ ਦੇ ਪਰਬੰਨ,
ਗੁਢੋਤਰ ਵਰਣਨ ਕਰੈ ਜੇ ਕਵਿਤ ਰਸ ਲੀਨ। [ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਭੁਸਣ]

ਕਰਦੇ ਹਨ.

- (੨) ਮਾਂਜਾਰ ਇਹਨਾਂ ਇਕ ਆਯੋ,
ਤੁਮ ਕੋ ਹੋਰ ਅਧਿਕ ਡਰਪਾਯੋ. [ਗਰਿਤ੍ਰ ੧੧੫]

ਮਾਂਜਾਰ ਦਾ ਅਰਥ ਬਿੱਲਾ ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਜ਼ਾਰ
ਹੈ, ਇਸ ਸਲੇਸ਼ ਨਾਲ ਗੁਢੋਤਰ ਦਿੱਤਾ.

- (੩) ਸੁਨਤ ਭਾਤ ਕੀ ਬਾਤ ਕੋ ਪੈਂਦੇ ਦੁਖ ਪਾਵਾ,
ਕਹਯੋ ਭਲੇ ਮਾਨਯੋ ਬੁਰੇ ਭਾਵੀ ਬਿਚਲਾਵਾ,
ਕਹਯੋ ਕਿ ਤੇਰੇ ਉਦਰ ਮਹਿ ਗੁਰੁ ਕੋਰ ਕਰਾਹੂ,
ਸੋ ਬੋਲਤ ਮਿਟ ਦੀਨ ਤੇ ਜਾਨੀ ਮਨ ਮਾਹੂ,
ਮੁਸਕਾਨਯੋ ਸੁਨ ਕੁਤਬਖਾਂ ਇਹ ਠੀਕ ਬਖਾਨੀ !
ਪਾਲਯੋ ਦੇਵੇ ਗ੍ਰਾਸ ਮੁਖ ਜਗ ਵਿਦਿਤ ਸੁਜਾਨੀ,
ਮੇਰੇ ਉਦਰ ਕਰਾਹ ਹੈ ਕੈ ਅੰਤਰ ਤੇਰੇ ?
ਹਿੰਦੁ ਤੁਰਕ ਇਹ ਸਭ ਲਖਹਿ ਬਹੁ ਬਰਖਨ ਕੇਰੇ.
[ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

ਕੁਤਬਖਾਂ ਪੈਂਦੇਖਾਂ ਦੇ ਚਾਚੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅਤੇ
ਜਾਲੰਧਰ ਦਾ ਫੌਜਦਾਰ ਸੀ. ਜਦ ਪੈਂਦੇਖਾਂ ਨੇ
ਤੁਰਕ ਨਾਲ ਆਖਿਆ ਕਿ ਤੂ ਸਤਗੁਰੂ ਦੇ ਪੱਖ
ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈਂ, ਇਸ ਤੋਂ ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ਜੋ
ਤੇਰੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਦਾ ਕੜਾਹ ਹੈ. ਕਾਲੇ ਖਾਂ
ਨੇ ਗੁਢੋਤਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜਾਣਦੀ
ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਕੜਾਹ ਹੈ.

ਚਿਤ੍ਰ* (ਤਸਵੀਰ - ਮੂਰਤਿ)

ਇਹ ਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ ਹੈ। ਚਿਤ੍ਰਕਾਵਜ ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਅਧਮ ਕਾਵਜ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਕਯੋਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚਮਤਕਾਰੀ ਕਵਿਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਕੇਵਲ ਬਾਲਲੀਲਾ ਅਰੁ ਖੇਲਮਾਤ੍ਰ ਰਚਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਚਾਹੇ ਅਨੇਕ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਅਲੰਕਾਰ ਦੇ ਬਹੁਤ ਭੇਦ ਥਾਪੇ ਹਨ, ਪਰ ਮੁੱਖ ਪੰਜ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਾਰੇ ਹੀ ਭੇਦ ਆਜਾਂਦੇ ਹਨ:—

ਵਰਣ ਚਿਤ੍ਰ, ਸ਼ਬਾਨ ਚਿਤ੍ਰ, ਆਕਾਰ ਚਿਤ੍ਰ, ਗਤਿ ਚਿਤ੍ਰ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਚਿਤ੍ਰ।

(ੳ) ਵਰਣਚਿਤ੍ਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਅਕਰ ਖੇਲ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਇੱਕ ਅਕਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਛੰਦ ਰਚਨਾ ਕਰਣੀ ਜਾਂ ਛੰਦ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਕਰ ਲਘੁ ਅਥਵਾ ਗੁਰੂ ਹੋਣੇ, ਅਰੁ ਕਿਸੇ ਅਕਰ ਨੂੰ ਮਾਤ੍ਰਾ ਨਾ ਲਾਉਣੀ,† ਇਤਯਾਦਿ।

* ਰਚਨਾ ਵਰਣਨ ਕੀ ਜਹਾਂ ਕੀਜੈ ਅਧਿਕ ਵਿਚਿਤ੍ਰ,
ਕਵਿਅਨ ਕੇ ਮਤ ਜਾਨਿਐ ਅਲੰਕਾਰ ਸੋ ਚਿਤ੍ਰ।

† ਇਸ ਨੂੰ ਅਮੋਤ ਭੀ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਯਥਾ:—

ਚਰਨ ਸਰਨ ਅਘ ਹਨ ਕਰ ਹਰਨ।

(ਅ) ਸ਼ਾਨ ਚਿਤ੍ਰ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਕਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਨਾਂ ਵਿਚਾਰਕੇ ਇੱਕ ਥਾਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਅਕਰ ਇੱਕ ਛੰਦ ਵਿਖੇ ਵਰਤਣੇ, ਦੂਜੇ ਥਾਂ ਦਾ ਅਕਰ ਨਾ ਵਰਤਣਾ। ਇਸੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਿਰੋਸ਼ੁੰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(ੲ) ਆਕਾਰਚਿਤ੍ਰ ਓਹ ਹੈ ਕਿ ਕਮਲ ਗਉ ਚੋਰ ਆਇ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਲਿਖਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਛੰਦ ਲਿਖਣਾ, ਯਥਾ ਕਮਲਚਿਤ੍ਰ—

† ਅਕਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ਾਨ ਇਹ ਹਨ:—

ਅ ਹ ਵਿਸਰਗਾ (:) ਕ ਖ ਗ ਘ ਙ ਦਾ ਕੰਨ ਸ਼ਾਨ ਹੈ।

ੲ ਸ਼ ਚ ਛ ਜ ਝ ਞ ਦਾ ਤਾਲੁਆ ਸ਼ਾਨ ਹੈ।

ਸ ਟ ਠ ਡ ਢ ਟ ਰ ਜ ਦਾ ਮੂੰਹ ਸ਼ਾਨ ਹੈ।

ਸ ਤ ਥ ਦ ਧ ਨ ਲ ਦਾ ਦੰਦਾ ਵਿਖੇ ਸ਼ਾਨ ਹੈ।

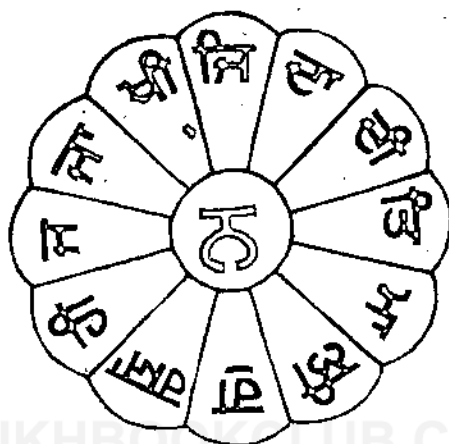
ਓ ਪ ਫ ਬ ਭ ਮ ਵ ਦਾ ਹੋਠ ਸ਼ਾਨ ਹੈ।

ਡ ਢ ਟ ਨ ਮ ਦਾ ਨੱਕ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਨ ਭੀ ਰਖਦੇ ਹਨ।

‡ ਨਿਰੋਸ਼ੁ ਓਹ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਸਮੇਂ ਹੋਠ ਨਾ ਹਿੱਲਨ, ਕਰਕੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਠਾਂ ਵਿਖੇ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਅਕਰਾਂ ਦਾ ਤੁਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਅਧਰਵਿਛੋਹਾ ਭੀ ਆਖਦੇ ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ—

ਕਲਗੀਧਰ ਧਰ ਦੁਖ ਹਰਨ, ਦਾਯਕ ਦਾਸ ਅਨੰਦ।

ਜਿਨ ਦਾਨ ਦੀਨ ਤਿਨ ਮਾਨ ਲੀਨ,
ਗੁਨ ਗਜਾਨ ਹੀਨ, ਜਨ ਜਾਨ ਖੀਨ.

(ਸ) ਗਤਿਚਿਤ੍ਰ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਕਿ
ਸਿੱਧਾ ਪੜ੍ਹੀਯੇ ਤਵ ਹੋਰ ਪਾਠ, ਪੁੱਠਾ ਪੜ੍ਹੀਯੇ
ਤਵ ਹੋਰ ਪਾਠ* ਅਥਵਾ ਸਿੱਧਾ ਪੁੱਠਾ ਪੜ੍ਹਨ
ਤੋਂ ਇੱਕੋ ਪਾਠ ਰਹੇ,† ਇਤਯਾਦਿ.

(ਹ) ਭਾਸਾਚਿਤ੍ਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ
ਅਨੇਕ ਭਾਸਾ ਮਿਲਾਕੇ ਛੰਦਰਚਨਾ ਕਰੀ ਜਾਵੇ,
ਇਸ ਦੀ ਸੰਗਤਾ “ਭਾਸਾਸਮਕ” ਭੀ ਹੈ.

* ਯਥਾ:— ਦਾਸ ਖਾਸ ਤੀਯ ਖੇਲ.

† ਇਸ ਨੂੰ “ਗਤਾਗਤ” ਭੀ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਯਥਾ:— ਹਯ ਗਜ ਰਥਿ
ਨ ਹੈਨ ਬਿਰ ਜਗ ਯਹ.

ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਮੀਰਾ ਦਾਨਾ ਦਿਲ ਸੋਚ,
ਮੁਹਬਤੋ ਮਨ ਤਨ ਬਸੈ ਸਚ ਸਾਹ ਬੀਦੀਮੋਚ,
ਦੀਦਨੇ ਦੀਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਛੁ ਨਹੀ ਇਸਕਾ ਮੋਲ,
ਪਾਕ ਪਰਵਦਿਗਾਰ ਤੂ ਖੁਦ ਖਸਮ ਵਡਾ ਅਤੋਲ,
ਦਸਤਗੀਰੀ ਦੇਹਿ ਦਿਲਾਵਰ ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ਏਕ,
ਕਰਤਾਰ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਣ ਖਾਲਿਕ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਟੇਕ.

[ਤਿਲੰਗ ਮ: ੫]

(੨) ਗਾਜੇ ਮਹਾਂ ਸੂਰ ਘੁੰਮੀ ਰਣਿ ਹੂਰ
ਭ੍ਰਮੀ ਨਭੇ ਪੂਰ ਬੇਖੰ ਅਨੂਪੰ,
ਵਲੇ ਵਲੀ ਸਾਈਂ ਜੀਵੀਂ ਜੁਗਾਂ ਤਾਂਈ
ਤੈਂਡੇ ਪੋਲੀ ਜਾਈ ਅਲਾਵੀ ਤ ਐਸੇ,
ਲਗੇ ਲਾਰਃ ਥਾਨੇਝੁ ਬਰੇ ਰਾਜ ਮਾਨੇਝੁ
ਕਹੋ ਔਰ ਕਾਨੇ □ ਹਠੀ ਛਾਡ ਥੇ ਸੋ, △
ਬਰੇ ਆਨ ਮੋਕੇ ਭਜੇ ਆਜ ਤੋਕੇ
ਚਲੋ ਦੇਵ ਲੋਕੇ ਤਜੇ ਬੇਗ ਲੋਕਾ.

[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਰਾਮਾਵਤਾਰ]

(੩) ਆਫਤਾਬ ਸੇ ਰੋਸ਼ਨ ਹੋ ਤੁਮ ਹਿਮਕਰ ਸੇ ਅਤਿ ਸੀਤ,
ਧਰਤੀ ਵਾਂਙ ਖਿਮਾ ਨੂ ਧਰਦੇ ਰਹੋਂ ਸਦਾ ਨਿਰਭੀਤ.

(B) ਅਰਥਚਿਤ੍ਰ. ਇਹ ਚਿਤ੍ਰ ਅਲੰਕਾਰ
ਉਭਯਾਲੰਕਾਰ ਹੈ, ਕੜੋਂ ਕਿ ਇਹ ਅਰਥਚਿਤ੍ਰ
ਭੀ ਹੈ. ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਅਰਥ ਭੇਦ ਅੱਗੇ

‡ ਲੜ. ਦਾਮਨ.

ਝੁਝਾਭੇ. ਆਪਦੇ.

:: ਮੈਨੂੰ.

□ ਕਿਸ ਨੂੰ.

△ ਤੇਰੇ ਜਿਹਾ.

ਇਖਾਂਉਦੇ ਹਾਂ:-

ਪਹਿਲਾ ਅਰਥਾਲੰਕਾਰ “ਚਿਤ੍ਰ” ਦਾ ਰੂਪ
ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਪਦ ਹੀ ਉੱਤਰ ਹੋਵੇ. ±
ਉਦਾਹਰਣ-

ਕੋਕਹਿਯੇ ਜਲ ਤੇ ਸੁਖੀ, ਕਾਕਹਿਯੇ ਪਰ ਸ਼ਜਾਮ?

[ਚਿਤ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰਿਕਾ]

ਕੋ ਕਹਿਯੇ ਜਲ ਤੇ ਸੁਖੀ? ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ -
ਕੋਕ ਹਿਯੇ ਜਲ ਤੇ ਸੁਖੀ.

ਕਾ ਕਹਿਯੇ ਪਰ ਸ਼ਜਾਮ? ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ -
ਕਾਕ ਹਿਯੇ ਪਰ ਸ਼ਜਾਮ.

(C) ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਦ ਨਾਲ
ਹੀ ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ, ਇਹ ਅਰਥਚਿਤ੍ਰ ਦਾ ਦੂਜਾ
ਰੂਪ ਹੈ. ਇਸ ਦੀ ਸੰਗਯਾ ਸ਼ਾਸਨੋੱਤਰ ਹੈ.*
ਉਦਾਹਰਣ-

(੧) ਕੌ ਸ਼ਤ੍ਰੁ ਰਤਿਨਾਥ ਕੌ ? ਸ਼ਿਵਅਰਿ ਕੌ ਕਯਾ ਨਾਮ ?
ਕਿਹ ਬਿਨ ਜੀਵਨ ਦੁਖੀ ਹੈ? ਉੱਤਰ ਦੀਨੋ ਕਾਮ.

ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ “ਕਾਮ” ਪਦ

± ਜਹਿ ਬੁਝਤ ਕਛੁ ਬਾਤ ਕੋ ਉੱਤਰ ਸੋਈ ਬਾਤ,

ਚਿਤ੍ਰ ਕਹਿਤ ਮਤਿਰਾਮ ਕਵਿ ਸਕਲ ਸੁਮਤਿ ਅਵਦਾਤ.

[ਲਲਿਤ ਲਲਾਮ]

* ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਨੇਕਨ ਕੋ ਇਕ ਉੱਤਰ, ਭੇਦ ਚਿਤ੍ਰ ਜਾਨੋ ਸ਼ਾਸਨੋੱਤਰ.

ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ. ਕਾਮ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਮਹਾਂਦੇਵ
ਅਨੰਗ ਅਤੇ ਕੰਮ.

(੨) ਰਾਜਦੂਰ ਅਰੁ ਮਾਨਸਰ ਕਮਲ ਦੇਵਤਾ ਅੰਗ,
ਕਿਸ ਸੇ ਸ਼ੋਭਨ ਹੋਤ ਹੈਂ? ਉਤਰ ਹੈ ਸਾਰੰਗ.

“ਸਾਰੰਗ” ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਚੋਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼੍ਨਾਂ ਦਾ
ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ. ਅਰਥਾਤ — ਰਾਜਦੂਰ ਹਾਥੀ
ਘੋੜੇ ਨਾਲ ਸ਼ੋਭਦਾ ਹੈ, ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਰਾਜਹੰਸਾਂ
ਸਾਥ, ਕਮਲ ਭੋਰਿਆਂ ਕਰਕੇ, ਅਰ ਦੇਵਤਾ ਦੇ
ਅੰਗ ਚੰਦਨ ਕਪੂਰ ਨਾਲ ਸ਼ੋਭਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ.

(D) ਅਰਥ ਪ੍ਰਹੇਲਿਕਾ ਅਰਥਾਲੰਕਾਰ
ਚਿਤ੍ਰ ਦਾ ਤੀਜਾ ਰੂਪ ਹੈ. ਇਹ ਐਸੀ ਬੁਝਾਰਤ
ਹੋਯਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ
ਵਸਤੁ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ, ਅਰ ਬੁਝਾਰਤ ਵਿਖੇ
ਸਪਸ਼ਟ ਨਾਮ ਨਾ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇ. ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਕਾ ਮੇਲ,
ਚੰਚਲ ਚਪਲਬੁਧਿ ਕਾ ਖੇਲ,
ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰ,
ਬੁਝ ਰੇ ਗਿਆਨੀ ਏਹੁ ਵਿਚਾਰ.

[ਗਉੜੀ ਮਃ ੧]

ਇਸ ਬੁਝਾਰਤ ਵਿਚ ਸ਼ਹੀਰ ਦਾ ਵਰਣਨ ਹੈ.

(੨) ਪੰਚ ਮਨਾਏ ਪੰਚ ਰੁਸਾਏ,

ਪੰਚ ਵਸਾਏ ਪੰਚ ਗਵਾਏ,†

ਇਨ ਬਿਧਿ ਨਗਰ ਵੁਠਾ ਮੇਰੇ ਭਾਈ।[ਆਸਾ ਅ: ੫੪੫]

- (੩) ਸਾਰਾ ਪਉਣਾ ਦੂਜਾ ਗਉਣਾ,
ਨਰ ਨਾਰੀ ਬੇ ਦੋਨੋ ਭਉਣਾ,
ਕੁਛ ਖਾਧਾ ਕੁਛ ਲੈਕੇ ਸਉਣਾ,
ਉੱਤਰ ਦੇਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਉਣਾ।

ਇਕ ਰਾਜਕੁਮਾਰੀ ਨੇ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਾਸ ਇਹ
ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਭਾਈ ਸੰਤੋਖ
ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਲਿਖਣ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਹੈ:—

ਜਾਣੋ ਸਾਰਾ ਦੇਵ ਤਨ ਪੈਣਾ ਮਾਣਸ ਦੇਹ,
ਦੁਵਿਧਾ ਦੂਜੀ ਕਰ ਗਮਨ ਨਰ ਨਾਰੀ ਹੈ ਖੇਹ,
ਉਭੈ ਲੋਕ ਭੋਂਦਾ ਫਿਰੈ ਖਾਧਾ ਖਰਚ ਜਮਾਲ,
ਪ੍ਰਲੈ ਭਈ ਸੋਣਾ ਹੂਆ ਉੱਤਰ ਤੁਮਰਾ ਬਾਲ।

[ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

- (੪) ਪਾਨੀ ਮੇ ਨਿਸ ਦਿਨ ਰਹੇ ਜਾਂਕੇ ਹਾਡ ਨ ਮਾਸ,
ਕਾਮ ਕਰੇ ਤਰਵਾਰ ਕੋ ਫਿਰ ਪਾਨੀ ਮੇ ਬਾਸ।

[ਚਿਤ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰਿਕਾ]

ਇਹ ਕੁੰਭਕਾਰ (ਕੁਮ੍ਹਿਆਰ) ਦਾ ਡੋਰਾ ਹੈ।

ਚਿਤ੍ਰੋੱਤਰ

(ਚਿਤ੍ਰ — ਤਸਵੀਰ. ਉੱਤਰ — ਜਵਾਬ)

† ਸਤੁੜ ਸੰਤੋਖ ਦਯਾ ਧਰਮ ਅਰ ਧੀਰਜ ਮਨਾਏ, ਕਾਮ ਹੋਧ ਲੋਭ
ਮੋਹ ਅਤੇ ਅਹੰਕਾਰ ਰੁਸਾਏ, ਪੰਜ ਤੱਤਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਖਿਆ ਆਦਿ ਵਸਾਏ, ਸ਼ਬਦ
ਸਪਰਸ਼ ਆਦਿ ਪੰਜ ਵਿਸਯ ਗਵਾਏ।

ਇਹ ਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ ਹੈ। ਚਿਤ੍ਰੋਤਰ ਦਾ ਰੂਪ
ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਤਸਵੀਰ ਵਿਖੇ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ
ਤਸਵੀਰ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਉੱਤਰ ਦੇਣਾ।
ਉਦਾਹਰਣ—

ਸ਼੍ਰੀ ਅਰਜਨ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਚਾਤਕ ਕੀ ਤਸਵੀਰ,
ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਅਪਨੀ ਦਸ਼ਾ ਭੇਜੀ ਸਤਗੁਰੁ ਤੀਰ,
ਰਾਮਦਾਸ ਸਤਗੁਰੂ ਨੇ ਮੇਘ ਭਾਨੁ ਲਿਖ ਦੀਨ,
ਸ਼੍ਰੀ ਅਰਜਨ ਆਨੰਦ ਭੇ ਵਾਂਛਿਤ ਉੱਤਰ ਚੀਨ.

ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਲਈ
ਵਯਾਕੁਲਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣ ਹਿਤ ਚਾਤਕ ਦੀ
ਮੂਰਤੀ ਲਿਖੀ “ਮੇਰਾ ਮਨ ਲੋਚੈ ਗੁਰੁ ਦਰਸ਼ਨ
ਤਾਂਈ, ਬਿਲਪ ਕਰੈ ਚਾਤਕ ਕੀ ਨਿਆਈ.”
ਸਤਗੁਰੁ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਬੱਦਲ ਅਤੇ
ਸੂਰਜ ਲਿਖ ਕੇ ਉੱਤਰਵਿੱਤਾ ਕਿ ਕੱਲ ਸੂਰਜ
ਨਿਕਲਦੇ ਹੀ ਆਪਨੂੰ ਗੁਰੁ ਮੇਘ ਤੋਂ ਸ੍ਰਾਤਿ-
ਬੂੰਦ ਮਿਲੇਗੀ.

੨ — ਕਿਤਨੇ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ “ਚਿਤ੍ਰ”
ਅਲੰਕਾਰ ਦੇ ਹੀ ਅੰਦਰ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਅਰੁ

* ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਲਿਖੇ ਮੂਰਤਿ ਵਿਖੇ ਉੱਤਰ ਹੈ ਤਸਵੀਰ,
ਚਿਤ੍ਰੋਤਰ ਤਾਂਕੇ ਕਹੈ ਕਵਿ ਜਨ ਮਤਿ ਗੰਭੀਰ.

ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ “ਸੂਫ਼ਮ” ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ
ਭੇਦ ਕਲਪਿਆ ਹੈ.

ਛੇਕ ਅਨੁਪਾਸ ਦੇਖੋ, ਅਨੁਪਾਸ (ੳ)

ਛੇਕਾਪਨੁਤਿ ਦੇਖੋ, ਅਪਨੁਤਿ (ਕ)

ਛੇਕੋਕਿ

(ਛੇਕ — ਚਤੁਰ, ਉਕਤਿ — ਕਥਨ)

ਜੇ ਲੋਕੋਕਿ ਨੂੰ ਗੂਢ ਭਾਵ ਲੈਕੇ ਚਤੁਰਾਈ
ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਕਰੀਯੋ, ਤਦ “ਛੇਕੋਕਿ”
ਅਲੰਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਅਪਰਾਧੀ ਦੂਣਾ ਨਿਵੈਂ ਜਿਉ ਹੰਤਾ ਮਿਰਗਾਹ,
ਸੀਸ ਨਿਵਾਏ ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾ ਰਿਦੇ ਕਸੂਧੇ ਜਾਹਿ?
[ਵਾਰ ਆਸਾ]

(੨) ਧਰ ਤਾਰਾਜੂ ਤੋਲੀਐ ਨਿਵੈ ਸੁ ਗਉਰਾ ਹੋਇ.
[ਵਾਰ ਆਸਾ]

(੩) ਜਾਨ ਸੁਜਾਨ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀ .
ਸਹਿਕੈ ਜਗ ਕੀ ਬਹੁ ਭਾਂਤ ਹੱਸਾਈ,
ਤਜੋਂ “ਹਰਿਚੰਦ” ਜੂ ਜੋ ਜੋ ਕਹਜੋ
ਸੁ ਕਰਜੋ ਚੁਪ ਹੈਕਰ ਕੋਟਿ ਉਪਾਈ,
ਸੋਉ ਨਹੀਂ ਨਿਬਹੀ ਉਨਸੋਂ
ਅਰ ਤੋਰਤ ਬਾਰ ਕਛੁ ਨਹਿ ਲਾਈ,

* ਛੇਕ ਉਕਤਿ ਲੋਕੋਕਿ ਕੋ ਸਾਭਿਪ੍ਰਾਯ ਬਖਾਨ. [ਕਾਵਯ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

ਸਾਚ ਭਈ ਕਹਨਾਵਤ ਯਾ ਅਰਿ !

ਉੱਚੀ ਦੁਕਾਨ ਕੀ ਫੀਕੀ ਮਿਠਾਈ. [ਕਵਿ ਹਰਿਚੰਦ]

ਜਾਤਿ ਦੇਖੇ, ਸੁਭਾਵੇਕਿ.

ਤਦਗੁਣ (ਉਸੇ ਦਾ ਗੁਣ)

ਆਪਣਾ ਗੁਣ ਛੱਡਕੇ ਸੰਗਤਿ ਦਾ ਗੁਣ
ਧਾਰਣ ਕਰਣਾ, ਐਸਾ ਵਰਣਨ ਜਿਸ ਉਕਤਿ
ਵਿਖੇ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਥਾਂ “ਤਦਗੁਣ” ਅਲੰਕਾਰ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਮਹਾ ਬਿਖਾਈ ਦੁਸਟ ਅਪਵਾਦੀ
ਤੇ ਪੁਨੀਤ ਸੰਗਾਰੇ. ×××

ਅਧਮ ਚੰਡਾਲੀ ਭਈ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਸੂਦੀ ਤੇ ਸ੍ਰੋਸਟਾਈ ਰੇ.

[ਆਸਾ ਮ: ੫]

(੨) ਤੁਮ ਚੰਦਨ ਹਮ ਇਰੰਡ ਬਾਪੁਰੇ ਸੰਗ ਤੁਮਾਰੇ ਬਾਸਾ,
ਨੀਚ ਰੂਖ ਤੇ ਉਚ ਭਏ ਹੈਂ ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ ਨਿਵਾਸਾ.

[ਆਸਾ ਰਵਦਾਸ]

(੩) ਨਿਰਮਲ ਭਏ ਉਜਲ ਜਸ ਗਾਵਤ
ਬਹੁਰ ਨ ਹੋਵਤ ਕਾਰੋ.

[ਸਰੰਗ ਮ: ੫]

(੪) ਸੁਰਸਰੀ ਸਲਿਲ ਫਿਤ ਬਾਰੁਨੀ ਰੇ !
ਸੰਤਜਨ ਕਰਤ ਨਹੀ ਪਾਨੀ,

† ਤਜੈ ਆਪਨੋ ਗੁਣ ਜਹਾਂ ਧਾਰਤ ਹੈ ਗੁਣ ਸੰਗ,

ਅਲੰਕਾਰ ਤਦਗੁਣ ਤਹਾਂ ਵਰਣਤ ਰਸਿਕ ਪ੍ਰਸੰਗ. [ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਭੂਸ਼ਣ]

ਸੁਰਾ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਨਤੁ ਅਵਰ ਜਲ ਰੇ !

ਸੁਰਸਰੀ ਮਿਲਤ ਨਹਿ ਹੋਇ ਆਨੰ.

[ਮਲਾਰ ਰਵਦਾਸ]

- (੫) ਚੰਦਨ ਵਾਸ ਬਣਾਸਪਤਿ ਸਭ ਚੰਦਨ ਹੋਵੈ,
ਅਸੁ ਧਾਤੁ ਇਕ ਧਾਤੁ ਕਰ ਸੰਗ ਪਾਰਸ ਢੋਵੈ,
ਨਦੀਆਂ ਨਾਲੇ ਵਾਹੜੇ ਮਿਲ ਗੰਗਾ ਗੰਗੋਵੈ,
ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਸਾਧੁਸੰਗ ਪਾਪਾਂ ਮਲ ਧੋਵੈ.

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

ਤੁਦਰੂਪ ਦੇਖੋ, ਰੂਪਕ.

ਤਿਰਸਕਾਰ ਦੇਖੋ, ਅਵਗਯਾ.

ਤੁਲਜ ਯੋਗਿਤਾ (ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਯੋਗਤਾ)

ਅਨੇਕ ਉਪਮੇਯ ਅਥਵਾ ਅਨੇਕ ਉਪਮਾਨਾਂ
ਦਾ ਜੇ ਇਕੋ ਧਰਮ ਵਰਣਨ ਕਰੀਯੋ, ਤਦ
“ਤੁਲਜ ਯੋਗਿਤਾ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ‡

ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਗੁਰਬਾਨੀ ਕੇ ਪਾਠ ਤੋਂ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਸੰਹਿਜਸੁਭਾਇ,
ਤਨ ਮਨ ਬਾਨੀ ਕੇ ਵਿਖੇ ਬਸੀ ਨੰਮ੍ਰਤਾ ਆਇ.
- (੨) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸਿਕਾ ਧਾਰਕੈ ਹਰਿਰਸ ਲੀਨੋ ਜਾਹਿੰ,
ਗੁੜ ਮਿਸ਼ਰੀ ਅਰੁ ਸ਼ਹਿਦ ਸਭ ਲਾਗਤ ਫੀਕੇ ਤਾਹਿੰ.
- (੩) ਧੁਜਾ ਮਿਨਾਰਰੁ ਤਾਲ ਤਰੁ ਉਚੇ ਸੋਭਾ ਦੇਤ.

‡ ਪ੍ਰਸੂਤ ਮਹਿ ਗੁਣ ਕ੍ਰਿਯਾ ਕਿ ਰੂਪ। ਕਿਧੋਂ ਧਰਮ ਇਕ ਕਹਿੰ ਕਵਿ ਰੂਪ।
ਪਹਿਲੀ ਤੁਲਜ ਯੋਗਿਤਾ ਸੋਈ। ਸੁਮਤਿਵਾਨ ਲਖ ਹੈ ਸਭਕੋਈ.

[ਗਰਬ ਗੰਜਨੀ]

(੪) ਕੁੱਤਾ ਚਿੱਤਾ ਬਾਜ, ਤ੍ਰਿਪਤ ਝੁਏ ਨਹਿ ਕਾਮ ਕੇ.

(ਅ) ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਮਿਤ੍ਰ ਨਾਲ ਸਮ ਵਿਹਾਰ ਹੋਣਾ,
ਤੁਲਜ ਯੋਗਿਤਾ ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਸੁਨ ਬੀਤਨਾ ਕੀ ਗੀਤ,

ਓਦਨ ਅਗਰ ਕਪੂਰ ਲੇਪਨ ਤਿਸ ਸੰਘੇ ਨਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ,
ਬਿਸਟਾ ਮੂਤ੍ਰ ਖੋਦ ਤਿਲ ਤਿਲ ਮਨ ਨ ਮਨੀ ਬਿਪ੍ਰੀਤਿ,
ਕਰ ਪ੍ਰਗਾਸ ਪ੍ਰਚੰਡ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਅੰਧਕਾਰ ਬਿਨਾਸ,
ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਪਵਿਤ੍ਰਹਿ ਕਿਰਣ ਲਾਗੇ ਮਨ ਨ ਛੁਦਿਓ ਬਿਖਾਵ.

[ਮਾਰੂ ਅ: ਮ: ੫]

(੨) ਹਰਖ ਸੋਗ ਜਾਕੇ ਨਹੀ ਬੈਰੀ ਮੀਤ ਸਮਾਨ. [ਸਲੋਕਮ: ੯]

(ੲ) ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਮਿਤ੍ਰ ਨਾਲ ਭਿੰਨ ਬਰਤਾਉ ਹੋਵੇ,
ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਬੋਧਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਦ ਇੱਕੋ
ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇ, ਇਹ “ਤੁਲਜ ਯੋਗਿਤਾ”
ਦਾ ਤੀਜਾ ਰੂਪ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਤੋਂ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂ ਬਲਿਹਾਰ,
ਵਾਸਾਂ ਤੇ ਜਗ ਵੈਰੀਆਂ ਜੋ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਸਾਰ.*

(ਸ) ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਅਨੇਕ ਵਸਤੂਆਂ
ਦੀ ਸਮਾਨ ਯੋਗਤਾ ਹੋਣੀ, ਇਹ “ਤੁਲਜ
ਯੋਗਿਤਾ” ਦਾ ਚੌਥਾ ਰੂਪ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਕੀਰਤਿ ਤਿਹਾਰੀ ਹੋਂ ਨਿਹਾਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
ਪਾਵਕ ਮੇ ਪੰਕਜ ਮੇ ਪੰਨਗਜ ਮੇ ਪਾਰਾ ਮੇ,

ਓ ਸਾਰ ਦਾ ਦੂਜਾ ਅਰਥ ਲੋਹਾ (ਸ਼ਬਦ) ਭੀ ਹੈ.

ਭੋਲੇਨਾਗ.

ਚਿੱਤ ਕੀ ਕਲਾ ਮੇ ਚਪਲਾ ਮੇ ਹੈ ਟਹਲ ਸਿੰਘ
 ਚੰਦਨ ਮੇ ਚਾਂਦਨੀ ਮੇ ਚੰਦ ਮੇ ਉਜਾਰਾ ਮੇ,
 ਹਰ ਮੇ ਹਰਾਮੁ ਮੇ ਹਰਆਸਨਫ਼ ਮੇ ਹੀਸਨ ਮੇ
 ਹੀਰਾ ਮੇ ਹਲਾਯੂਧਃ ਮੇ ਹਾਸਮੇ ਹਿਮਾਯਾ ਮੇ,
 ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਮੇ ਸੁਧਾ ਮੇ ਸ਼ੀਰਸਾਗਰ ਮੇ ਸਵਿਤਾਫ਼ਫ਼ ਮੇ
 ਸਾਰਦਾ ਮੇ ਸਰਿਤਾ ਮੇ ਸਰ ਮੇ ਸਿਤਾਰਾ ਮੇ.

[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

ਦਸਮੇਸ਼ ਦੀ ਉੱਜਲ ਕੀਰਤਿ ਨਾਲ
 ਉੱਜਲ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਤੁਲਯ ਯੋਗਯਤਾ ਇਸ
 ਕਬਿੱਤ ਵਿਖੇ ਵਰਣਨ ਕਰੀ ਹੈ.

ਦੀਪਕ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਣ ਵਾਲਾ)

ਉਪਮੇਯ ਅਤੇ ਉਪਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਜੇ ਇੱਕ ਹੀ
 ਪਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ, ਅਥਵਾ ਅਨੇਕ ਕ੍ਰਿਯਾ ਦਾ ਇੱਕ
 ਹੀ ਕਾਰਕ ਵਰਣਨ ਕਰੀਯੇ, ਤਦ “ਦੀਪਕ”
 ਅਲੰਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

ਸੁਰ ਤਾਰ ਹੀ ਤੇ ਗੀਤ ਚਿਤ੍ਰਿਤ ਕਰੇ ਤੇ ਭੀਤਿ,
 ਸਾਚ ਕੀ ਮਿਤਾਈ ਮੀਤ ਜੋਧਾ ਜੁਟੇ ਜੰਗ ਤੇ,
 ਅੰਜਨ ਦਿਯੇ ਤੇ ਦ੍ਰਿਗ ਮ੍ਰਿਗ ਸਿਖਲਾਯੇ ਖੇਲ
 ਫੂਲ ਸ੍ਰਿਗ ਸੌਰਭ ਸੁ ਮੰਦਿਰ ਉਤੰਗ ਤੇ,

‡ ਪਾਰਵਤੀ.

ਫ਼ ਕੈਲਾਸ਼.

:: ਚਲਭਦ੍ਰ.

ਫ਼ਫ਼ ਸੂਰਯ.

* ਉਪਮਾਨਰੁ ਉਪਮੇਯ ਸੋ ਸ਼ੋਭਾ ਕੇ ਪਦ ਏਕ,

ਜਹਿ, ਤਹਿ ਦੀਪਕ ਕਹਿਤ ਹੈ ਦੀਪਤ ਦੀਹ ਵਿਬੇਕ.

[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

ਵਾਰਿ ਤਰੰਗਨ ਤੇ ਅੰਗਨਾ ਸੁ ਅੰਗਨ ਤੇ
 ਵਿਦਮ ਸੁਰੰਗਨ ਤੇ ਪਟ ਚਢੇ ਰੰਗ ਤੇ,
 ਸਤੀ ਸਤਿ ਹੀ ਤੇ ਜਤੀ ਜਤ ਤੇ ਟਹਲ ਸਿੰਘ
 ਮਾਨੁਸ਼ ਸੁਮਤਿ ਯੁਤ ਸ਼ੋਭਿਤ ਸੁਸੰਗ ਤੇ.

[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

ਇਸ ਉਦਾਹਰਣ ਵਿੱਚ ਮਾਨੁਸ਼ ਉਪਮੇਯ
 ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਉਪਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕ “ਸ਼ੋਭਿਤ” ਪਦ
 ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਤਾ.

ਇਸ ਅਲੰਕਾਰ ਦੇ ਵਿਦ੍ਯਾਨਾਂ ਨੇ ਚਾਰ ਭੇਦ
 ਹੋਰ ਥਾਪੇ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ — ਕਾਰਕ ਦੀਪਕ,
 ਮਾਲਾ ਦੀਪਕ, ਆਵ੍ਰਿਤਿ ਦੀਪਕ ਅਤੇ ਦੇਹਲੀ
 ਦੀਪਕ.

(ਅ) ਅਨੇਕ ਕ੍ਰਿਯਾ ਲਈਂ ਜੋ ਕਰਤਾ ਏ
 ਨਾਮ ਇੱਕ ਬਾਰ ਹੀ ਵਰਣਨ ਕਰੀਯੇ, ਅਥਵਾ
 ਇੱਕੋ ਕਾਰਕ ਕਹੀਯੇ, ਤਦ “ਕਾਰਕ ਦੀਪਕ”
 ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

ਆਪੇ ਮਾਲੀ ਆਪ ਸਭ ਸਿੰਚੈ ਆਪੇ ਹੀ ਮੁਹਿ ਪਾਏ,
 ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ਆਪੇ ਦੇਇ ਦਿਵਾਏ,
 ਆਪੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪੇ ਹੈ ਰਾਖਾ ਆਪੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ,

† ਅਨਿਕ ਕ੍ਰਿਯਾ ਕੋ ਕਾਰਕ ਏਤ। ਕਾਰਕ ਦ ਪਕ ਤਹਾ ਵਿਖੇਕ.

[ਗਰਬ ਗੰਜਨੀ]

ਜਨ ਨਾਨਕ ਵਡਿਆਈ ਆਖੇ ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਕੀ ਜਿਸ ਨੇ
ਤਿਲ ਨ ਤਮਾਏ.

[ਹਰ ਬਿਹਾਗਾ ਮ: ੪]

ਇਸ ਪਉੜੀ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਕ੍ਰਿਯਾ ਦਾ
ਕਰਤਾ “ਹਰਿ ਕਰਤਾ” ਇੱਕੋ ਲਿਖਿਆ ਹੈ.

(ੲ) ਪਹਿਲੇ ਕਹੀ ਹੋਈ ਵਸਤੁ ਜੇਪਿਛਲੀ
ਵਸਤੁ ਦੀ ਸਹਾਯਤਾ ਕਰਣ ਵਾਲੀ ਯਥਾਕ੍ਰਮ
ਕਹੀ ਜਾਵੇ, ਤਦ “ਮਾਲਾ ਦੀਪਕ” ਅਲੰਕਾਰ
ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਗੁਰਸੇਵਾ ਮਨ ਕਰਤੀ ਨਿਰਮਲ, ਨਿਰਮਲ ਮਨ ਤੇ ਗਿਆਨ,
ਗਿਆਨ ਭਏ ਆਤਮ ਸੁਖ ਪਾਵੈ, ਜਾਂਤੇ ਸਭ ਦੁਖ ਹਾਨ.

(ਸ) ਬਾਰ ਬਾਰ ਪਦ ਅਬਵਾ ਅਰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ,
ਇਹ “ਆਵਿੱਤਿ ਦੀਪਕ” ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ.†
ਇਸ ਦੇ ਦੋ ਭੇਦ ਹਨ— ਪਦਾਵਿੱਤਿ ਅਤੇ
ਅਰਥਾਵਿੱਤਿ. ਜੇ ਬਾਰ ਬਾਰ ਪਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ ਤਦ
ਪਦਾਵਿੱਤਿ ਹੈ. ਯਥਾ :—

(੧) ਹਰਿਧਨ ਜਾਪ ਹਰਿਧਨ ਤਾਪ

ਹਰਿਧਨ ਭੋਜਨ ਭਾਇਆ.

[ਗੁਜਰੀ ਮ: ੫]

* ਦੀਪਕ ਏਕਾਵਲਿ ਮਿਲੇ ਮਾਲਾ ਦੀਪਕ ਹੋਯ. [ਸਿਵਰਾਜ ਭੂਸ਼ਣ]

† ਪਦ ਅਰੁ ਅਰਥ ਏਕਹੀ ਹੋਯ, ਬਹੁਤ ਬਾਰ ਆਵੈ ਜਹਿ ਸੋਯ,

ਯਹ ਹੈ ਆਵਿੱਤਿ ਦੀਪਕ ਲੱਛਣ, ਮਨ ਮਾਨਤ ਹੈ ਮਨੁ ਜ ਵਿਚੱਛਣ.

[ਗਰਬ ਗੀਤਨੀ]

(੨) ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਿਮਤਿ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਸਾਸਤ੍ਰ
ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਬੰਧਪ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਭਾਈ. [ਗੁਜਰੀ ਮ: ੩]

(੩) ਸੋਈ ਗਿਆਨੀ ਸੋਈ ਧਿਆਨੀ
ਸੋਈ ਪੁਰਖ ਸੁਭਾਈ. [ਸੋਰਠ ਮ: ੫]

(੪) ਪੰਡਿਤ ਜਨ ਮਾਤੇ ਪੜ ਪੁਰਾਨ,
ਜੋਗੀ ਮਾਤੇ ਜੋਗ ਧਿਆਨ,
ਸੰਨਿਆਸੀ ਮਾਤੇ ਅਹੰਮੇਵ,
ਤਪਸੀ ਮਾਤੇ ਤਪ ਕੇ ਭੇਵ,
ਸਭ ਮਦ ਮਾਤੇ ਕੋਊ ਨ ਜਾਗ,
ਸੰਗ ਹੀ ਚੋਰ ਘਰ ਮੁਸਨ ਲਾਗ. [ਬਸੰਤ ਕਬੀਰ]

ਜੇ ਪਦ ਭਿੰਨ ਹੋਣ, ਪਰ ਅਰਥ ਇੱਕੋ ਹੋਵੇ,

ਤਦ “ਅਰਥਾਵਿੱਤਿ” ਦੀਪਕ ਹੈ, ਯਥਾ:—

(੧) ਨਾ ਕੋ ਮੇਰਾ ਦੁਸਮਨ ਰਹਿਆ, ਨਾ ਹਮ ਕਿਸ ਕੇ ਬੈਰਾਈ,
ਸਭ ਕੋ ਮੀਤ ਹਮ ਆਪਨ ਕੀਨਾ, ਹਮ ਸਭਨਾ ਕੇ ਸਾਜਨ. [ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫]

(੨) ਆਪ ਪਵਿਤ ਪਾਵਨ ਸਭ ਕੀਨੇ,
ਰਾਮ ਰਸਾਇਣ ਰਸਨਾ ਚੀਨੇ. [ਭੈਰਉ ਮ: ੫]

(੩) ਮੇਰੇ ਚਿਤ ਨ ਚਲਤ ਮਨ ਭਇਓ ਪੰਗੁ. [ਬਸੰਤ ਨਾਅਦੇਵ]

(੪) ਪੇਖ ਛਬਿ ਦੇਖ ਦੁਤਿ, ਨਾਰਿ ਸੁਰ ਲੋਭਹੀ.
[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਕਲਕੀ]

(੫) ਸੁਸਾ* ਅਵਾਸ ਗਏ ਸੁਖ ਰਾਸੀ
ਮਿਲੀ ਸੋਦਰੀ† ਹਿਤ ਸੋ. [ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

(ਹ) ਜੇ ਇੱਕ ਹੀ ਪਦ ਪਿਛਲੇ ਅਤੇ

* ਭੈਣ.

† ਸਕੀ ਭੈਣ.

ਅਗਲੇ ਪਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਤਦ “ਏਹਲੀ ਦੀਪਕ”
ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੈਸੇ ਦੀਵਾ ਏਹਲੀ ਪਰ ਰੱਖਿਆ
ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।
ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਪ੍ਰਭੂ ਕੀਜੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਹਮ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਹਿ ਗੇ।
[ਕਲਿਆਨ ਮ: ੪]

ਇਸ ਥਾਂ “ਕ੍ਰਿਪਾ” ਪਦ ਕੀਜੈ ਅਤੇ
ਨਿਧਾਨ ਦੋਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਰਖਦਾ ਹੈ, ਯਥਾ:—
ਕੀਜੈ ਕ੍ਰਿਪਾ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ !

(੨) ਪਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅਮਰ ਪਦਵੀ ਪਾਵਹੇ।
[ਰਾਮਕਲੀ ਸਦ]

ਇਸ ਤੁਕ ਵਿੱਚ “ਅਮਰ” ਸ਼ਬਦ ਦੋਹਾਂ
ਪਦਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਦਾ ਹੈ। ਯਥਾ— “ਪਰਸਾਦਿ
ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅਮਰ, ਅਮਰ ਪਦਵੀ
ਪਾਵਹੇ.”

ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ (ਉਦਾਹਰਣ — ਮਿਸਾਲ)

ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਅਥਵਾ ਵਸਤੁ ਦਾ ਪੂਰਾ ਗਯਾਨ
ਕਰਾਉਣ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਸਮਾਨ ਧਰਮ ਵਾਲੀ
ਵਸਤੁ ਦਾ ਕਥਨ, ਅਰਥਾਤ ਉਪਮੇਯ ਦੀ
ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਰੂਪ ਮਿਸਾਲ ਦਾ ਵਰਣਨ

“ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤੁ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.‡ ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਭਰੀਐ ਹਥੁ ਪੈਰੁ ਤਨੁ ਦੇਹ,
ਪਾਣੀ ਧੋਤੈ ਉਤਰਸੁ ਖੇਹ,
ਮੁਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜੁ ਹੋਇ,
ਦੋ ਸਾਬੁਣੁ ਲਈਐ ਓਹੁ ਧੋਇ.
ਭਰੀਐ ਮਤਿ ਪਾਪਾ ਕੈ ਸੰਗਿ,
ਓਹੁ ਧੋਪੈ ਨਾਵੈ ਕੈ ਰੰਗਿ.

[ਜਪੁ]

(੨) ਰੇਮਨ, ਐਸੀ ਹਰਿਸਿਉਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ, ਜੈਸੀ ਜਲ ਕਮਲੇਹ,
ਲਹਿਰੀ ਨਾਲ ਪਛਾੜੀਐ ਭੀ ਵਿਗਸੈ ਅਸਨੇਹ.
ਰੇ ਮਨ, ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ, ਜੈਸੀ ਮਛਲੀ ਨੀਰ,
ਬਿਨ ਜਲ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਈ, ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੈ ਅਭਿ ਪੀਰ.
ਰੇ ਮਨ, ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ, ਜੈਸੀ ਚਾਤ੍ਰਕ ਮੋਹ,
ਸਰ ਭਰ ਥਲ ਹਰੀਆਵਲੇ, ਇਕ ਬੂੰਦ ਨ ਪਿਵਈ ਕੋਹ.
ਰੇ ਮਨ, ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ, ਜੈਸੀ ਜਲਦੁਧਹੋਇ,
ਆਵਟਣ* ਆਪੇ ਖਪੈ† ਦੁਧ ਕਉ ਖਪਣ ਨ ਦੇਇ.
ਰੇ ਮਨ, ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ, ਜੈਸੀ ਚਕਵੀ ਸੂਰ,
ਖਿਨ ਪਲ ਨੀਦ ਨ ਸੋਵਈ, ਜਾਣੈ ਦੂਰ ਹਜੂਰ.

[ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਅਃ ਮ: ੧]

(੩) ਭਾਈ ਰੇ! ਇਉਂ ਸਿਰ ਜਾਣਹੁ ਕਾਲ,
ਜਿਉ ਮਛੀ ਤਿਉ ਮਾਣਸਾ ਪਵੈ ਅਚਿੰਤਾ ਜਾਲ.

[ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਅਃ ਮ: ੧]

‡ ਬਿੰਬ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਵਾਕ ਦੁਹ ਮਾਹੀ, ਉਪਮੇਯੋ ਉਪਮਾ ਹੁੈ ਜਾਹੀ,
ਧਰਮਜੁਦੋਂ ਦੇਉਨ ਕੋ ਆਹੀ, ਲਖ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਂਤ ਨਾਮਕਹਿ ਤਾਹੀ.

[ਗਰਬ ਗੀਤਨੀ]

* ਦੁਧ ਦੇ ਔਟਾਨੇ (ਉਥਾਲਨ) ਵਾਸਤੇ ਮਿਲਾਯਾ ਹੋਯਾ ਜਲ.
† ਸੜਦਾ ਹੈ. ਦੁਖ ਸਹਾਰਦਾ ਹੈ.

(੪) ਜਿਉ ਬਾਰਕ ਪੀ ਖੀਰ ਅਘਾਵੈ,
 ਜਿਉ ਨਿਰਧਨ ਧਨ ਦੇਖ ਸੁਖ ਪਾਵੈ,
 ਤਿਖਾ ਵੰਤ ਜਲ ਪੀਵਤ ਠੰਢਾ,
 ਤਿਉ ਹਰਿ ਸੰਗ ਇਹੁ ਮਨ ਭੀਨਾ ਜੀਉ.
 ਜਿਉ ਅੰਧਿਆਰੈ ਦੀਪਕ ਪਰਗਾਸਾ,
 ਭਰਤਾ ਚਿਤਵਤ ਪੂਰਨ ਆਸਾ,
 ਮਿਲ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਿਉ ਹੋਤ ਅਨੰਦਾ,
 ਤਿਉ ਹਰਿਰੰਗ ਮਨ ਰੰਗੀਨਾ ਜੀਉ. [ਮਾਝ ਮ: ੫]

(੫) ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਗ੍ਰਿਹ ਜਿਉ ਸਦਾ
 ਸੁਆਨ ਤਜਤ ਨਹਿ ਨਿਤ,
 ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਹਰਿ ਭਜਉ
 ਇਕਮਨ ਹੋਇ ਇਕ ਚਿਤ.
 ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤ ਅਰੁ ਦਾਨ ਕਰ
 ਮਨ ਮਹਿ ਧਰੈ ਗੁਮਾਨ,
 ਨਾਨਕ ਨਿਹਫਲ ਜਾਤ ਤਿਹ
 ਜਿਉ ਕੁੰਚਰ ਇਸਨਾਨ. [ਸਲੋਕ ੪੮ ੯]

(੬) ਸਤਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟਿਆ
 ਮਿਟੀ ਪੁੰਦਜਗ ਚਾਨਣ ਹੋਆ,
 ਜਯੋਂ ਕਰ ਸੂਰਜ ਨਿਕਲੇ
 ਤਾਰੇ ਛਿਪੇ ਅੰਧੇਰ ਪਲੋਆ. [ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸਜੀ ਵਾਰ ੧]

(੭) ਜੈਸੇ ਨਾਉ ਬੂਝਤ ਸੇ ਜੋਈ ਬਚੈ ਸੋਈ ਭਲੋ
 ਬੂਝ ਗਏ ਪਾਛੈ ਪਛਤਾਯੋ ਰਹਿਜਾਤ ਹੈ,
 ਜੈਸੇ ਘਰ ਲਾਗੈ ਆਗ ਜੋਈ ਬਚੈ ਸੋਈ ਭਲੋ
 ਜਰੈ ਬੁਝੈ ਪਾਛੈ ਕਛੁ ਬਸ ਨ ਬਸਾਤ ਹੈ,
 ਜੈਸੇ ਚੋਰ ਲਾਗੈ ਜਾਗੈ ਜੋਈ ਰਹੈ ਸੋਈ ਭਲੋ

ਸੋਇ ਗਏ ਰੀਤੋ ਘਰ ਦੇਖੇ ਉਨ ਪ੍ਰਾਤ ਹੈ,
ਤੈਸੇ ਅੰਤਕਾਲ ਗੁਰੂ ਚਰਨ ਸਰਨ ਆਵੈ
ਪਾਵੈ ਮੋਖ ਪਦਵੀ, ਨਤਰੁ ਬਿਲਲਾਤ ਹੈ।

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

(੮) ਜੈਸੇ ਸਰ ਸਰਿਤਾ ਸਕਲ ਮੈ ਸਮੁੰਦ ਬਡੋ
ਮੇਰੁ* ਮੈ ਸਮੇਰੁ ਬਡੋ ਜਗਤ ਬਖਾਨ ਹੈ,
ਤਰਵਰ ਵਿਖੈ ਜੈਸੇ ਚੰਦਨ ਬਿਰਖ ਬਡੋ†
ਧਾਤੁ ਮੈ ਕਨਿਕ ਅਤਿ ਉੱਤਮ ਕੈ ਮਾਨ ਹੈ,
ਪੰਛਿਨ ਮੈ ਹੰਸ ਮ੍ਰਿਗਰਾਜਨ ਮੈ ਸ਼ਾਰਦੂਲ
ਰਾਗਨ ਮੇਂ ਸਿਰੀਰਾਗ ਪਾਰਸ ਪਖਾਨ ਹੈ,
ਗਜਾਨਨ ਮੈ ਗਜਾਨ ਅਰੁ ਧਜਾਨਨ ਮੈ ਧਜਾਨ ਗੁਰੂ
ਸਕਲ ਧਰਮ ਮੈ ਗ੍ਰਿਹਸੁ ਪਰਧਾਨ ਹੈ।

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

(੯) ਖਾਂਡ ਖਾਂਡ ਕਹੈ ਜਿਹਬਾ ਨ ਸ੍ਵਾਦ ਮੀਠੋ ਆਵੈ
ਅਗਨਿ ਅਗਨਿ ਕਹਿ ਸੀਤ ਨ ਬਿਨਾਸ ਹੈ,
ਬੈਦ ਬੈਦ ਕਹਿ ਰੋਗ ਮਿਟਤ ਨ ਕਾਹੁ ਕੋ ਹੈ
ਦੁੱਬ ਦੁੱਬ ਕਹੈ ਕੋਊ ਦੁੱਬੇ ਨ ਬਿਲਾਸ ਹੈ,
ਚੰਦਨ ਚੰਦਨ ਕਹੈ ਹੋਤ ਨ ਸੁਬਾਸ ਬਾਸ
ਚੰਦ ਚੰਦ ਕਹੈ ਉਜੀਆਰੋ ਨ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੈ,
ਤੈਸੇ ਗਜਾਨ ਗੋਸ਼ਟਿ ਕਹਿਤ ਨ ਰਹਿਤ ਪਾਵੈ
ਕਰਨੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਭਾਨੁ ਉਦਿਤ ਅਕਾਸ ਹੈ।

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

(੧੦) ਜੈਸੇ ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ ਪਰਪੁਰਖੈ ਨ ਦੇਖਯੋ ਚਾਹੈ
ਪੂਰਨ ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ ਕੋ ਪਤਿ ਹੀ ਮੈ ਧਜਾਨ ਹੈ,
ਸਰਿਤਾ ਸਮੁੰਦ ਸਰ ਚਾਤ੍ਰਕ ਨ ਚਾਹੈ ਕਾਹੂੰ

* ਪਹਾੜ.

† ਗੁਣ ਕਰਕੇ ਵਡਾ.

ਆਸ ਘਨਬੁੰਦ ਪ੍ਰਿਯ ਪ੍ਰਿਯ ਗੁਨ ਗਾਨ ਹੈ,
 ਦਿਨਕਰ ਓਰ ਭੋਰ ਚਾਹਤ ਚਕੋਰ ਨਹੀ
 ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਹਿਮਕਰ ਪ੍ਰਿਯ ਪ੍ਰਾਨ ਹੈ,
 ਤੈਸੇ ਗੁਰਸਿੱਖ ਆਨ ਦੇਵ ਸੇਵ ਰਹਿਤ, ਪੈ
 ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਵ ਨ ਅਵਗਾਜਾ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ.

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

(੧੧) ਪੁਨ ਗ੍ਰੀਖਮ ਰਿਤੁ ਕੀਨੋ ਜੋਰਾ,
 ਤਪਤ ਭਈ ਅਤਿਸੈ ਚਹੁ ਓਰਾ,
 ਤਪਹਿ ਰਿਦਾ ਜਿਮ ਮਤਸਰਧਾਰੀ,*
 ਤਿਉਂ ਤਪਗਈ ਭੂਮਿਕਾ ਸਾਰੀ.
 ਬਹਿਤ ਜੋਰ ਸੋਂ ਤਪਤ ਸਮੀਰਾ,
 ਜੋ ਤਪਹਿ ਨਰ ਨਾਰਿ ਸ਼ਰੀਰਾ,
 ਜਿਉਂ ਖਲ ਉਚਰਹਿ ਬਚਨ ਕੁਢਾਲੀ,
 ਰਿਦਾ ਤਪਾਇ ਦੇਤ ਰਿਸ ਨਾਲੀ.
 ਮਾਰਤੰਡਾ ਕੀ ਚੰਡ ਮਰੀਚਾ,†
 ਦੁਖੀ ਜੀਵ ਲਘੁ ਤਾਲਨ ਬੀਚਾ,
 ਜਿਉਂ ਜਗ ਭਗਤਿ ਹੀਨ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨੀ,
 ਜਨਮ ਮਰਨ ਮਹਿ ਨਿਤ ਦੁਖ ਖਾਨੀ.
 ਸੂਕੇ ਜਲ ਕਰਦਮ ਬਿਹਰਾਨੀ,
 ਜਨ ਪ੍ਰੇਮੀ ਉਰ ਸੀਖ ਸਿਖਾਨੀ,
 ਸਹਿਤ ਧੂਰਿ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮਤ ਬਘੂਰੇ,
 ਜਿਉਂ ਮਤਿ ਭ੍ਰਮਤ ਬਿਨਾ ਗੁਰੁ ਪੂਰੇ,
 ਮ੍ਰਿਗਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੋ ਹੋਰਹਿ ਨੀਰਾ,
 ਦੋਰਤ ਮ੍ਰਿਗ ਨਹਿ ਪਾਵਹਿ ਨੀਰਾ.§

* ਈਰਖਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ. ਹਾਸਿਦ.

† ਸੂਰਯ.

‡ ਕਿਰਣਾ.

§ ਸਮੀਪਤਾ.

ਜਿਉਂ ਮਨ ਬਿਸਾਯ ਸੁਖਨ ਹਿਤ ਧਾਈ,
ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਹੋਤ ਨ ਬਿਰਤਾ ਪਾਈ.
ਪਸੁ ਪੰਛੀ ਹੋਰਹਿ ਤਰੁ ਛਾਯਾ,
ਬੈਸਹਿ ਤਪਤਹਿ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ.
ਬਹੁਤ ਜਗਤ ਦੁਖ ਤੇ ਜਿਗਜਾਸੀ,
ਜਿਉਂ ਮਿਲ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਸੁਖਰਾਸੀ.
ਭਾਵਹਿ ਬਹੁ ਸੀਤਲਤਾ ਪਾਨੀ,
ਭਾਗ ਜਗੇ ਜਿਉਂ ਗੁਰੁ ਕੀ ਬਾਨੀ.
ਅਸ ਗ੍ਰੀਖਮ ਮਹਿ ਸ੍ਰੀ ਜਗਸਾਂਈ,
ਬਿਚਰਤ ਲੀਲਾ ਕਰਤ ਸੁਹਾਈ. [ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

“ਵਿੰਦ” ਿ ਕਵਿ ਦੀ ਸ਼ਤਸਈ ਵਿੱਚੋਂ, ਜਿਸ
ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਮ “ਦਿਸ਼ਾਂਤ ਸ਼ਤਸਈ” ਹੈ ਕੁਛ
ਦੋਹੇ “ਦਿਸ਼ਾਂਤ” ਦਾ ਉਦਾਹਰਣ ਰੂਪ
ਲਿਖਦੇ ਹਾਂ.

(੧੨) ਰਾਗੀ* ਅਵਗੁਨ ਨਾ ਗਿਨੈ, ਯਹੈ ਜਗਤ ਕੀ ਚਾਲ,
ਦੇਖੋ, ਸਬਹੀ ਸ਼ਜਾਮ ਕੋ, ਕਹਿਤ ਵਾਲ ਵਿਜ ਲਾਲ.

ਿ ਇਹ ਕਵਿ ਕੁਛ ਕਾਲ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਰਹਿਆ, ਅਰ
ਸਤਗੁਰੂ ਦਾ ਪੂਰਣ ਬ੍ਰਧਾਲੂ ਸੀ. ਇਸੇ ਲਈ ਇਸ ਨੇ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ
ਕਿਸੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰਣ ਦੀ ਥਾਂ ਇਹ ਮੰਗਲ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:—

“ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਨਾਥ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੇ ਹੋਤ ਮਨੋਰਥਸਿੰਧਿ,
ਘਨ ਤੇ ਸ੍ਰੋ ਤਰੁ ਵੇਲਿ ਵਲ ਵਲ ਫਲਨ ਕੀ ਵਿੰਧਿ.”

ਇਹ ਸ਼ਤਸਈ ਵਿੰਦ ਨੇ ਸਾਲ ੧੭੬੧ ਬਿ: ਵਿਖੇ ਸਮਾਪਤ ਕਰੀ ਹੈ.

* ਪ੍ਰੇਮੀ.

- (੧੩) ਜੋ ਜਾਂਕੋ ਪਜਾਰੀ ਲਗੈ, ਸੋ ਤਿਹਿ ਕਰਤ ਬਖਾਨ,†
ਜੈਸੇ ਵਿਖ ਕੋ ਵਿਖਭੁਖੀ, ਮਾਨਤ ਅਮੀ ਸਮਾਨ.
- (੧੪) ਫੇਰ ਨ ਹੈ ਹੈ ਕਪਟ ਸੋ, ਜੋ ਕੀਜੈ ਵਜੋਪਾਰ,
ਜੈਸੇ ਹਾਂਡੀ ਕਾਠ ਕੀ, ਚੜ੍ਹੈ ਨ ਦੂਜੀ ਵਾਰ.
- (੧੫) ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਜਹਿ ਏਕ ਸੇ, ਤਹਾਂ ਨ ਬਸਿਯੈ ਜਾਯ,
ਜਸੋਂ ਅਨਯਾਯਪੁਰ ਮੇ ਭਿਕੈ, ਖਰ ਗੁਰਃ ਏਕੈ ਭਾਯ.
- (੧੬) ਹਿਤ ਹੂ ਕੀ ਕਹਿਯੈ ਨ ਤਿਹਿ, ਜੋ ਨਰ ਹੋਯ ਅਬੋਧ,
ਜਸੋਂ ਨਕਟੇ ਕੋ ਆਰਸੀ, ਹੋਤ ਦਿਖਾਏ ਕ੍ਰੋਧ.
- (੧੭) ਸਬੈ ਸਹਾਯਕ ਸਬਲ ਕੇ, ਕੋਉ ਨ ਨਿਬਲ ਸਹਾਯ,
ਪਵਨ ਜਗਾਵਤ ਆਗ ਕੋ, ਦੀਪਹਿ ਦੇਤ ਬੁਝਾਯ.
- (੧੮) ਸਮਯ ਸਮਝ ਕੈ ਕੀਜਿਯੇ, ਕਾਮ ਵਹੈ ਅਭਿਰਾਮ,
ਸੈਂਧਵਃ ਮਾਂਗਯੋ ਜੀਮਤੇ, ਘੋਰਾ ਕੋ ਕਹਿੰ ਕਾਮ?
- (੧੯) ਕੋਉ ਬਿਨ ਦੇਖੇ ਸੁਨੇ, ਕੈਸੇ ਕਹੈ ਬਿਚਾਰ?
ਕੁਪਭੇਕਃ ਜਾਨੈ ਕਹਾ, ਸਾਗਰ ਕੋ ਬਿਸਤਾਰ ?
- (੨੦) ਜੈਸੇ ਬੰਧਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ, ਤੈਸੇ ਬੰਧਨ ਔਰ,
ਕਾਠਹਿ ਭੇਦੈ ਕਮਲ ਕੋ, ਛੇਦ ਨ ਨਿਕਰੈ ਭੋਰ.
- (੨੧) ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਮਿਲੈ ਮਨ ਮਿਲਤਹੈ, ਅਨ ਮਿਲਤੇ ਨ ਮਿਲਾਯ,
ਦੂਧ ਦਹੀ ਦੇ ਜਮਤ ਹੈ, ਕਾਂਜੀ ਤੇ ਫਟ ਜਾਯ. †
- (੨੨) ਪਰਘਰ ਕਬਹੂੰ ਨ ਜਾਈਐ, ਗਯੇ ਘਟਤ ਹੈ ਜੋਤ,
ਰਵਿਮੰਡਲ ਮੇ ਜਾਤ ਸਸਿ, ਛੀਨ ਕਲਾ ਛਬਿ ਹੋਤ.
- (੨੩) ਜਿਨ ਪੰਡਿਤ ਵਿਦਯਾ ਤਜਹੁ, ਧਨ ਮੂਰਖ ਅਵਰੇਖ,
ਕੁਲਜਾ ਸ਼ੀਲ ਨ ਪਰਹਰੈ, ਕੁਲਟਾ + ਭੂਸਿਤ ਦੇਖ.

† ਤਾਰੀਫ਼. ‡ ਖਲ ਅਤੇ ਗੁੜ.

§ ਸੈਂਧਵ ਨਾਮ ਲੂਣ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਦਾ ਹੈ. :: ਖੁਹ ਦਾ ਭੱਠ.

† ਕਾਂਜੀ ਅਤੇ ਦਹੀ ਦੋਵੇਂ ਖੁੰਟੇ ਹਨ, ਪਰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਭਿੰਨ ਹੈ.

+ ਵੇਸ਼ਣਾ. ਵਿਭਚਾਰਨਿ.

- (੨੪) ਏਕ ਦਸ਼ਾ ਨਿਬ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਜਿਨ ਪਛਤਾਵਹੁ ਕੋਯ,
ਰਵਿ ਹੂੰ ਕੀ ਇਕ ਦਿਵਸ ਮੈ, ਤੀਨ ਅਵਸਥਾ ਹੋਯ.
- (੨੫) ਮੂਰਖ ਗੁਨ ਸਮਝੈ ਨਹੀਂ, ਤੋ ਨ ਗੁਨੀ ਮੇਂ ਚੂਕ,
ਕਹਾ ਭਯੋ ਦਿਨ ਕੀ ਬਿਭੋ, ਦੇਖੀ ਜੋ ਨ ਉਲੂਕ?
- (੨੬) ਬਹੁਤ ਨਿਬਲ ਮਿਲ ਬਲ ਕਰੈਂ, ਕਰੈਂ ਜੁ ਚਾਹੈ ਸੋਯ,
ਤਿਨਕਨ ਕੀ ਰਸਰੀ ਕਰੀ, ਕਰੀ* ਨਿਬੰਧਨ ਹੋਯ.
- (੨੭) ਕਸੂ ਪਰੇ ਹੂੰ ਸਾਧੁ ਜਨ, ਨੈਕ ਨ ਹੋਤ ਮਲਾਨ,
ਜਜੋਂ ਜਜੋਂ ਕੰਚਨ ਤਾਈਐ, ਤਜੋਂ ਤਜੋਂ ਨਿਰਮਲ ਬਾਨ.
- (੨੮) ਮਿਥਯਾਭਾਸੀ ਸਾਚ ਹੂੰ, ਕਹੈ ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ,
ਭਾਂਡ ਪੁਕਾਰੈ ਪੀਰਵਸ਼, ਮਿਸ ਸਮਝੈ ਸਭਕੋਇ.†
- (੨੯) ਦੁਖ ਪਾਯੇ ਬਿਨ ਹੂੰ ਕਹੂੰ, ਗੁਨ ਪਾਵਤ ਹੈ ਕੋਇ ?
ਸਹੈ ਬੇਧ ਬੰਧਨ ਸੁਮਨ, ਤਬ ਗੁਨਃ ਸੰਯੁਤ ਹੋਇ.
- (੩੦) ਸਾਚ ਬੂਠ ਨਿਰਨੈ ਕਰੈ, ਨੀਤਿ ਨਿਪੁਨ ਜੋ ਹੋਯ,
ਰਾਜਹੰਸ ਬਿਨ ਕੋ ਕਰੈ, ਛੀਰ ਨੀਰ ਕੋ ਦੋਯ ?
- (੩੧) ਦੋਸਹਿ ਕੋ ਉਮਹੈਂ ਗਹੈਂ, ਗੁਨ ਨ ਗਹੈਂ ਖਲ ਲੋਕ,
ਪਿਯੈ ਰੁਪਿਰ ਪਯਝੁ ਨਾ ਪਿਯੈ, ਲਗੀ ਪਯੋਧਰ ਜੋਕ.
- (੩੨) ਉਦਮ ਕਬਹੂੰ ਨ ਛਾਡਿਯੋ, ਪਰਆਸ਼ਾ ਕੇ ਮੋਦ,
ਗਾਗਰਿ ਕੈਸੇ ਫੋਰਿਯੈ, ਉਨਯੋ ਦੇਖ ਪਯੋਦ.‡
- (੩੩) ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਕੀਜੈ ਜਤਨ, ਸੋ ਪੀਛੇ ਫਲਦਾਯ,
ਆਗ ਲਗੇ ਖੋਦੈ ਕੁੰਆ, ਕੈਸੇ ਆਗ ਬੁਝਾਯ?
- (੩੪) ਸੁਧਰੀ ਬਿਗਰੈ ਬੇਗ ਹੀ, ਬਿਗਰੀ ਫਿਰ ਸੁਧਰੈ ਨ,
ਦੁਧ ਫਟੈ ਕਾਂਜੀ ਪਰੈ, ਸੋ ਫਿਰ ਦੁਧ ਬਨੈ ਨ.

* ਹਾਥੀ. † ਜੇ ਭੰਡ (ਨਕਲੀਆ) ਢਿੰਡਪੀੜ ਨਾਲ ਲੇਟਦਾ
ਅਤੇ ਪੁਕਾਰਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੁੱਗ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ.
‡ ਗੁਣ ਪਦ ਵਿਖੇ ਸ਼ਲੋਕ ਹੈ. ਗੁਣ ਨਾਮ ਇਲਮ ਹੁਨਰ ਅਤੇ
ਭੋਰੇ ਦਾ ਹੈ. § ਦੁੱਧ. || ਮੇਘ.

- (੩੫) ਛੋਟੇ ਨਰ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ, ਸੋਭਾ ਜੁਤ ਸਰਤਾਜ,
ਨਿਰਮਲ ਰਾਖੈ ਚਾਂਦਨੀ, ਜੈਸੇ ਪਾਯੀਦਾਜ.
- (੩੬) ਹਿਤ ਹੂੰ ਭਲੋ ਨ ਨੀਚ ਕੋ, ਨਾਹਿਨ ਭਲੋ ਅਹੇਤ,
ਚਾਟ ਅਪਾਵਨ ਤਨ ਕਰੈ, ਕਾਟ ਸ੍ਰਾਨ ਦੁਖ ਦੇਤ.
- (੩੭) ਅਰਿ ਕੇ ਸੰਗ ਕੁਟੰਬ ਲਖਿ, ਜਿਯ ਉਪਜਤ ਹੈ ਤ੍ਰਾਸ,
ਬੈਂਸਾ + ਲਗੈ ਕੁਠਾਰ ਕੋ ਤਬ ਬਨਰਾਜ ਬਿਨਾਸ.
- (੩੮) ਭੇਸ ਬਨਾਵੈ ਸੂਰ ਕੋ, ਕਾਯਰ ਸੂਰ ਨ ਸੋਯ,
ਖਾਲ ਉਵਾਏ ਸਿੰਹ ਕੀ, ਸਜਾਰ : ਸਿੰਹ ਨਹਿ ਹੋਯ.
- (੩੯) ਅਨਮਿਲ ਸੁਮਿਲ ਸਮਾਜ ਤੈ, ਹੋਤ ਗਯੇ ਉਠ ਚੈਨ,
ਜੈਸੇ ਤਿਨ ਪਰਿ ਦੇਤ ਦੁਖ, ਨਿਕਸੈ ਬਿਨੈ ਕੈਨ.
- (੪੦) ਚਤੁਰਸਭਾ ਮੇ ਕੂਰ ਨਰ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ
ਜੈਸੇ ਬਕ ਸੋਹਤ ਨਹੀਂ ਹੰਸਮੰਡਲੀ.
- (੪੧) ਹੋਤ ਸੁਸੰਗਤਿ ਸਹਿਜ ਸੁਖ ਦੁਖ ਕੁਸੰਗ ਕ ਬਾਨ,
ਗਾਂਧੀ ਔਰ ਲੁਹਾਰ ਕੀ ਦੇਖੋ ਬੈਠ ਦੁਕਾਨ.
- (੪੨) 'ਹੋਯ ਨ ਕਾਰਜ ਮੋ ਬਿਨਾ,' ਯਹ ਜੁ ਕਹੈ ਸੁ ਅਯਾਨ,
ਜਹਾਂ ਨ ਕੁੱਕਟ ਸ਼ਬਦ ਤਹਿ ਹੋਤ ਨ ਕਹਾ ਬਿਹਾਨ?*
- (੪੩) ਕਹਾਂ ਭਯੋ ਜੋ ਧਨ ਭਯੋ ਆਦਰ ਗੁਨ ਤੋਂ ਹੋਇ,
ਕੋਟਿ ਦੋਯ ਧਾਰੀ ਧਨੁਸ ਗੁਨ ਬਿਨ ਗਹਿਤ ਨ ਕੋਇ.†
- (੪੪) ਗੁਨਵਾਰੋ ਸਿਪਤਿ ਲਹੈ, ਲਹੈ ਨ ਗੁਨ ਬਿਨਕੋਇ,
ਕਾਢੇ ਨੀਰ ਪਤਾਲ ਤੈ ਜੋ ਗੁਨ ਜੁਤ ਘਟ ਹੋਇ.
- (੪੫) ਉੱਦਮ ਬੁਧਿਬਲ ਸੋਂ ਮਿਲੇ ਤਬ ਪਾਵਤ ਸੁਖ ਸਾਜ,
ਅੰਧ ਕੰਧ ਚਢਿ ਪੰਗੁ ਜਜੋਂ ਸਬੈ ਸੁਧਾਰਤ ਕਾਜ.

+ ਦਸ਼ਾ. : ਗਿੱਦੜ.

* ਜਿੱਥੇ ਮੁਰਗਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ, ਕੀ ਉੱਥੇ ਪਹਿ ਨਹੀਂ ਫਟਦੀ ?

† ਇਸ ਥਾਂ ਸ਼ਲੋਕ ਹੈ—ਕੋਟਿ ਦਾ ਅਰਥ ਕਰੋੜ ਅਤੇ ਕਮਾਟ ਦਾ ਗੋਸ਼ਾ ਹੈ, ਗੁਣ ਨਾਮ ਵਿਦਯਾ ਅਤੇ ਚਿੱਲੇ ਦਾ ਹੈ.

- (੪੬) ਸਭ ਕੋ ਰਸ ਮੇਂ ਰਾਖਿਯੋ ਅੰਤ ਲੀਜਿਯੋ ਨਾਹਿੰ,
ਵਿਖ ਨਿਕਸਜੋ ਅਤਿ ਮਥਨ ਤੈਂ ਰਤਨਾਕਰ ਹੂੰ ਮਾਹਿੰ.
- (੪੭) ਸਭ ਦੇਖੈ, ਪੈ ਆਪਨੋ ਦੋਸ ਨ ਦੇਖੈ ਕੋਇ,
ਕਰੈ ਉਜੇਰੇ ਦੀਪ, ਪੈ ਤਰੇ ਅੰਧੇਰੇ ਹੋਇ.
- (੪੮) ਮਾਰੈ ਇਕ ਰੱਛਾ ਕਰੈ ਏਕਹਿ ਕਲ ਕੋ ਹੋਯ,
ਜਜੋਂ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਅਰੁ ਕਵਚ ਯੇ ਏਕ ਲੋਹ ਸੇਂ ਦੋਯ.
- (੪੯) ਕਰਤ ਕਰਤ ਅਭਯਾਸ ਕੇ ਜੜ੍ਹਮਤਿ ਹੋਤ ਸੁਜਾਨ,
ਰਸਰੀ ਆਵਨ ਜਾਨ ਤੇ ਸਿਲ ਪਰ ਪਰਤ ਨਿਸ਼ਾਨ.
- (੫੦) ਕੁਲ ਸੁਪੂਤ ਜਾਨਜੋ ਪਰੈ ਲਖਿ ਸੁਭ ਲੱਛਨ ਗਾਤ,
ਹੋਨਹਾਰ ਬਿਰਵਾਨ ਕੇ ਹੋਤ ਚੀਕਨੇ ਪਾਤ.
- (੫੧) ਸਤ੍ਯ ਬਚਨ ਮੁਖ ਜੋ ਕਹਿਤ ਤਾਂਕੋ ਚਾਹ ਸਰਾਹ,
ਗਾਹਕ ਆਵਤ ਦੂਰ ਤੇ ਸੁਨ ਇਕਸ਼ਬਦੀਃ ਸ਼ਾਹ.
- (੫੨) ਹੋਯ ਭਲੇ ਕੇ ਸੁਤ ਬੁਰੇ, ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕੇ ਹੋਯ,
ਦੀਪਕ ਕੇ ਕਾਜਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਮਲ ਕੀਚ ਤੇ ਜੋਯ.
- (੫੩) ਰਨ ਸਨਮੁਖ ਪਗ ਸੂਰ ਕੇ ਬਚਨ ਕਹੈਂ ਤੇ ਸੰਤ.
ਨਿਕਸ ਨ ਪੀਛੇ ਹੋਤ ਹੈ ਜਜੋਂ ਗਯਦੰਝ ਕੇ ਦੰਤ.
- (੫੪) ਦੋਉ ਚਾਹੈਂ ਮਿਲਨ ਕੋ ਤੋ ਮਿਲਾਪ ਨਿਰਧਾਰ,
ਕਬਹੂੰ ਨਾਹਿਨ ਬਾਜਹੈ ਏਕ ਹਾਥ ਸੇਂ ਤਾਰ.*
- (੫੫) ਕਰੈ ਨ ਕਬਹੂੰ ਸਾਹਸੀ† ਦੀਨ ਹੀਨ ਕੋ ਕਾਜ,
ਭੂਖ ਸਹੈ, ਪਰ ਘਾਸ ਕੋ ਨਾਹਿੰ ਭਖੈ ਮ੍ਰਿਗਰਾਜ.
- (੫੬) ਗੁਨ ਸਨੇਹ ਜੁਤ ਹੋਤ ਹੈ ਤਾਂਹੀ ਕੀ ਛਬਿ ਹੋਤ,
ਗੁਨੜੜ ਸਨੇਹ□ ਕੇ ਦੀਪ ਕੀ ਜੈਸੇ ਜੋਤਿ ਉਵੋਤ.

‡ ਇੱਕ ਸੁਖਨ ਵਾਲਾ.

§ ਹਾਥੀ.

* ਤਾਲ. ਤਾੜੀ. † ਪੁਰਸਾਰਥੀ. ਉੱਦਮੀ. :: ਬੱਤੀ □ ਤੇਲ.

- (੫੭) ਕਛੁ ਕਹਿ ਨੀਚ ਨ ਛੇਰੀਐ ਭਲੇ ਨ ਵਾਂਕੇ ਸੰਗ,
ਪਾਬਰ ਭਾਰੇ ਕੀਚ ਮੰ ਉਛਰ ਬਿਗਾਰੈ ਅੰਗ.
- (੫੮) ਮੀਠੀ ਕੋਊ ਬਸਤੁ ਨਹਿ ਮੀਠੀ ਜਾਕੀ ਚਾਹਿ,
ਅਮਲੀ ਮਿਸ਼ਰੀ ਛਾਡ ਕੈ ਆਛੂ* ਖਾਤ ਸਰਾਹਿ.
- (੫੯) ਦੈ ਹੀ ਗਤਿ ਹੈਂ ਬਡਿਨ ਕੀ ਕੁਸੁਮ† ਮਾਲਤੀ ਭਾਯ,
ਕੈ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਰਹੈ ਕੈ ਬਨ ਮਾਂਹਿ ਬਿਲਾਯ.
- (੬੦) ਖਾਯ ਨ ਖਰਚੈ ਸੂਮ ਧਨ ਚੋਰ ਸਬੈ ਲੇ ਜਾਯ,
ਪੀਛੇ ਜਜੋਂ ਮਧੁਮੱਖਿਕਾ‡ ਹਾਥ ਮਲੈਂ ਪਠਤਾਯ.
- (੬੧) ਦਾਨ ਵੀਨ ਕੋਂ ਦੀਜਿਯੈ ਮਿਟੈ ਵਰਿਦ ਕੀ ਪੀਰ,
ਔਖਧਿ ਤਾਂਕੋ ਵੀਜਿਯੈ ਜਾਂਕੇ ਰੋਗ ਸ਼ਰੀਰ
- (੬੨) ਸਬ ਸੋਂ ਆਗੇ ਹੋਯ ਕੈ ਕਬਹੂੰ ਨ ਕਰਿਯੈ ॥ ,
ਸੁਪਤੈ ਕਾਜ ਸਮਾਨ ਫਲ ਬਿਗਾਰੈ ਗਾਰੀ ਖ ਤ.
- (੬੩) ਉੱਤਮ ਵਿਦਯਾ ਲੀਜਿਯੈ ਯਦਪਿ ਨੀਚ ਪੈ ਹਯ,
ਪਰਜੇ ਅਪਾਵਨ ਠੌਰ ਕੋ ਕੰਚਨ ਤਜਤ ਨ ਕੋਯ.
- (੬੪) ਕਹਾਂ ਕਰੈ ਆਗਮ ਨਿਗਮ ਜੋ ਮੂਰਖ ਸਮਝੈ ਨ ?
ਦਰਪਨ ਕੋ ਦੋਸ ਨ ਕਹੂ ਅੰਧ ਬਦਨ ਦੇਖੈ ਨ.
- (੬੫) ਸੇਵਕ ਸੋਈ ਜਾਨਿਯੈ ਰਹੈ ਬਿਪਤਿ ਮੈਂ ਸੰਗ,
ਤਨਛਾਯਾ ਜਜੋਂ ਧੂਪ ਮੇਂ ਰਹੈ ਸਾਥ ਇਕ ਰੰਗ.
- (੬੬) ਖਲ ਸੱਜਨ ਸੂਚੀਨ ਕੇ ਭ ਗ ਦੁਹੰ ਸਮ ਭਾਯ,
ਨਿਗੁਨ ਪ੍ਰਕਾਸੈ ਛਿਦ੍ਰ ਕੋਂ ਸਗੁਨ ਸੁ ਢਾਂਪਤ ਜਾਯ. §
- (੬੭) ਤੁਲਾ ਸੁਈ ਕੀ ਤੁਲਯਤਾ ਰੀਤਿ ਸਜਨ ਕੀ ਦੀਠਿ,
ਗਰੁਵੇ ਦਿਸ ਕੋ ਜਾਤ ਹੈਂ ਹਰੁਵੇ ਕੋ ਦੈ ਪੀਠਿ.
- (੬੮) ਕਬਹੂੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਜੋਰਿਯੈ, ਜੋਰ ਤੋਰਿਯੈ ਨਾਹਿੰ,
ਜਜੋਂ ਤੋਰੈ ਜੋਰੇ ਬਹੁਰ ਗਾਂਠ ਪਰਤਿ ਗੁਨ ਮਾਹਿੰ.

* ਅਫੀਮ.

† ਫੁੱਲ.

‡ ਬਹਿਦ ਦੀ ਮੱਖੀ.

§ ਖਲ ਨਿਗੁਨ ਸੂਈ ਹੈ, ਸੱਜਨ ਸਗੁਨ ਸੂਈ ਹੈ.

- (੬੯) ਕਾਹੂੰ ਕੋ ਹੱਸੀਯੈ ਨਹੀਂ ਹੱਸੀ ਕਲਹ ਕੋ ਮੂਲ,
ਹਾਂਸੀ ਹੀ ਤੈਂ ਹੈ ਭਯੋ ਕੁਲ ਪਾਂਡਵ ਨਿਰਮੂਲ.
- (੭੦) ਕਹੇ ਬਚਨ ਪਲਟੇਂ ਨਹੀਂ ਜੇ ਸਤਪੁਰੁਸ ਸਧੀਰ,
ਕਹਿਤ ਸਬੈ ਹਰਿਚੰਦ ਨਿਪ ਭਰਜੋ ਨੀਚ ਘਰ ਨੀਰ.
- (੭੧) ਗਰੁਵੀ ਹਰੁਵੇ ਕੇ ਹਿਯੇ ਨਾਹਿਨ ਠਹਰਤਿ ਬਾਤ,
ਤੂੰਬੀ ਜਲ ਮੇਂ ਦਾਬਿਯੋ ਜਜੋਂ ਉਪਰ ਹੀ ਜਾਤ.
- (੭੨) ਜੂਪ* ਖੇਲ ਤੋਂ ਹੋਤ ਹੈ ਸੁਖ ਸੰਪਦ ਕੋ ਨਾਸ,
ਰਾਜ ਕਾਜ ਨਲ ਤੋਂ ਛੁਟਜੋ ਪੰਡਵ ਕਿਯ ਬਨਬਾਸ.
- (੭੩) ਏਕ ਏਕ ਅਛਰ ਪੜ੍ਹੈ ਜਾਨੈ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚਾਰ,
ਮੰਡ ਪੈਂਡ ਹੁ ਚਲਤ ਜੋ ਪਹੁੰਚੈ ਕੋਸ ਹਜ਼ਾਰ.
- (੭੪) ਭਲੇ ਬੰਸ ਕੋ ਪੁਰੁਸ ਸੋ ਨਿਹਰੈ ਬਹੁ ਧਨ ਪਾਯ,
ਨਵੈ ਧਨੁਸ ਸਦਬੰਸ ਕੋ ਜਿਹਿ ਦੈ ਕੋਟਿ ਦਿਖਾਯ.†
- (੭੫) ਤਿਨ ਹੂੰ ਤੋਂ ਅਰੁ ਤੂਲ ਤੈਂ ਹਰਵੈ‡ ਮਾਚਕ ਆਹਿ,
ਜਾਨਤ ਹੈ ਕਛੁ ਮਾਂਗ ਹੈ ਪਵਨ ਉਡਾਵਤ ਨਾਹਿ.
- (੭੬) ਕਠਿਨ ਕਲਾ ਹੂੰ ਆਇ ਹੈ ਕਰਤ ਕਰਤ ਅਭਯਾਸ,
ਨਟ ਜਜੋਂ ਚਾਲਤ ਬਰਤੜੁ ਪਰ ਸਾਧੈ ਬਰਸ ਛਮਾਸ.

ਧਰਮ ਕੇਖੋ, ਉਪਮਾ.

ਨਿਦਰਸ਼ਨ } (ਦਿਖਾਉਣਾ—ਉਦਾਹਰਣ
ਨਿਦਰਸ਼ਨਾ } ਰਚਕੇ ਦੱਸਣਾ)
ਜਿਸ ਥਾਂ ਦੋ ਪ੍ਰਬੰਧਵਾਕਾਂ ਵਿਖੇ ਗੁਣ

* ਜੂਆ. † ਇਸ ਦੋਹੇ ਵਿੱਚ ਵੰਸ਼ ਦਾ ਅਰਥ ਬਾਸ ਅਤੇ ਕੁਲ
ਹੈ, ਕੋਟਿ ਦਾ ਅਰਥ ਕਰੋੜ ਅਤੇ ਕੋਥਾ ਹੈ.
‡ ਚੇਲਾ. § ਰੋਸਾ. ਨਾਭਾ.

ਆਦਿਕ ਦੀ ਸਮਤਾ ਦਿਖਾਈ ਜਾਵੇ, ਸੋ
 “ਨਿਦਰਸ਼ਨਾ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.‡ ਇਸ ਵਿਖੇ ਜੋ
 ਸੋ ਆਦਿਕ ਪਦਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਹੋਯਾ ਕਰਦਾ ਹੈ.
 ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਪ੍ਰਿਥੀ ਵਿੱਚ ਛਿਮਾ ਜੋ ਹੈ ਧੀਰਜ ਸੋ ਗੁਰੂ ਵਿੱਚ
 ਸੀਤਲਤਾ ਚੰਦ ਦੀ ਜੋ ਸ਼ਾਂਤਿ ਸੋ ਹੈ ਗੁਰੂ ਦੀ.

(੨) ਗੁਰੂ ਦਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜੋ ਹੈ ਰਵਿ ਵਿਖੇ ਤੇਜ ਸੋ ਹੈ,
 ਜਸ ਸਤਗੁਰੂ ਦਾ ਸੋ ਚੰਦਨ ਮੇ ਗੰਧ ਹੈ.

(ਅ) ਹੋਰ ਥਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਹੋਰ ਥਾਂ
 ਆਰੋਪਣਾ, ਨਿਦਰਸ਼ਨਾ ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ.*

ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਜਲ ਦੀ ਸੀਤਲਤਾਈ ਦੇਖੋ, ਸੀਤਾਂ ਦੇ ਮਨ ਆਈ,
 ਜਲਨ ਅੱਗ ਦੀ ਮਨਮੁੱਖਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾਈ.

(੨) ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਹਾਰਾਜ ਬਾਜਿ ਸੂਰਜ ਕੇ
 ਲੀਨੋ ਬੇਗ ਤੇਰੇ ਬਰ ਬਲੀ ਬਾਜਿਰਾਜ ਕੋ,
 ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਤਾਪ ਲੀਨੋ ਤੁਮ ਤੇ ਫਹਲ ਸਿੰਘ
 ਸੀਖਯੋ ਹੈ ਸੁਰਿੰਦ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਜੀਤਬੇ ਕੇ ਸਾਜ ਕੋ.

[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

(ੲ) ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ (ਕਰਣੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ)
 ਤੋਂ ਹੋਰਨਾ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨਾ “ਨਿਦਰਸ਼ਨਾ”

‡ ਸਦਿਸ਼ ਵਾਕ ਜੁਗ ਅਰਥ ਕੋ ਕਰਿਯੇ ਏਕ ਅਰੰਪ,

ਭੂਸਟ ਤਾਂਹਿ ਨਿਦਰਸ਼ਨਾ ਕਹਿਤ ਬੁੱਧ ਦੈ ਓਪ. [ਬਿਵਰਾਜ ਭੂਸਟ]

* ਔਰ ਨੌਰ ਕੇ ਧਰਮ ਕੋ ਔਰ ਨੌਰ ਆਰੋਪ.

[ਕਾਵਯ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

ਏ ਤੀਜਾ ਰੂਪ ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

ਗੁਰੁ ਅਰਜਨ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਕੇ ਬਾਰ ਸਮਸੁ‡ ਸੇ ਪਾਦ,
ਮਾਨਹਾਨਿ ਅਰੁ ਸੇਵ ਕੀ ਥਾਪਤ ਹੈ ਮਰਯਾਦ.

ਨਿੰਦਾ ਵਜਾਜ ਸੁਤਿ ਦੇਖੇ, ਵਜਾਜ ਸੁਤਿ.

ਨਿਰੁਕਿ (ਨਾਮ ਦੀ ਵਜਾਖ਼ਜਾ)

ਜਿਸ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਦੇ ਅਰਥ ਪਰ
ਚਮਤਕਾਰੀ ਯੁਕਤਿ ਵਰਣਨ ਕਰੀਯੋ ਇਹ
“ਨਿਰੁਕਿ” ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ.‡ ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਜਾਂਕਿ ਅਚਿੰਤ ਵਸੈ ਮਨ ਆਇ,
ਤਾਕਉ ਚਿੰਤਾ ਕਤ ਹੂ ਨਾਹਿ. [ਗਉੜੀ ਮ: ੫]
- (੨) ਏਗਾ ਬਗੇ ਕਪੜੇ ਤੀਰਥ ਮੰਝ ਵਸੰਨ,
ਘੁਟ ਘੁਟ ਜੀਆਂ ਖਾਵਣੇ ਬਗੇ ਨਾ ਕਹੀਅੰਨ. [ਸੂਹੀ ਮ: ੧]

ਬੱਗਾ ਨਾਮ ਬਗੁਲੇ (ਬਕ) ਦਾ ਹੈ, ਪਰ
ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਕਾਲਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਬੱਗਾ
ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਯੇ.

- (੩) ਨਾਰਾਯਨ ਕੱਛ ਮੱਛ ਤਿੰਦੂਆ ਕਹਿਤ ਸਭ
ਕੋਲਨਾਭਿ ਕੋਲ ਜਿਹ ਤਾਲ ਮੇ ਰਹਤ ਹੈਂ,
ਗੋਪੀਨਾਥ ਗੁਜਰ ਗੋਪਾਲ ਸਭੈ ਧੋਨੁਚਾਰੀ

† ਆਪ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਜਹਾਂ ਔਰਨ ਕੋ ਪਉਦੇਸ਼. [ਕਾਵਜ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

‡ ਸਮਸੁ. ਦਾੜੀ.

§ ਨਾਮਨੋਂ ਕੋ ਨਿਜ ਬੋਧਿ ਸੋ ਕਹਿਯੋ ਅਰਥ ਬਨਾਯ.

ਤਾਕੋ ਕਹਿਤ ਨਿਰੁਕਿ ਹੈ ਰੂਸਟ ਜੋ ਕਵਿਰਾਯ. [ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਰੂਸਟ]

ਰਿਖੀਕੇਸ਼ ਨਾਮ ਕੇ ਮਹੰਤ ਲਹਿਯਤ ਹੈ,
 ਮਾਧਵ ਭਵਰ ਐ ਅਟੇਰੂ ਕੋ ਕਨੈਯਾ ਨਾਮ
 ਕੰਸ ਕੋ ਵਧੈਯਾ ਯਮਦੁਤ ਕਹਿਯਤ ਹੈ,
 ਮੂੜ ਰੂੜੁ ਪੀਟਤ ਨ ਗੁੰਝੁਤਾ ਕੋ ਭੇਦ ਪਾਵੈ
 ਪੂਜਤ ਨ ਤਾਂਹਿ ਜਾਂਕੇ ਰਾਖੇ ਰਹਿਯਤ ਹੈ.

[ਅਕਾਲਉਸਤਤਿ]

(੪) ਮੋਹਿ ਨਿਥਾਵਾ ਇਨ ਕਹਯੋ ਸੋ ਸਾਚ ਬਖਾਨੀ,
 ਜਬ ਲੋ ਆਤਮਰੂਪ ਕੋ ਮਨ ਲੇਇ ਨ ਜਾਨੀ,
 ਥਾਂਉ ਪਾਇ ਕਰ ਬਿਰੈ ਨਹਿ ਤਬ ਲਗੋ ਨਿਥਾਵਾ,
 ਭਟਕਤ ਮ੍ਰਿਗਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਵਿਖੈ ਕਿਤ ਸ਼ਾਂਤਿ ਨ ਪਾਵਾ.

[ਗੁਰੁਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

(੫) ਭਯੋ ਸਭਿਨ ਕੋ ਮੋਹਰੀ ਨਾਮ ਮੋਹਰੀ ਤੋਹਿ.

[ਗੁਰੁਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

(੬) ਆਖਯ* ਭਾਗਭਰੀ ਸੁਭ ਤੇਰਾ,
 ਸਾਰਥ ਭਾਗਭਰੀ ਅਬ ਹੇਰਾ.

[ਗੁਰੁਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

(੭) ਤਾਂਹਿ ਬਾਨ ਬਾਨੀ ਇਨਹੁ ਛੇਦਤ ਲੱਛ ਅਪਾਰ,
 ਨਾਮ ਦੇਇ ਇਕ ਕ੍ਰਿਯਾ ਜਿਨ ਸ੍ਰੀ ਅਰਜਨ ਸੁਖਕਾਰ.

[ਗੁਰੁਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

ਨਿਰੋਲ੍ਹ ਦੇਖੋ, ਚਿਤ੍ਰਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਅੰਗ(ਅ)

ਨਜੂਨ ਰੂਪਕ ਦੇਖੋ, ਰੂਪਕ (ੲ)

ਪਦਾਵ੍ਰਿਤਿ ਦੇਖੋ, ਦੀਪਕ (ਸ)

ਪਰਸਪਰ ਦੇਖੋ, ਅਨਯੋਨਜ.

* ਨਾਮ.

ਪਰਯਾਪਨੁਤਿ ਦੇਖੋ, ਅਪਨੁਤਿ (ਸ)

ਪਰਯਾਯ (ਸਮ ਅਰਥ ਬੋਧਕ)

ਜਿਸ ਥਾਂ ਕ੍ਰਮ ਪੂਰਵਕ ਅਨੇਕ ਵਸਤੂਆਂ
ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਆਸ਼੍ਰਯ ਵਰਣਨ ਕਰੀਏ, ਉਸ
ਥਾਂ “ਪਰਯਾਯ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। *

ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਭ ਅਗਨਿ ਬੁਝਈ,
ਬਿਨਸੇ ਕੋਧ ਖਿਮਾ ਗਹਿ ਲਈ। [ਗਉੜੀ ਅਃ ਮਃ ੨]
- (੨) ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ ਸੁਖ ਕੀਓ ਬਿਸਰਾਮ। [ਗਉੜੀ ਕਥੀਰ]
- (੩) ਕਟੁ ਬੋਲ ਗਏ ਬਸੇ ਮੀਠੇ ਬੈਨ ਰਸਨਾ ਮੇ
ਨੈਨ ਤਜਾਗ ਚਪਲਤਾ ਗਹੀ ਅਬ ਲਾਜ ਹੈ।

(ਅ) ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਸਤੂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਥਾਨ
ਨੂੰ ਤਜਾਗ ਕੇ ਦੂਜੇ ਥਾਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਣਾ, ਐਸਾ
ਕਥਨ ਪਰਯਾਯ ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ।†

ਉਦਾਹਰਣ—

ਸੁਧਾ ਸੁਰਪੁਰਿ ਤਜਾਗ ਵਸਯੋ ਸੰਤ ਰਸਨਾ ਪੈ,
ਵਿਖ ਸ਼ਿਵ ਕੰਠ ਤਜਾਗ ਨੀਚ ਜੀਭ ਪੈ ਵਸਯੋ।

* ਹੋਇ ਅਨੇਕੇ ਆਸ਼੍ਰਯ ਏਕ,
ਕ੍ਰਮ ਸੋਂ ਕਹਿ ਪਰਯਾਯ ਵਿਬੋਕ। —

[ਗਰਬਗੀਜਨੀ]

† ਇੱਕ ਥਾਉਂ ਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਦੂਜੇ ਥਾਂ ਠਹਿਰਾਯ,
ਇਸ ਨੂੰ ਭੀ ਕਵਿ ਆਖਦੇ ਭੇਦ ਇੱਕ ਪਰਯਾਯ।

ਪਰਯਾਯੋਕਿ

(ਇੱਕੋ ਅਰਥ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਂ ਵਿਖੇ ਕਥਨ)

“ਪਰਯਾਯੋਕਿ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ।† ਉਦਾਹਰਣ—

ਹੈ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ! ਸਤ੍ਰ ਤੇ ਮੈ ਕੋ ਕਰੋ ਅਜੀਤ.

(ਅ) ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਟੇਢਾ ਵਾਕ ਕਹਿਣਾ,

ਜਿਸ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਮਨੋਰਥ ਸਿੱਧ ਹੋਵੇ, ਇਹ

ਪਰਯਾਯੋਕਿ ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਪਹਿਰ ਓਵਨੀ ਘਰ ਰਹੇ ਸੁਖ ਸੋਂ ਕਰ ਨਿਰਵਾਹ,

ਖੜਗ ਪਾਗ ਮੁਹਿ ਦੀਜਿਯੋ ਜਾਂਉ ਜੰਗ ਕੇ ਮਾਹ.

ਇਹ ਕਾਯਰ ਪਤੀ ਨੂੰ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ

ਲਈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਕਥਨ ਹੈ.

ਪਰਿਸੰਖਯਾ (ਗਿਣਤੀ — ਸ਼ੁਮਾਰ)

ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦਾ ਇੱਕ ਥਾਂ ਨਿਸ਼ੇਧ ਕਰਕੇ

ਉਸ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਥਾਂ ਠਹਿਰਾਉਣਾ “ਪਰਿਸੰਖਯਾ”

ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

(੨) ਘੋਰੇ ਹਾਥੀ ਚਿਤ੍ਰਨ ਕੇ ਰਹੇ ਚਿਤ੍ਰਸਾਰੀ ਮਾਥ

† ਪਰਯਾਯੋਕਿ ਹੈ ਵਿਧ ਦੋਧ, ਰਚਨਾ ਸੋ ਜਹਿ ਬਚਨ ਜੁ ਹੋਧ.

ਦੁਤਰਿ ਛਲਕਰ ਸਾਧੈ ਕਾਜ, ਯੋ ਲਛਨ ਭਾਖੈ ਕਵਿਰਾਜ.

[ਗਰਬਰੀਜਨੀ]

* ਇਕ ਬਲ ਵਰਜ ਦੁਤਿਯ ਬਲ ਮਾਹੀ

ਕਛੁ ਠਹਿਰਾਤ, ਪ੍ਰਸੰਖਯਾ ਗਾਈ.

[ਗਰਬ ਰੀਜਨੀ]

ਰਾਮ ਕੇ ਜਨਮ ਰਹਜੈ ਦਾਮ ਵਫਤਰ ਮੇਂ। [ਰਖਨਾਥ ਕਵਿ]

- (੨) ਸੂਰਤਾਈ ਆਂਧਰੇ ਮੇਂ ਦ੍ਰਿਵਤਾਈ ਪਾਹਨ ਮੇਂ
ਨਾਸਿਕਾ ਚਨਾਨ ਮੱਧ ਨੌਨ ਰਹਜੈ ਹਾਟ ਮੇਂ,
ਧਮਿ ਰਹਜੈ ਪੋਥਿਨ ਵਡਾਈ ਰਹੀ ਵਿਕਨ ਮੇਂ
ਬੰਧ ਪ੍ਰਪਾਤ ਪਾਤਨ ਮੇਂ ਪਾਨੀ ਰਹਜੈ ਘਾਟ ਮੇਂ,
ਯਹ ਕਲਿਕਾਲ ਨੇ ਬਿਹਾਲ ਕਿਯੋ ਸਭ ਜਗ
“ਨਾਯਕ” ਸੁਕਵਿ ਕੈਸੀ ਬਨੀ ਹੈ ਕੁਠਾਟ ਮੇਂ,
ਰਜ ਰਹੀ ਪੰਥਨ ਰਜਾਈ ਰਹੀ ਸ਼ੀਤ ਕਾਲ
ਰਾਜਾ ਭਯੋ ਨਾਈ ਅਰ ਰਾਈ ਗਈ ਭਾਟ ਮੇਂ.

[ਨਾਯਕ ਕਵਿ]

(ਅ) ਇੱਕ ਵਸਤੁ ਦਾ ਅਨੇਕ ਥਾਂ ਨਿਸ਼ੇਧ
ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਥਾਂ ਠਹਿਰਾਉਣਾ, ਪਰਿਸੰਖਯਾ
ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਸੁਖ ਨਾਹੀ ਬਹੁਤੇ ਧਨ ਖਾਟੇ,
ਸੁਖ ਨਾਹੀ ਪੇਖੇ ਨਿਰਤ ਨਾਟੇ,
ਸੁਖ ਨਾਹੀ ਬਹੁ ਦੇਸ ਕਮਾਏ,
ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ। [ਭੈਰਵੀ ਅ: ੫]
(੨) ਨਹ ਸੀਤਲੀ ਚੰਦ੍ਰ ਦੇਵਹ ਨਹ ਸੀਤਲੀ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨਹ,
ਨਹ ਸੀਤਲੀ ਸੀਤ ਰੁਤੇਨ, ਨਾਨਕ ਸੀਤਲੀ ਸਾਧੁ ਸ੍ਰਜਨਹ।
[ਸ: ਸਹਸ: ਮ: ੫]
(੩) ਹੋਤ ਸੁਖ ਜਨ ਮੇਂ ਨ ਬਨ ਮੇਂ ਨ ਧਨ ਮੇਂ ਨ
ਜਪ ਮੇਂ ਨ ਤਪ ਮੇਂ ਨ ਤੀਰਥ ਮੇਂ ਨੁਇਯੇ,
ਭੋਗ ਮੇਂ ਨ ਜੋਗ ਮੇਂ ਸੰਜੋਗ ਮੇਂ ਵਿਜੋਗ ਮੇਂ ਨ
ਦੇਸ਼ ਔ ਵਿਦੇਸ਼ ਦਸ਼ੋ ਦਿਸ਼ਾ ਜੋ ਭ੍ਰਮਾਇਯੇ,

† ਤਾਲ ਆਦਿਕ ਜਲ ਠਹਿਰਣ ਦੇ ਥਾਂ।

ਗਿਆਨ ਮੇ ਨ ਧਿਆਨ ਮੇ ਨ ਸਿਆਨ ਸਨਮਾਨ ਮੇ ਨ
ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ਮੇ ਨ ਪ੍ਰਭੁਤਾ ਬਢਾਇਯੋ,
ਸਾਧਨ ਸਮਾਧਿ ਵਯਾਧਿ ਜਾਨਿਯੋ ਟਹਲ ਸਿੰਘ
ਸੁਖ ਹੈ ਵਿਚਾਰ ਮੈ ਵਿਚਾਰੇ ਸੁਖ ਪਾਇਯੋ.

[ਅਲੰਕਾਰੇ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

ਪਰਿਕਰ (ਸਹਾਯਕ — ਸਾਥੀ)

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਨੂੰ ਸਾਰਥਕ ਕਹਿਕੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ
ਦਾ ਕਥਨ “ਪਰਿਕਰ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ, *
ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਮਿਟ ਗਇਆ

ਗੁਰ — ਗਿਆਨ ਦੀ ਪਾਇਓ. [ਗਉੜੀ ਅ. ੧ ਮਃ ੫]

(੨) ਸਤਗੁਰ ਸੂਰਜ ਹਰਤ ਹੈ ਸਭ ਜਗ ਕੇ ਅੰਧਾਰ.

(੩) ਕਲਪ ਤਰੋਵਰ ਜਗਤਗੁਰੁ ਮਨਵਾਂਛਿਤ ਫਲ ਦੇਤ.

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਸਤਗੁਰੁ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਸੂਰਜ ਅਤੇ
ਕਲਪਵਿੰਕ ਸਾਰਥਕ ਹੋਏ, ਕਜੋਂਕਿ ਅੰਧਕਾਰ
ਦੂਰ ਕਰਣਾ ਅਰ ਮਨਵਾਂਛਿਤ ਫਲ ਦੇਣਾ
ਸਿੱਧ ਹੋਯਾ.

ਪਰਿਕਰਾਂਕੁਰ (ਸਹਾਯਕ ਦਾ ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ)

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਦਾ ਗੁਣ ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ ਨਾਲ

* ਜਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਸਾਭਿਪ੍ਰਾਯ,

ਪਰਿਕਰ ਭੂਸ਼ਣ ਸੋਇ ਗਨਾਯ.

[ਗਰਬਗੰਜਨ]

ਕਥਨ “ਪਰਿਕਰਾਂਕੁਰ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ. †
ਉਦਾਹਰਣ—

ਗੁਣੀ ਪੁਰੁਸ ਸਭ ਨਰਨ ਕੋ ਅਪਨੇ ਵਸਿ ਕਰ ਲੇਤ.
ਇਸ ਥਾਂ ਗੁਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸਣ ਦਾ ਗੁਣ
ਅਭਿਪ੍ਰਾਯ ਹੈ ਕਿ ਗੁਣ ਰੂਪ ਰੱਸੀ ਨਾਲ ਕਾਬੂ
ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ.

ਪਰਿਣਾਮ (ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ਦਾ ਬਦਲਨਾ)

ਜੇ ਉਪਮੇਯ ਦਾ ਕਾਰਯ ਅਭੇਦ ਰੂਪ
ਉਪਮਾਨ ਕਰੇ, ਤਦ “ਪਰਿਣਾਮ” ਅਲੰਕਾਰ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

ਨੈਨ ਕਮਲ ਨਿਰਖੇਂ ਗੁਰੁ ਸਿੱਖਨ.

ਇਸ ਥਾਂ ਨੇਤ੍ਰ ਉਪਮੇਯ ਹੈ, ਕਮਲ
ਉਪਮਾਨ ਹੈ. ਪਰੰਤੂ ਨਿਰਖਣਾ ਉਪਮੇਯ ਦਾ
ਕੰਮ, ਕਮਲ ਉਪਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ.

ਪਰਿਵ੍ਰਿੱਤਿ (ਅਦਲ ਬਦਲ)

ਥੋੜੀ ਵਸਤੁ ਦੇਕੇ ਉਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬਹੁਤ

† ਸਾਭਿਪ੍ਰਾਯ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੋ ਪਰਿਕਰ ਅੰਕੁਰ ਮਾਨ,
ਵਰਣਤ ਬੁਧ ਅਨੁਮਾਨ ਕਰ ਗੰਥਨ ਕੋ ਮਤ ਜਾਨ. [ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਭੂਸ਼ਣ]

* ਹੈ ਉਪਮੇਯ ਸਰੂਪ ਜਹਿੰ ਕ੍ਰਿਯਾਵਾਨ ਉਪਮਾਨ,
ਯਹ ਲੱਛਨ ਪਰਿਣਾਮ ਕੋ ਸੁ ਕਵਿ ਕਰਤ ਵਾਖਾਨ.

[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੂਧਾ]

ਲੈਣਾ ਜਿਸ ਉਕਤਿ ਵਿਖੇ ਵਰਣਨ ਕਰਿਯੋ,
ਇਹ “ਪਰਿਵ੍ਰਿਤਿ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ
ਨਾਮ “ਵਿਨਿਮਯ” ਭੀ ਹੈ।† ਉਦਾਹਰਣ—

ਚਰਣ ਸਰਣ ਗੁਰੁ ਏਕ ਪੈਂਡਾ ਜਾਇ ਚਲ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੋਟਿ ਪੈਂਡਾ ਆਗੇ ਹੋਇ ਲੇਤ ਹੈਂ,
ਏਕ ਬਾਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੰਤ੍ਰ ਸਿਮਰਨ ਮਾਤ੍ਰ
ਸਿਮਰਨ ਤਾਂਹਿ ਬਾਰੰਬਾਰ ਗੁਰੁ ਹੇਤ ਹੈਂ,
ਭਾਵਨੀ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਕੋਭੀ ਅਗੁਭਾਗ ਰਾਖੈ
ਤਾਂਹਿ ਗੁਰੁ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਦਾਨ ਦੇਤ ਹੈਂ,
ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਯਾ ਨਿਧਿ ਮਹਿਮਾ ਅਗਾਧ ਬੋਧ
ਨਮੋ ਨਮੋ ਨਮੋ ਨਮੋ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਹੈਂ

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾ. ੧]

(੨) ਬੰਦਨਾ ਕੋ ਲੇਤ ਹੀ ਅਬੰਦਤਾ ਕੋ ਦੇਤ ਤਿਹ
ਪ੍ਰੀਤ ਲੇਤ ਦੇਤ ਹੈਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਸੁਖ ਸੇਤ ਹੈਂ,
ਭਾਉ ਉਰ ਲੇਤ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਉ ਬਡੇ ਦੇਤ ਆਪ
ਨਿਰਗੁਨ ਪਦ ਦੇਤ ਗਨ ਦੋਖ ਲੇਤ ਹੈਂ,
ਬੋਰੀ ਜੈਸੀ ਭੇਟ ਲੇਤ ਜਮ ਕੀ ਅਭੇਟ ਦੇਤ
ਸਤਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਰੁਨਾ ਨਿਕੇਤ ਹੈਂ,
ਹੀਤਾ ਲੇਤ ਦਾਸਨ ਕੀ ਬ੍ਰਹਮਗਯਾਨ ਦੇਤ ਤਿਹ
ਮਨ ਲੇਤ ਚਰਨ ਮੈ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਦੇਤ ਹੈਂ

[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

(ਅ) ਬਹੁਤ ਦੇ ਕੇ ਥੋੜਾ ਹਾਸਿਲ ਕਰਣਾ

† ਦੀਖੇ ਤਨਕਹਿ ਕੇ ਜਹਾ ਮਿਲੈ ਥਿਤ ਬਹੁ ਸਾਜ,
ਪਰਿਵ੍ਰਿਤਿ ਭੁਸਨ ਤਾਹਿ ਕਹਿ ਜੇ ਪ੍ਰਬੀਨ ਕਵਿਰਾਜ. [ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਭੂਸਣ]

ਪਰਿਵ੍ਰਿਤਿ ਦਾ ਦੂਜਾ ਭੇਦ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਤੀਰਥ ਤਪ ਦਇਆ ਦਤੁ ਦਾਨੁ,
ਜੇ ਕੋ ਪਾਵੈ ਤਿਲ ਕਾ ਮਾਨੁ. [ਜਪੁ]
- (੨) ਖਸਮ ਵਿਸਾਰ ਆਨ ਕੰਮ ਲਾਗਹਿ,
ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਰਤਨ ਤਿਆਗਹਿ. [ਗਉੜੀ ਮਃ ੫]
- (੩) ਅਗਨਿ ਤਾਪਨਾ ਜਲ ਮਹਿ ਰਹਿਨੋ,
ਵਤ ਕਰਨੋ ਸੀਤੋਸਨ ਸਹਿਨੋ,
ਊਰਧਵਾਹੁ ਅਧੋ ਸਿਰ ਕਰਨਾ,
ਖਰੇ ਹੋਨ ਚਿਰ ਲੋ ਇਕ ਚਰਨਾ,
ਕਰਮ ਤਾਮ ਸੀ ਕਰਨ ਦੁਖਾਰੇ, ×××
ਇਨ ਮਿਹਨਤ ਬਡ ਲਘੁ ਫਲ ਪਾਈ. [ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

ਪਿਹਿਤ (ਲੁਕਿਆ ਹੋਯਾ- ਢਕਿਆ ਹੋਯਾ)

ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਗੁਪਤ ਗੱਲ, ਅਥਵਾ
ਕਿਸੇ ਦੇ ਗੁਪਤ ਕਰਮ ਨੂੰ, ਮੁਖ ਤੋਂ ਕੁਛ ਨਾ
ਆਖਕੇ, ਕਿਸੇ ਚੇਸ਼ਾ ਨਾਲ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਣਾ
“ਪਿਹਿਤ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਪਿਖ ਮਸੰਦ ਬੈਠੇ ਸਭਾ ਕਲਗੀਧਰ ਹਸ ਦੀਨ,
ਅਰੁ ਤਿਨ ਓਰ ਨਿਹਾਰੇ ਧਨ ਖੀਸੇ ਡਾਰਨ ਕੀਨ.
ਮਸੰਦਾਂ ਦਾ ਗੁਪਤ ਕਰਮ ਦਸ਼ਮੇਸ਼ ਨੇ ਕ੍ਰਿਯਾ
ਦੁਆ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ.

* ਪਰ ਕੇ ਮਨ ਕੀ ਜਾਨ ਗਤਿ ਤਾਕੋ ਦੇਤ ਜਨਾਧੁ,
ਕਛੁ ਕ੍ਰਿਯਾਕਰ, ਕਹਿਤ ਹੈ ਪਿਹਿਤ ਤਾਹਿ ਕਵਿਰਾਧੁ.

[ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਭੂਸਟਾ]

(੨) ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਇ ਜਬ ਚਰਨ ਬੰਦਨਾ ਕੀਨ,
ਹਸ ਕਲਗੀਧਰ ਨੇ ਤੁਰਤ ਆਸਾ ਨਿਜ ਕਰ ਲੀਨ.
ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਪੁਰ ਵਿਖੇ ਕਲਗੀਧਰ ਨੇ
ਚੋਬਦਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਕੇ ਭਾਈ ਜੋਗਾ ਸਿੰਘ
ਨੂੰ ਇਕ ਵੇਸ਼ਯਾ ਦੇ ਘਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋਣੇ ਬਚਾਯਾਸੀ.

ਪੁਨਰੁਕ੍ਰਿਵਦਾ ਭਾਸ਼

(ਪਦਾਂ ਵਿਖੇ ਪੁਨਰੁਕ੍ਰਿ ਦੀ ਝਲਕ)

ਇਹ ਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ ਹੈ. ਇਸ ਦਾ ਲਛਣ ਹੈ
ਕਿ ਵਾਕ ਵਿਖੇ ਪੁਨਰੁਕ੍ਰਿ ਭਾਸੇ, ਪਰ ਵਾਸਤਵ
ਵਿੱਚ ਪੁਨਰੁਕ੍ਰਿ ਨਾ ਹੋਵੇ. * ਉਦਾਹਰਣ— ੥)
(੧) ਚੰਗਾ ਨਾਉ ਰਖਾਇ ਕੈ ਜਸ ਕੀਰਤਿ ਜਗ ਭੋਇ. [ਜਪੁ]
ਇਸ ਥਾਂ ਕੀਰਤਿ ਦਾ ਅਰਥ ਚਰਚਾ ਅਰੁ
ਵਯਾਖਯਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਪੁਨਰੁਕ੍ਰਿ ਨਹੀਂ.

(੨) ਇਹੁ ਵਿਸੁ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਤੁਮ ਦੇਖਦੇ,

ਇਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ.

[ਆਨੰਦੁ]

ਇਸ ਤੁਕ ਵਿਖੇ ਸੰਸਾਰ ਪਦ ਕਣਭੰਗੁਰ
ਬੋਧਕ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਨਾਪਾਯਦਾਰ ਅਰਥ
ਰਖਦਾ ਹੈ.

* ਭਾਸਤ ਹੇ ਪੁਨਰੁਕ੍ਰਿ ਸੋ, ਨਹਿ ਲਿਖਨ ਪੁਨਰੁਕ੍ਰਿ,

ਵਦਾਭਾਸ ਪੁਨਰੁਕ੍ਰਿ ਸੋ, ਹੁਸਟ ਵਰਣਤ ਯੁਕਿ. [ਸਿਵਰਾਜ ਹੁਸਟ]

(੩) ਖਟ ਕਰਮ ਕੁਲ ਸੰਜੁਗਤ ਹੈ
 ਹਰਿਭਗਤਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਹਿ,
 ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਨ ਕਥਾ ਭਾਵੈ
 ਸੁਪਚ ਤੁਲ ਸਮਾਨ. [ਕੇਦਾਰ ਗਵਿਦਾਸ]

ਇਸ ਥਾਂ ਸਮਾਨ ਪਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ
 ਸ - ਉਸ ਨੂੰ, ਮਾਨ - ਜਾਂਣੇ.

(੪) ਜਲਜ ਕਮਲ ਕਰ ਸ਼ੋਭਿਤ ਤਾਲ.

ਇਸ ਤੁਕ ਵਿੱਚ ਕਮਲ ਦਾ ਅਰਥ ਸਾਰਸ
 ਪੰਛੀ ਹੈ. ਇਸ ਲਈ ਪੁਨਰੁਕ੍ਰਿ ਨਹੀਂ, ਪਰ
 ਉਪਰਲਿਖੇ ਸਭ ਵਾਕਾਂ ਵਿਖੇ ਪੁਨਰੁਕ੍ਰਿ ਦੀ
 ਝਲਕ ਭਾਸਦੀ ਹੈ.

ਪੂਰਣੋਪਮਾ ਦੇਖੋ, ਉਪਮਾ (ੳ)

ਪੂਰਬ ਰੂਪ (ਪਹਿਲਾ ਰੂਪ)

ਸੰਗਤਿਦਾ ਗੁਣਲੈਕੇ ਭਯਾਗਣਾ ਅਰੁ
 ਪਹਿਲੇ ਜੇਹਾ ਹੀ ਰਹਿਣਾ, “ਪੂਰਬ ਰੂਪ”
 ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ.*

ਭਾਵ ਏਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਤਨਾ ਕਾਲ ਸੰਗਤਿ
 ਰਹੇ ਉਤਨਾ ਕਾਲ ਉਸ ਦੇ ਗੁਣ ਧਾਰਣ ਕਰਣੇ,

* ਪ੍ਰਥਮ ਸੰਗ ਗੁਣ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਫਿਰ ਧਾਰਤ ਨਿਜਰੰਗ. [ਰਾਮਦੇਵ ਭੁਸਣੇ]

ਅਰੁ ਸੰਗਤਿ ਤੋਂ ਅਲਗ ਹੋਕੇ ਆਪਣੀ
ਅਸਲੀਯਤ ਪਰ ਆ ਜਾਣਾ. ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਬਾਜੀਗਰੁ ਜੈਸੇ ਬਾਜੀ ਪਾਈ,
ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਭੇਖ ਦਿਖਲਾਈ,
ਸਾਂਗ ਉਤਾਰ ਬੰਮਿਓ ਪਾਸਾਰਾ,
ਤਬ ਏਕੋ ਏਕੰਕਾਰਾ. ××
ਬੀਜੁ ਬੀਜਿ ਦੇਖਿਓ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰਾ,
ਫਲ ਪਾਕੇ ਤੇ ਏਕੰਕਾਰਾ. [ਸੁਹੀ ਮਃ ੫]

(੨) ਕਬੀਰ ਧੂਰਿ ਸਕੇਲਕੈ ਪੁਰੀਆ ਬਾਂਧੀ ਦੇਹ,
ਦਿਵਸ ਨਾਰ ਕੋ ਪੇਖਨਾ ਅੰਤ ਖੋਹ ਕੀ ਖੋਹ. [ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ]

(੩) ਏਕ ਮੂਰਤਿ ਅਨੇਕ ਦਰਸਨ ਕੀਨ ਰੂਪ ਅਨੇਕ.
ਖੇਲ ਖੇਲ ਅਖੇਲ ਖੇਲਨ ਅੰਤ ਕੋ ਫਿਰ ਏਕ. [ਜਾਪੁ]

(੪) ਛਟਕ ਮਨਿੰਦ ਹੁਤੀ ਮਤਿ ਕਾਚੀ,
ਢਿਗ ਸਤਸੰਗ ਰੰਗ ਸੁਭ ਰਾਚੀ,
ਬਿਛੁਰਜੋ ਜਬੈ ਤਥਾ ਰਹਿ ਗਇਓ,
ਯਥਾ ਪ੍ਰਬਮ ਮੂਰਖਮਤਿ ਭਇਓ. [ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ]

ਪ੍ਰਸੰਖਯਾ ਦੇਖੋ, ਯਥਾਸੰਖਯ.

ਪ੍ਰਸੂਤਾਂਕੁਰ

(ਵਰਤਮਾਨ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਬੀਜ ਰੂਪਵਾਕ)

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਉਲਾਂਭੇ ਨਾਲ
ਗੂਢ ਭਾਵ ਵਾਲਾ ਕਥਨ, “ਪ੍ਰਸੂਤਾਂਕੁਰ”

ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਤਵ ਗੁਨ ਕਹਾਂ ਜਗਤਗੁਰਾ! ਜਉ ਕਰਮ ਨ ਨਾਸੈ?
ਸਿੰਘ ਸਰਨ ਕਤ ਜਾਈਐ ਜਉ ਜੇਬੁਕ ਗੁਸੈ ?
[ਬਿਲਾਵਲ, ਸਧਨ]

(੨) ਕਜੋਂ ਮਿਸ਼ਰੀ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕੈ ਚੋਰੀ ਕੋ ਗੁੜ ਖਾਤ?
ਅਰਥਾਤ ਸੁੰਦਰ ਧਰਮ ਪਤਿਨੀ ਨੂੰ ਤਜਾਗ-
ਕੇ ਤੂੰ ਕਜੋਂ ਕੁਰੂਪਾ ਪਰ ਇਸਤੀਆਂ ਪਿੱਛੇ
ਭਟਕਦਾ ਹੈਂ.

ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਤਰ (ਸਵਾਲ ਜਵਾਬ)

ਜਿਸ ਰਚਨਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਉੱਤਰ
ਦਾ ਕ੍ਰਮ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਥਾਂ “ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਤਰ” ਅਲੰਕਾਰ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ. * ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਕੇਵਲ “ਉੱਤਰ”
ਭੀ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਤੁਸੀ ਰਾਵਿਆ ਕਿਨੀ ਗੁਣੀ?
ਸਹਿਜ ਸੰਤੋਖ ਸੀਗਾਰੀਆ ਮਿਠਾ ਬੋਲਣੀ. [ਸਿਗਾਰਾਗਮ: ੧]

(੨) ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੈਸੀ ਜਾਣੀਐ ?
ਜਿਥੈ ਇਕੋ ਨਾਮ ਵਖਾਣੀਐ.

† ਦੂਜੀ ਪ੍ਰਸ਼ਤਿ ਕੋ ਜਹਾ ਪ੍ਰਸ਼ਤਿ ਬੀਚ ਪ੍ਰਭਾਵ,
ਪ੍ਰਸ਼ਤ ਅੰਤਰ ਜਾਨਿਐ ਅਲੰਕਾਰ ਕਵਿਰਾਵ. [ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਭੂਸ਼ਣ]

* ਕੋਊ ਬੂਝੈ ਬਾਤ ਕਛੁ ਕੋਊ ਉੱਤਰ ਦੇਤ,
ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਤਰ ਤਾਕੋ ਕਹਿਤ ਭੂਸ਼ਣ ਸੁਕਵਿ ਸਚੇਤ. [ਸਿਵਰਾਜ ਭੂਸ਼ਣ]

ਦੋਹਾਗਣੀ ਕਿਆ ਨੀਸਾਣੀਆ?

ਖਸਮਹੁ ਘੁਬੀਆਂ ਫਿਰਹਿ ਨਿਮਾਣੀਆ.

[ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਮ: ੧. ਜੋਗੀ ਅੰਦਰ]

(੩) ਤੋਹੀ ਮੋਹੀ ਮੋਹੀ ਤੋਹੀ ਅੰਤਰ ਕੈਸਾ?

ਕਨਕ ਕਟਕ ਜਲ ਤਰੰਗ ਜੈਸਾ. [ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਰਵਿਦਾਸ]

(੪) ਨਾਨਕ ਸੋਹਾਗਣਿ ਕਾ ਕਿਆ ਚਿਹਨ ਹੈ?

ਅੰਦਰ ਸਚੁ ਮੁਖ ਉਜਲਾ ਖਸਮੈ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ.

[ਵਾਰ ਸੂਹੀ ਮ: ੩]

(੫) ਆਹ ਹਨੂ ! ਕਹਿ ਸ੍ਰੀ ਰਘੁਬੀਰ,

ਕਛੁ ਸੁਧ ਹੈ ਸਿਯ ਕੀ ਛਿਤਿ ਮਾਹੀ?

ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਲੰਕ ਕਲੰਕ ਬਿਨਾ ਸੁ

ਬਸੈ ਤਹਿ ਰਾਵਨ ਬਾਗ ਕਿ ਛਾਹੀ,

ਜੀਵਤ ਹੈ ? ਕਹਿਬੇ ਕੁਇ ਨਾਥ.

ਸੁ ਕਜੋਂ ਨ ਮਰੀ ਹਮ ਤੇ ਬਿਛੁਰਾਹੀ?

ਪ੍ਰਾਨ ਬਸੈ ਪਦਪੰਕਜ ਮੇ

ਯਮ ਆਵਤ ਹੈ ਪਰ ਪਾਵਤ ਨਾਹੀ. [ਰਨੂਮਨ ਨਾਟਕ]

(ਅ) ਦੇਖੋ, ਅਰਥ ਚਿਤ੍ਰ.

ਪ੍ਰਹਸੰਨ (ਆਨੰਦ)

ਮਨਵਾਂਛਿਤ ਤੋਂ ਜਾਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਣੀ,

ਐਸਾ ਵਰਣਨ, “ਪ੍ਰਹਸੰਨ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.*

ਉਦਾਹਰਣ—

* ਜਹਿ ਇੱਛਾ ਤੇ ਫਲ ਅਧਿਕਾਈ

ਕੋ ਪਾਵੈ, ਪਰਹਰਸਣ ਗਾਈ.

[ਗਰਬਰੀਜਨੀ]

(੧) ਅਜਮਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਤਿ ਕੀਨੀ
ਕਰ ਨਾਰਾਇਣ ਬੋਲਾਰੇ,
ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ ਕੈ ਮਨ ਭਾਇ ਭਾਵਨੀ
ਜਮਕੰਕਰ ਮਾਰ ਬਿਦਾਰੇ. [ਨਟ ਅਃ ੫੪ ੪]

(੨) ਭੱਲੇ ਨੇ ਮਾਂਗੀ ਜਬ ਵਰਖਾ,
ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਬ ਜਲ ਵਰਖਾ,
ਤਿਸੀ ਸਮੇ ਦੀਨੋ ਯਹਿ ਵਰ ਹੈ,
ਸ਼ਤਦ੍ਵ ਮਰੁਥਲ ਸੇਚਨ ਕਰਹੈ.

(ਅ) ਕਿਸੀ ਵਸਤੁ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ
ਕੋਈ ਉਪਾਯ ਸੋਚਨਾ, ਪਰ ਉਸ ਉਪਾਯ ਨੂੰ
ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਵਾਂਛਿਤ
ਵਸਤੁ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਜਾਣੀ, “ਪ੍ਰਾਪਤ” ਦਾ
ਦੂਜਾ ਭੇਦ ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

ਪਨ ਉਪਜਾਵਨ ਕਾਰਨੇ ਚਿਤਵੈ ਅਨਿਕ ਉਪਾਯ,
ਅਕਸਮਾਤ ਨਿਉਂ ਖੋਦਤੇ ਦਬਜੈ ਖਜਾਨਾ ਪਾਯ.

ਪ੍ਰਹੇਲਿਕਾ (ਬੁਝਾਰਤ)

ਇਹ ਭੀ ਉਭਯਾਲੰਕਾਰ ਹੈ. ਅਰਥਪਹੇਲੀ
ਦਾ ਸਰੂਪ ਦੇਖੋ, ਅਲੰਕਾਰ “ਚਿਤ੍ਰ” ਵਿਖੇ (ਸ)
ਵਰਣ ਪ੍ਰਹੇਲਿਕਾ ਐਸੀ ਬੁਝਾਰਤ ਹੈ ਜਿਸ
ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ

† ਮਨ ਜਾਂਕੀ ਇੱਛਾ ਕਰੈ ਮਿਲੈ ਵਸਤੁ ਸੋ ਆਯ. [ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਭੂਸ਼ਣ]

ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਹੀ ਅੰਤਰਗਤ ਅੰਤਰਲਾਪਿਕਾ ਅਤੇ ਬਹਿਰਲਾਪਿਕਾ ਆਦਿ ਭੇਦ ਹਨ. ਇਸ ਦੇ ਕਈ ਉਦਾਹਰਣ ਅੱਗੇ ਦਿਖਾਉਣੇ ਹਾਂ:—

(੧) ਕਿਸ ਤੇ ਪਸ਼ੁ ਜੌਂ ਪੇਟ ਭਰ ਲੇਟਤ ਹੋਇ ਨਿਸੰਗ,
ਬੁੱਧੀ ਵਿਦਯਾ ਵਿਦਾ ਕਰ ਮਾਨ ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਭੰਗ.

ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ “ਭੰਗ” ਪਦ ਹੈ.

(੨) ਨਿਰਮਲ ਕੇ ਵਹ ਆਇ ਮੇ ਰਹਿਤੇ ਬੀਚ ਬਿਹੰਗ,
ਜੰਗ ਅੰਤ ਮੇ ਪੇਖਿਯਤ ਬੂਝੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਸੰਗ.

ਉੱਤਰ “ਨਿਹੰਗ.”

(੩) ਸੰਭੁ ਕਹਾਂ ਬਿਖ ਧਰਤ? ਜਨਮ ਦੁਰਲੱਭ ਕਵਨ ਕਹਿ?
ਪ੍ਰਜਾ ਭੂਪ ਕਹਿ ਦੇਤ? ਦਾਨ ਮੇ ਚਹਤ ਕਵਨ ਨਹਿ?
ਕਾ ਕਰ ਸੋਭਤ ਬਾਮ? ਦਯਾ ਨਹਿ ਕਾ ਪਰ ਚਹਿਯੇ?
ਮੰਗਲ ਮੇ ਧੁਨਿ ਕਵਨ? ਕਵਨ ਪ੍ਰਭੂ ਪੂਜ ਜਿ ਲਹਿਯੇ?
ਕਵਨ ਗਯਾਨ ਵਿਗਯਾਨਦਾ ? ਵੇਦਿਵੰਸ਼ ਕੋ ਧਰਮ ਧਰ?
ਸਮਿਜਹਰੀ ਉੱਤਰ ਦਿਯੋ “ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਅਭੇਵ ਗੁਰ”.
[ਭਾਈ ਬੁਧ ਸਿੰਘ]

ਇਸ ਛੱਪਯ ਦੇ ਦਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ “ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਅਭੇਵ ਗੁਰ” ਵਾਕਯ ਵਿੱਚ ਯਥਾ-
ਕ੍ਰਮ ਇਉਂ ਹੈ—ਨਾਰ, ਨਰ, ਕਰ, ਦੇਰ, ਵਰ,
ਅਰ, ਭੇਰ, ਵਰ, ਗੁਰ, ਨਾਨਕ ਦੇਵ
ਅਭੇਵ ਗੁਰ.

(੪) ਕੰਜਲਸੈ ਕਿਹ ਮੱਧ? ਸੁਭਟ ਹਰਖਤ ਕਿਹ ਕੈ ਨਿਧ?
 ਸਤੁ ਭਰੈ ਕਿਹ ਦੇਖ? ਕੌਨ ਹਰਿਪ੍ਰਿਯਾ ਸਰਬ ਸਿਧ?
 ਕੋ ਭੁੱਖਨ ਰਮਣੀਨ? ਕਹਾਂ ਗਾਵਨ ਮਨਭਾਵਨ?
 ਜੂਪਕਾਰ ਕੋ ਸਾਰ? ਕੌਨ ਹਯ ਰਾਮ ਬਧਾਵਨ?
 ਕਹਿ ਮੁਨਿਗ੍ਰਹਿ? ਕੋ ਸੁਭ ਜਨਮ ਜਗ?
 ਜਗ ਕਿ ਭਾਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਕਵਿ?

ਦਸਸੀਸ ਹਰਨ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕਰ

ਸੋਭਤ ਹੈ? “ਸਰ ਨਬਲ ਛਬ” [ਕਵਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਾਯ]

ਇਸ ਛੱਪਯ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ
 “ਸਰ ਨਬਲ ਛਬ” ਪਦ ਵਿਖੇ ਗਤਾਗਤ ਰੀਤੀ
 ਕਰਕੇ ਇਉਂ ਹੈ—ਸਰ, ਰਨ, ਬਲ, ਲਛ, ਛਬ,
 ਬਛ, ਛਲ, ਲਬ, ਬਨ, ਨਰ, ਰਸ, ਸਰ
 ਨਬਲ ਛਬ.

(੫) ਮੋ ਮਦ ਕਾ ਛਰ ਲੋਹ ਦਗਾ ਮਲ

ਸੰਭ ਕਬੀ ਉਰ ਮਾਹਿ ਨ ਧਾਰੋ,

ਰਾਹ ਅਬੋ ਸਖਿ ਦੈ ਮਰ ਜੰਧਮ

ਮਾਵ ਸਦਾ ਉਰ ਤੇ ਨਹਿ ਟਾਰੋ,

ਸਾਂਗੁ ਭਵੇ ਸੁ ਸਪੰਚ ਇਨੀ ਤਰ

ਜੋ ਦਨ ਦਾ ਬਲ ਨੇਤ ਸੰਭਾਰੋ,

ਜੋ ਇਨ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਹਿ ਮਿਲੇ

ਤਬ ਜਾਮਨ ਸਿੰਘ ਗੁਲਾਬ ਤਿਹਾਰੋ. [ਭਾਵਰ ਸਾਮ੍ਰਿਤ]

ਇਸ ਸਵੈਯੇ ਦੀ ਪਦਯੋਜਨਾ ਇਉਂ ਹੈ—

ਮੋਹ, ਮਦ, ਦਗਾ, ਕਾਮ, ਛਲ, ਰਸ,

ਲੋਭ, ਕਬੀ ਉਰ ਮਾਂਹਿ ਨ ਧਾਰੋ,
ਰਾਮ, ਹਰ, ਅਜ, ਬੋਧ, ਸਮ, ਖਿਮਾ,
ਦੈਵ, ਸਦਾ ਉਰ ਤੇ ਨਹਿ ਟਾਰੋ,
ਸ਼ਾਂਤ, ਗੁਰ, ਭਜ, ਵੇਦ, ਸੁਨ,
ਸਦ, ਪੰਥ, ਚਲ, ਇਨੇ ਨੀਤ ਸੰਭਾਰੋ.

(੬) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪ੍ਰਿਯ ਕਵਨ? ਜਨਮ ਉੱਤਮ ਕੋ ਕਹਿਯੋ?
ਨਿਪਹਿ ਪ੍ਰਜਾ ਕਯਾ ਦੇਤ? ਮਾਨ ਕਾ ਕਰ ਜਗ ਲਹਿਯੋ?
ਕਵਨ ਨੇਤ੍ਰ ਕੋ ਵਿਸਯ ? ਦੇਹ ਚੈਤਨ ਕਿਹ ਕਰ ਹੈ?
ਜਗ ਤਾਰਕ ਹੈ ਕਵਨ? ਪਰਮ ਗੁਰ ਆਇ ਅਕਰ ਹੈ.

ਇਹ ਬਹਿਰਲਾਪਿਕਾ ਹੈ. ਉੱਤਰ ਇਉਂ ਹਨ—
ਨਾਹ, ਨਰ, ਕਰ, ਗੁਣ, ਰੂਪ, ਜੀਵ.
ਅੰਤਿਮ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਜੋ ਹੈ ਕਿ ਜਗ ਤਾਰਕ ਪਰਮ-
ਗੁਰੁ ਕਵਨ ਹੈ ? ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ
ਉੱਤਰ ਦੇ ਪਦਾਂ ਦਾ ਆਇ ਅਕਰ ਹੈ. ਆਇ
ਦੇ ਅਕਰ ਲੈਣ ਤੋਂ ਉੱਤਰ ਬਣਦਾ ਹੈ.
“ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਜੀ”

ਪ੍ਰਤਿਸ਼ੇਧ (ਨਿਸ਼ੇਧ—ਖੰਡਨ)

ਕਿਸੇ ਵਸਤੁ ਦੇ ਵਾਸਤਵ ਰੂਪ ਦਾ
ਨਿਸ਼ੇਧ ਕਰਕੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸੰਭਾਵਨਾ
ਕਰਣੀ, “ਪ੍ਰਤਿਸ਼ੇਧ” ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ

ਰੂਪ ਹੈ. * ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਜਿਨਾ ਸਤਗੁਰੁਪੁਰਖ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸਬਦ ਨ ਕੀਤੋ ਵੀਚਾਰ,
ਓਇ ਮਾਨਸ ਜੂਨਿ ਨ ਆਖੀਅਨ, ਪਸੂ ਢੋਰ ਗਵਾਰ.
[ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵਧੀਕ ਮ: ੩]

(੨) ਘੋਰ ਲਯੋ ਨਗ ਸੰਧਿਜਰਾ
ਤਿਹ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਵਿ ਸਜਾਮ ਸੁਨਾਏ,
ਪਾਤਨ ਕੇ ਜਨੁ ਭੱਛਨ ਕੋ
ਭਟਵਾ ਨਹਿ, ਬਾਂਦਰ ਹੀ ਮਿਲ ਆਏ.
[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਵਤਾਰ]

(੩) ਗੁਨਖਾਨੀ ਗੁਨਬੈਨ ਉਚਾਰੇ,
ਨਹੀ ਪੰਕ ਸੇ ਭਰਿਓ ਭਾਰੇ,
ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਕਾ ਛਤ੍ਰੁ ਸੁ ਦੀਓ,
ਅਪਰ ਨ ਇਹ ਸਮ ਜਗ ਮੇ ਬੀਓ. [ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ
ਲਹਿਣੇ ਦੇ ਸਿਰ ਚਿੱਕੜ ਭਰਿਆ ਘਾਹ ਦਾ
ਭਾਰ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਛਤ੍ਰੁ ਹੈ.

(ਅ) ਕਿਸੇ ਵਸਤੁ ਦਾ ਨਿਸ਼ੇਧ ਕਰਕੇ ਉਸ
ਦੀ ਹੋਰ ਥਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਕਰਣੀ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ੇਧ ਦਾ
ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਦੇਵ ਤਰੇਵਰ ਹੈ ਨ,
ਇਹੈ ਹਰਿ ਰਾਇ ਗੁਰੂ ਕਰ ਦੇਵ ਤਰੇਵਰ,

* ਜਹਾਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਨਿਸ਼ੇਧ ਕਰ ਅਨਕੀਰਤਨ ਪਰਕਾਸ਼,
ਤਹਾ ਕਹਿਤ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ੇਧ ਹੈ ਕਵਿ ਜਨ ਬੁੱਧਿ ਵਿਲਾਸ.

[ਲਲਿਤ ਲਲਾਮ]

ਸੋ ਸੁਰਧੇਨੁ ਨਹੀਂ ਮਨ ਜਾਨਿਯ,
 ਸੇਵ ਗੁਰੂ ਸੁਰਧੇਨੁ ਲਹੈ ਨਰ,
 ਹੈ ਨ ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਬੁਝ ਜਿ ਦੇਖਿਯ,
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਕੇ ਨਖ ਚਿੰਤਮਣੀ ਬਰ,
 ਸੋ ਨ ਸੁਧਾ ਮਧੁਰਾਇਤ ਕੋ ਧਰ
 ਗਿਆਨ ਗਿਰਾ ਗੁਰੁ ਕੀ ਮਧੁਰੀ ਤਰ.

[ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

ਪ੍ਰਤਿਗਯਾ

(ਪ੍ਰਣ — ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਕਰਣ ਦਾ ਇਕਰਾਰ)

ਪ੍ਰਣ ਸਹਿਤ ਕਥਨ ਕਿ ਮੈ ਇਹ ਕਰਮ
 ਜ਼ਰੂਰ ਕਰੂੰਗਾ, ਅਥਵਾ ਜੇ ਐਸਾ ਨਾਂ ਕਰਾਂ ਤਦ
 ਐਸਾ ਐਸਾ ×× ਸਿੱਧ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਅਥਵਾ ਜੇ ਐਸਾ
 ਭੀ ਹੋਵੇ ਤਦ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇ ਗਾ,
 ਇਤਯਾਦਿਕ “ਪ੍ਰਤਿਗਯਾ” ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਰੂਪ
 ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਜੋਂ ਸੁਨਕੈ ਬਤਿਆਂ ਤਿਹ ਕੀ ਹਰਿ
 ਕੋਪ ਕਹਜੇ ਹਮ ਯੁੱਧ ਕਰੈਂ ਗੇ,
 ਬਾਨ ਕਮਾਨ ਗਦਾ ਗਹਿਕੈ
 ਦੁਉ ਭਾਤ ਸਬੈ ਅਰਿ ਸੈਨ ਹਰੈਂ ਗੇ,
 ਸੂਰ ਸ਼ਿਵਾਦਿਕ ਤੇ ਨ ਭਜੈਂ
 ਹਨ ਹੈਂ ਤੁਮ ਕੋ, ਨਹਿ ਜੂਝ ਮਰੈਂ ਗੇ,

* ਪ੍ਰਣ ਅਥਵਾ ਸੰਗੀਤ ਕੇ ਵਰਣਨ ਰਚਨਾ ਮਾਂਹਿ,
 ਰੂਪ ਪ੍ਰਤਿਗਯਾ ਕੇ ਇਹੀ ਕਹੈਂ ਕਾਵਯ ਅਵਗਾਹਿ.

ਮੇਰੁ ਹਲੈ ਸੁਕ ਹੈ ਨਿਧਿਵਾਰਿ

ਤਉ ਰਨ ਕੀ ਛਿਤਿ ਤੇ ਨ ਟਰੈ ਗੇ.

[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਵਤਾਰ]

(੨) ਪਸ਼ਿਮ ਸੂਰ ਚੜ੍ਹੈ ਕਬਹੂੰ ਅਰੁ

ਗੰਗ ਬਹੀ ਉਲਟੀ ਜਿਯ ਆਵੈ,

ਜੇਠ ਕਿ ਮਾਸ ਤੁਸਾਰ ਪਰੈ ਬਨ

ਔਰ ਬਸੰਤ ਸਮੀਰ ਜਰਾਵੈ,

ਲੋਕ ਹਲੈ ਧੂਮ ਕੋ ਜਲ ਕੋ ਬਲ

ਹੈ ਬਲ ਕੋ ਕਬਹੂੰ ਜਲ ਜਾਵੈ,

ਕੰਚਨ ਕੋ ਨਗ ਪੰਖਨ ਧਾਰ

ਉਡੈ, ਖੜਗੇਸ਼ ਨ ਪੀਠ ਦਿਖਾਵੈ.

[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਵਤਾਰ]

(੩) ਰਵਿ ਅਸੂਨ ਤੇ ਪੂਰਬ ਜਬੈ,

ਜੇ ਨ ਲੋਹਗੜ੍ਹ ਤੋੜੋ ਤਬੈ,

ਤੋ ਨਿਜ ਪਿਤ ਤੇ ਜਨਮਯੋ ਨਾਹੀ,

ਮੁਖ ਨ ਦਿਖਾਵਹੂੰ ਰਾਜਨ ਮਾਹੀ.† [ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

ਪ੍ਰਤਿਵਸੂਪਮਾ

(ਜੁਦੀ ਜੁਦੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਸਮਤਾ)

ਉਪਮਾਨ ਅਤੇ ਉਪਮੇਯ ਵਾਕਾਂ ਦਾ ਇੱਕ
ਹੀ ਸਾਧਾਰਣ ਧਰਮ, ਇੱਕੋ ਅਰਥ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ
ਜੁਦੇ ਪਦਾਂ ਕਰਕੇ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ, “ਪ੍ਰਤਿਵ-

† ਜਸਵਾਲੀਏ ਰਾਜਾ ਕੇਸਰੀ ਚੰਦ ਨੇ ਆਨੰਦ ਪੁਰ ਦੇ ਜੰਗ ਵਿਖੇ
ਇਹ ਪ੍ਰਤਿਗਯਾ ਕਰੀ ਸੀ.

ਸੁਪਮਾ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

ਲਸਤ ਸੂਰ ਮਧਯਾਨ ਜਜੋਂ ਤਜੋਂ ਦੀਪਤ ਗੁਰੁ ਸਭਾ ਮਹਿੰ.
ਸੂਰਯ ਅਤੇ ਗੁਰੁ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਰੂਪ ਧਰਮ
ਲਸਤ ਅਤੇ ਦੀਪਤ ਸਮਾਨ ਅਰਥ ਵਾਲੇ ਪਦਾਂ
ਨਾਲ ਕਹਿਆ ਹੈ.

ਪ੍ਰਤੀਪ (ਪ੍ਰਤਿਕੂਲ—ਉਲਟ—ਵਿਪਰੀਤ)

ਉਪਮਾਨ ਭੁਲਯ ਉਪਮੇਯ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ,
ਅਰਥਾਤ ਉਪਮਾਨ ਵਿਖੇ ਉਪਮੇਯ ਦੀ
ਕਲਪਣਾ ਕਰਣੀ “ਪ੍ਰਤੀਪ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.†
ਉਦਾਹਰਣ—

ਅਮਲ ਅਕਾਸ ਮਾਸ ਕਾਤਕ ਕੀ ਚੰਦ੍ਰਿਕਾ ਹੈ,
ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੈ ਜੈਸੇ ਯਸ਼ ਦਸ਼ਮੇਸ਼ ਕੋ.

ਕੀਰਤਿ ਉਪਮੇਯ ਹੈ, ਚਾਂਦਨੀ ਉਪਮਾਨ
ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਥਾਂ ਯਸ਼ ਨੂੰ ਉਪਮਾਨ ਅਤੇ
ਚਾਂਦਨੀ ਨੂੰ ਉਪਮੇਯ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ
ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਪ ਹੈ.

* ਪਦ ਸਮੂਹ ਜੁਗ ਧਰਮ ਜੋਹਿ ਭਿੰਨ ਪਦਨ ਸੋ ਏਕ,
ਪਰਗਟ ਪ੍ਰਤਿਵਸੂਪਮਾ ਤਹਿ ਕਵਿ ਕਹਿਤ ਅਨੇਕ. [ਲਲਿਤ ਲਲਾਮ]
† ਜਹਿ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਉਪਮਾਨ ਕੋ ਕਰ ਵਰਣਤ ਉਪਮੇਯ,
ਤਹਿ ਪ੍ਰਤੀਪ ਭੁਸ਼ਨ ਕਹਿਤ ਭੁਸ਼ਟ ਕਵਿਤਾ ਪ੍ਰਯ. [ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਭੁਸ਼ਟ]

(ਅ) ਉਪਮੇਯ ਦਾ ਉਪਮਾਨ ਕਰਕੇ
ਨਿਰਾਦਰ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਪ ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ।
ਉਦਾਹਰਣ—

ਕਹਾਂ ਕਰਤ ਅਤਿ ਗਰਬ ਤੂ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਕ੍ਰਿਪਾਨ?
ਨਹਿ ਤੋ ਸੇ ਘਟ ਕਾਲ ਅਰੁ ਅੰਤਕ ਪ੍ਰਲਯ ਕ੍ਰਿਸ਼ਾਨ।
ਇਸ ਥਾਂ ਦਸਮੇਸ਼ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਉਪਮੇਯ ਦਾ,
ਕਾਲ ਅਰੁ ਪ੍ਰਲਯ ਅਗਨਿ ਉਪਮਾਨ ਤੋਂ
ਨਿਰਾਦਰ ਹੋਯਾ।

(ੲ) ਉਪਮਾਨ ਦਾ ਉਪਮੇਯ ਤੋਂ ਨਿਰਾਦਰ
ਹੋਵੇ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਪ ਦਾ ਤੀਜਾ ਰੂਪ ਹੈ।
ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਸਤਗੁਰੁ ਕਾਮਨਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਹਾਰ,
ਤਾਕੈ ਸਮ ਕਹਾਂ ਸੁਰਤਰੁ ਤੁਛ ਗਨਿਯੇ।
ਕਲਪ ਵਿਕ ਉਪਮਾਨ ਦਾ, ਸਤਗੁਰੁ ਉਪਮੇਯ
ਤੋਂ ਨਿਰਾਦਰ ਹੋਯਾ।

(੨) ਪ੍ਰਗਟ ਪਤਾਪ ਤੇਜ ਵਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
ਤੇਰੇ ਤੇਜ ਕਾਂਪਯੋ ਕਰੈ ਪਾਰਾਵਾਰ* ਪਾਰ ਕੇ,
ਬਨ ਬੀਰ ਬਾਨੇ ਬਾਂਕੀ ਭੋਂਹ ਧਰ ਓਰ ਦੇਖੇ
ਧਰ ਹਰਾ ਹੋਤ ਹਿਯ ਬਦਨਹਜ਼ਾਰ‡ ਕੇ,
ਤੇਰੇ ਤੇਜ ਆਗੇ ਲਾਗੇ ਸੂਰਜ ਕੇ ਤੁਛ ਤੇਜ
ਚੰਦ ਮੰਦ ਹੋਤ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੇ ਨਿਹਾਰਕੇ,

* ਸਮੁਦ੍ਰ.

† ਹੇਲ. ਦਹਿਲ.

‡ ਬੇਸਨਗ.

ਦਮਕ ਦਮਕ ਦੀਹ ਦਮਿਨੀ ਟਹਲ ਸਿੰਘ
ਮੰਦ ਦੁਤਿ ਹੋਤ ਆਗੇ ਤੀਖੀ ਤਰਵਾਰ ਕੇ.

[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

(ਸ) ਉਪਮਾਨ ਨੂੰ ਉਪਮੇਯ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ
ਘੱਟ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ, ਅਰਥਾਤ ਸਮਤਾ ਲਾਯਕ
ਨਾ ਠਹਿਰਾਈਯੋ, ਤਦ ਪ੍ਰਤੀਪ ਦਾ ਚੌਥਾ ਰੂਪ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਦੋਊ ਕਰ ਜੋਰਕਰ ਬੰਦਤ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
ਦੇਤ ਹੈਂ ਅਨੰਦ ਸੁਖਕੰਦ ਅਘ ਮੰਦ ਹੀ,
ਸਜਾਲ ਤੇ ਮ੍ਰਿਗੰਦ ਪਟਬੀਜਨ ਦਿਨੰਦਯੁ ਕਰੇ
ਕੀਟ ਤੇ ਗਜੰਦਃ ਪੰਥ ਦਯੋ ਗਤਿਵੰਦ ਹੀ,
ਮਸ਼ਕ □ ਖਰਿੰਦ + ਜਿਨ ਕਾਕੁ ਤੇ ਮਰਾਲ ਵਿੰਦ
ਰੰਕ ਤੇ ਨਰਿੰਦ ਕਰੇ ਬੰਦਤ ਮੁਕੰਦ ਹੀ,
ਸੁੰਦਰ ਮੁਖਾਰਵਿੰਦ ਸੋਹਤ ਸਿੰਤੋਖ ਸਿੰਘ
ਹੀਨ ਜੇ ਕਲੰਕ ਤੇ ਸਮਾਨ ਹੋਤ ਚੰਦ ਹੀ.

[ਠਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

(੨) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਤੇਰੇ ਕਰਵਾਰ ਤੀਖੀ
ਅਰਿ ਦਲ ਮਾਰ ਧਾਰ ਰੁਧਿਰ ਬਹਾਤੀ ਹੈ,
ਯਮੁਨਾ ਕੀ ਧਾਰ ਤੋ ਨਿਹਾਰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਹਾਰ
ਪਾਰਾਵਾਰ ਖਾਰੇ ਮਿਲ ਰੰਗ ਬਦਲਾਤੀ ਹੈ,
ਦੇਖ ਦੇਖ ਜੀਭ ਜਮ ਜਮਮੁਖ ਦਬਜਾਤ
ਸਾਂਪਨੀ ਬਿਚਾਰੀ ਧਰ ਤਰੇ ਜਾ ਸਮਾਤੀ ਹੈ,

ਯੁ ਸੁਰਧ.

ਃ ਗਜਰਾਜ.

□ ਮੱਛਰ.

+ ਗਰੁੜ.

ਗਗਨ ਸਘਨ ਘਟਾ ਤਾਮੇ ਤੋਂ ਟਹਲ ਸਿੰਘ
ਦਾਮਿਨੀ ਦਮਕ ਲਖ ਛਿਪ ਛਿਪ ਜਾਤੀ ਹੈ।

[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

(ਹ) ਉਪਮੇਯ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ, ਉਪਮਾਨ ਨੂੰ
ਅਤਿ ਤੁੱਛ ਮੰਨਕੇ ਉਸ ਦੀ ਸਮਤਾ ਦੇਣੀ
ਅਯੋਗ ਨਹਿਰਾਈ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਪਦਾ
ਪੰਜਵਾਂ ਰੂਪ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ—

ਪੁਖਕਰ* ਭਰੇ ਪੁਖਕਰ† ਪੁਖਕਰ‡ ਜਜੋਂ
ਪੇਖਕਰ ਸਸੀਕਰ§ ਕਰੈ ਦਤਿ ਹੀਨ ਹੈ,
ਪੁਖਕਰ|| ਹੀਨ ਦਿਨਕਰ ਕਰੈ ਛੀਨ ਤਿਸ
ਖਰ.. ਧਾਰੀ ਦੇਹ ਪਰ ਯਾਂਤੇ ਸੋ ਮਲੀਨ ਹੈ,
ਸੁਖਮਾ ⊥ ਨਿਹਾਰ ਭੋਰ ਦਾਹਤ ਅਪਾਰ ਆਨ
ਜਾਰਤ ਤੁਖਾਰ Δ ਐਸੇ ਔਗੁਨ ਅਪੀਨ ਹੈ,
ਸਤਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸ ਚਥਨ ਮੁਕਤਿ ਦੇਤ
ਉਪਮਾ ਕਮਲ ਕੀ ਨ ਬਨੈ ਵਿਧਿ ਹੀਨ ਹੈ।

[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

ਪ੍ਰਤ੍ਯਨੀਕ(ਵਿਰੁੱਧ—ਪ੍ਰਤਿਕੂਲ)

ਪ੍ਰਬਲ ਵੈਰੀ ਪਰ ਕੁਛ ਵਸ਼ ਨਾ ਚਲੇ, ਪਰ
ਉਸ ਦੇ ਪਕੀ ਅਥਵਾ ਪਕ ਦੀ ਵਸਤੁ ਦਾ
ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਣਾ, “ਪ੍ਰਤ੍ਯਨੀਕ” ਅਲੰਕਾਰ

* ਜਲ. † ਤਾਲ. ‡ ਕਮਲ. § ਉਦਮਾ ਦੀ ਕਿਰਟਾ.

|| ਪਵਨ. ਕਮਲ ਨੂੰ ਠੰਢੀ ਅਤੇ ਤੰਤੀ ਪਵਨ ਸੁਕਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ.

.. ਕੀਟਕ.

⊥ ਸ਼ੰਭਾ.

Δ ਹਿਮ—ਬਰਫ.

ਹੈ.± ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਵਰਮੀ ਮਾਰੀ ਸਾਪ ਨ ਮਰਈ ਨਾਮ ਨ ਸੁਨਈ ਡੋਰਾ.

[ਆਸਾ ਮਃ ੫]

(੨) ਤਵ ਬਲ ਇਹਾਂ ਨ ਪਰ ਸਕੇ ਬਰਵਾ ਹਨਾ ਰਿਸਾਇ,
ਸਾਲਨ ਰਸ ਜਿਮ ਬਾਨੀਓ ਰੋਰਨ ਖਾਤ ਬਨਾਇ.

[ਵਿਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ]

ਵੈਰੀ ਦਸ਼ਮੇਸ਼ ਪਰ ਹਮਲਾ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ,
ਪਰ ਬਰਵਾ ਪਿੰਡ ਬਰਬਾਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ.

(੩) ਸੋਤਨ* ਸੋਂ ਵਸ਼ ਨਾ ਚਲਜੋ ਰਮਾ ਵਿਚਾਰਨ ਕੀਨ,
ਕਵਿ ਕੋਵਿਦ ਹਿਯ ਧਰਤ ਜੇ ਤਿਨ ਕੋ ਦਾਰਿਦ ਦੀਨ.

[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

ਪ੍ਰਮਾਣ

(ਯਥਾਰਥ ਗਿਆਨ ਦਾ ਕਾਰਣ—ਸਬੂਤ)

ਪ੍ਰਮਾਣ ਅਲੰਕਾਰ ਦੇ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਅੱਠ
ਭੇਦ ਮੰਨੇ ਹਨ — ਪ੍ਰਤਯਕ, ਅਨੁਮਾਨ,
ਉਪਮਾਨ, ਸ਼ਬਦ, ਅਰਥਾਪੱਤਿ, ਅਨੁਪਲਬਧਿ,
ਸੰਭਵ ਅਤੇ ਏਤਿਹਾਸ.

(ੳ) ਅੰਤਹ ਕਰਣ ਦੇ ਸੰਯੋਗ ਕਰਕੇ
ਨੇਤ੍ਰਾਦਿਕ ਗਿਆਨਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਯਾ ਗਿਆਨ

± ਜਹਿ ਜ਼ੋਰਾਵਰ ਸਤ੍ਰ ਕੇ ਪਕੀ ਪੈ ਕਰ ਜੋਧ.

ਪ੍ਰਤਯਨੀਕ ਤਾਂ ਸੋਂ ਕਰੈ ਭੂਸਟ ਬੁੱਧਿ ਅਮੋਰ. [ਬਿਵਰਾਜ ਭੂਸਟ]

* ਸਰਸੁਤੀ. ਸੋਕਣ.

“ਪ੍ਰਤੱਯਕ ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਕੁਦਰਤ ਇਸੈ ਕੁਦਰਤ ਸੁਣੀਐ

ਕੁਦਰਤ ਭਉ ਸੁਖਸਾਰ,

ਕੁਦਰਤ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ

ਕੁਦਰਤ ਸਰਬ ਆਕਾਰ. [ਵਾਰਆਸਾ ਮ: ੧]

(੨) ਜੈਸਾ ਸਤਗੁਰੁ ਸੁਣੀਦਾ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੈ ਭੀਨ.

[ਵਾਰ ਰਾਮਕਲੀ ੨, ਮ: ੫]

(੩) ਸੰਤਨ ਕੀ ਸੁਣ ਸਾਚੀ ਸਾਖੀ,

ਸੋ ਬੋਲਹਿ ਜੋ ਪੇਖਹਿ ਆਖੀ. [ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫]

(ਅ) ਅਟਕਲ (ਕੁਯਾਸ) ਕਰਣਾ. ਅਰਥਾਤ

ਕਾਰਣ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਯ ਦਾ ਜਾਣਨਾ‡ ਅਥਵਾ

ਕਾਰਯ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦੇਖਕੇ ਕਾਰਣ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ

ਕਰਨਾ ਅਨੁਮਾਨ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਦੂਮ ਤੇ ਆਗ ਰਹੈ ਨ ਦੁਰੀ ਜਿਮ,

ਤਜੋ ਛਲ ਤੇ ਤੁਮ ਕੋ ਲਖ ਪਾਯੋ. [ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਹਿਸਨਵਤਾਰ]

(ੳ) ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਸਤੁ ਨੂੰ ਜਾਣਕੇ ਉਸ

ਦੇ ਤੁਲਯ ਕਿਸੇ ਅਣਦੇਖੀ ਵਸਤੁ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ,

“ਉਪਮਾਨ” ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

† ਇੰਦ੍ਰਿਯ ਅਰੁ ਮਨ ਯੋ ਜਹਾ ਵਿਸਯ ਆਪਨੋ. ਪਾਯ.

ਗਣਨ ਕਰੋ ਪ੍ਰਤੱਯਕ ਤਿਹ ਕਹਿ ਗੁਲਾਬ ਕਹਿਰਾਮ. [ਲਲਿਤ ਕੋਮਲ]

‡ ਕਾਰਣ ਕੇ ਜਾਨੇ ਜਹਾ ਕਾਰਯ ਜਾਨਕੋ ਜਾਯ.

ਹੈ ਅਨੁਮਾਨ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤੀ ਕਵਿ ਗੁਲਾਬ ਕੇ ਭਾਯ. [ਲਲਿਤ ਕੋਮਲ]

* ਉਪਮਾ ਕੀ ਸਾਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨ ਦੇਖੀ ਉਪਮੇਯ,

ਜਾਨਪਰੈ ਉਪਮਾਨ ਸੋ ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ ਗੋਯ. [ਲਲਿਤ ਕੋਮਲ]

ਗਾਂ ਜੇਹਾ ਰੋੜ੍ਹ, ਬਪਿਆੜ ਹੁੰਦਾ ਕੁੱਤੇ ਜਿਹਾ,
ਬਿੱਲੀ ਜਿਹਾ ਬਾਪੁ ਇੱਲ ਜੇਹਾ ਹੁੰਦਾ ਬਾਜ਼ ਹੈ.

(ਸ) ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥ ਅਥਵਾ ਲੋਕਪ੍ਰਮਾਣ ਵਾਕੜ,
“ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਮਾਣ” ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਸੁਣਿਆ ਮੰਨਿਆ ਮਨ ਕੀਤਾ ਭਾਉ,
ਅੰਤਰਗਤਿ ਤੀਰਥ ਮਲ ਨਾਉ. [ਜਪੁ]

(੨) ਜਿਨੀ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਗਏ ਮਸਕਤ ਘਾਲ,
ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲ. [ਜਪੁ]

(੩) ਰੂਪਵੰਤਿ ਸਾ ਸੁਘੜ ਵਿਚਖਣ ਜੋ ਧਨ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀਜੀਉ,

(੪) ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰ ਜਾਣਹੁ ਗੁਰੁ ਸਿਖਹੁ।
ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪ ਮੁਹਹੁ ਕਢਾਏ. [ਵਾਰਗਉੜੀ ੧੫: ੪]

(ਹ) ਇੱਕ ਬਾਤ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਬਾਤ
ਸੁਭੇ ਹੀ ਜਾਣੀ ਜਾਵੇ, ਇਹ “ਅਰਥਾਪੱਤਿ”
ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ.‡ ਉਦਾਹਰਣ—

ਸਾਹਿਬ ਜਿਸ ਕਾ ਨੰਗਾ ਭੁਖਾ ਹੋਵੈ,

ਤਿਸ ਦਾ ਨਫਰ ਕਿਥਹੁ ਰਜ ਖਾਏ?

ਜਿ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਘਰ ਵਥੁ ਹੋਵੈ

ਸੁ ਨਫਰੈ ਹਥ ਆਵੈ, ਅਣਹੋਂਦੀ ਕਿਥਹੁ ਪਾਏ?

[ਵਾਰ ਗਉੜੀ ੧, ਅੰ: ੪]

† ਜਹਾਂ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਅਰੁ ਲੋਕ ਕੋ ਬਚਨ ਪ੍ਰਮਾਣ ਬਖਾਨ,

ਸੋਊ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਭਾਖਤ ਸੁਕਵਿ ਸੁਜਾਨ. [ਲਲਿਤ ਕੰਮਦੀ]

‡ ਜਹਾਂ ਵਰਤਬ ਭੇ ਅਰਥ ਕੋ ਅੰਤ ਜੋਗ ਸੇ ਬਾਪ,

ਅਰਥਾਪੱਤਿ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤੀ ਭਾਖਤ ਸੁ ਕਵਿ ਸਦਾਪ. [ਲਲਿਤਕੰਮਦੀ]

(ਕ) ਪ੍ਰਤਸ਼ਕ ਦਾ ਜਿਸ ਥਾਂ ਅਭਾਵ ਹੋਵੇ, *
ਇਹ “ਅਨੁਪਲਬਧਿ” ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਨਾਰਾਇਣ ਨਿੰਦਸ ਕਾਇ ਭੂਲੀ ਗਾਵਾਰੀ,
ਦੁਕ੍ਰਿਤ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਥਾਰੋ ਕਰਮ ਰੀ.
ਪੂਰਬਲੋ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਮ ਨ ਮਿਟੈ ਰੀ ਘਰ ਗੇਹਣਿ,
ਤਾਢੇ ਮੋਹਿ ਜਾਪੀਅਲੇ ਰਾਮ ਚੇ ਨਾਮੰ.

[ਧਨਾਸਰੀ, ਤਿਲੋਚਨ]

(੨) ਸਾਤੋ ਅਕਾਸ ਸਾਤੋ ਪਤਾਰ,
ਬਿਬਰਤੈ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਜਿਹ ਕਰਮ ਜਾਰ. [ਅਕਾਲ ਉਸਤਤਿ]

(ਖ) ਜਿਸ ਥਾਂ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦਾ ਹੋਣਾ
ਮੁਮਕਿਨ ਨਹਿਰਾਯਾ ਜਾਵੇ, ਇਹ “ਸੰਭਵ”
ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋ ਪੀਰ ਮੇ ਸ਼ਰੀਰ ਮੇ ਨ ਭੇਦ ਰਾਖੈ,
ਅੰਤਰ ਕਪਾਟ ਕੋ ਉਘਾਰੈ ਤੋ ਉਘਰ ਜਾਯ,
ਐਸੋ ਠਾਟ ਠਾਨੈ ਜੋ ਬਿਨਾ ਹੂ ਜੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰੇ
ਸਾਂਪ ਕੇ ਜਹਿਰ ਕੋ ਉਤਾਰੈ ਤੋ ਉਤਰ ਜਾਯ,
ਠਾਕੁਰ ਕਹਿਤ ਕਛੁ ਕਠਿਨ ਨ ਜਾਨੈ ਯਹ
ਹਿੰਮਤ ਕੀਯੇ ਤੋ ਕਹੋ ਕਹਾਂ ਨ ਸੁਧਰ ਜਾਯ,
ਚਾਰ ਜਨੇ ਚਾਰ ਹੂ ਦਿਸ਼ਾ ਤੇ ਚਾਰ ਕੋਨੇ ਗਹਿ
ਮੇਰ ਕੋ ਹਲਾਯ ਕੈ ਉਖਾਰੈ ਤੋ ਉਖਰ ਜਾਯ.

[ਠਾਕੁਰ ਕਵਿ]

* ਜਾਤ ਪਰੈ ਨਹਿ ਵਸੁ ਕਛੁ ਅਨੁਪਲਬਧਿ ਹੈ ਸੰਧ. [ਲਲਿਤ ਕੇਮਦੀ]

† ਜਹਿ ਸੰਭਵ ਹੈ ਵਸੁ ਕੋ, ਸੰਭਵ ਨਾਮ ਸੁਹੇਯ. [ਲਲਿਤ ਕੇਮਦੀ]

(ਗ) ਜਿਸ ਕਥਨ ਦੇ ਵਕਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਪਰੰਪਰਾ ਗੱਲ ਚਲੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਏਹ “ਏਤਿਹਾਸ” ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਭਗਤ ਹੇਤ ਮਾਰਿਓ ਹਰਨਾਖਸ

ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਇ ਏਹ ਧਰਿਓ,

ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਭਗਤਿ ਵਸਿ ਕੇਸਵ

ਅਜਹੂ ਬਲਿ ਕੈ ਦੁਆਰ ਖਰੋ. [ਮਾਰੂ, ਨਾਮਦੇਵ]

(੨) ਨਿਪ ਕੰਨਿਆ ਕੇ ਕਾਰਨੈ ਇਕ ਭਇਆ ਭੇਖਧਾਰੀ,
ਕਾਮਾਰਬੀ ਸੁਆਰਬੀ ਵਾਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ.

[ਬਿਲਾਵਲ, ਸਧਨਾ]

ਪ੍ਰੋਫੋਕਿ (ਅਧਿਕ ਉਕ੍ਰਿ)

ਅਕਾਰਣ ਨੂੰ ਕਾਰਣ ਕਥਨ ਕਰਣਾ,

“ਪ੍ਰੋਫੋਕਿ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਝੂਠੇ ਕਉ ਨਾਹੀ ਪਤ ਨਾਉ,

ਕਬਹੂ ਨ ਸੂਚਾ ਕਾਲਾ ਕਾਉ. [ਬਿਲਾਵਲ ਬਿਤੀਮਃ ੧]

ਕਾਲਾ ਕਾਉ ਹੀ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦਾ ਕਾਰਣ ਨਹੀਂ.

(੨) ਪੋਖਰ ਨੀਰ ਵਿਰੋਲੀਐ ਮਾਖਨ ਨਹੀ ਰੀਸੈ.

[ਗਉੜੀ ਅਃ ਮਃ੧]

ਜੇ ਖੂਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ਰਿੜਕੀਏ ਤਦ ਭੀ ਮੱਖਣ

* ਪਰੰਪਰਾ ਕਹਨਾਵਤ ਜੋਈ,

ਤਿਹ ਏਤਿਹਾਸ ਕਹਿਤ ਸਬਕੋਈ.

[ਗਰਬਰੀਜਨੀ]

† ਜਿਹਿ ਉਤਕਰਸ ਅਹੇਤੁ ਕੋ ਵਰਣਤ ਹੈਂ ਕਹ ਹੇਤੁ.

ਪ੍ਰੋਫੋਕੀ ਤਾਂ ਸੋਂ ਕਹਿਤ ਭੂਸਣ ਕਵਿਕੁਲ ਕੇਤੁ. [ਸਿਵਰਾਜ ਭੂਸਣ]

ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇ ਗਾ.

(੩) ਸਾਧਨ ਕੇ ਉੱਜਲ ਰਿਦਯ ਜੋਂ ਹਿਮ ਹਿਮਵਤ ਸ੍ਵੇਤ.
ਹਿਮਾਲੇ ਦੀ ਬਰਫ ਹੀ ਚਿੱਟੀ ਨਹੀਂ, ਕਿੰਤੂ
ਹੋਰ ਬਰਫ ਭੀ ਸਫੇਦ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ.

(੪) ਕਾਰੇ ਪਾਹਨ ਸਾਰਖੇ ਦੁਰਜਨ ਚਿੱਤ ਕਠੋਰ.

[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

ਭੂਰਾ ਪੱਥਰ ਭੀ ਨਰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਸ
ਵਾਸਤੇ ਕਾਲਾ ਪੱਥਰ ਕਠੋਰਤਾ ਲਈਂ
ਅਕਾਰਣ ਹੈ.

ਭਾਸ਼ਾ ਸਮਕ } ਦੇਖੋ, ਚਿਤ੍ਰ ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ
ਭਾਸ਼ਾ ਚਿਤ੍ਰ } ਅੰਗ (ਹ)

ਭਾਵਿਕ

(ਸਮੇ ਦੀ ਹਾਲਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣ ਵਾਲਾ)
ਬੀਤਚੁਕੇ ਅਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇ ਦਾ
ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਵਰਣਨ, “ਭਾਵਿਕ”
ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

* ਭੂਤ ਭਵਿਸ਼ਤ ਕੀ ਜੋ ਬਾਤ,
ਵਰਤਮਾਨ ਮੇ ਕਹਿ ਵਿਖਾਤ,
ਤਹਿ ਭਾਵਕ ਭੂਸਟ ਹੈ ਜਾਯ,
ਐਸੇ ਕਹੈ ਗ੍ਰੰਥ ਸਮੁਦਾਯ.

[ਗਰਬ ਗੀਤਨਾ]

- (੧) ਆਦਿ ਸਚੁ, ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ,
ਹੈਭੀ ਸਚੁ, ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚ. [ਜਪੁ]
- (੨) ਗੁਣ ਏਹੋ ਹੋਰ ਨਾਹੀ ਕੋਇ,
ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ ਨਾ ਕੋ ਹੋਇ. [ਆਸਾ ਅੰ ੧]
- (੩) ਜਿਨ ਸਿਰ ਸੋਹਨ ਪਟੀਆ ਮਾਂਗੀ ਪਾਇ ਸੰਪੂਰ,
ਸੇ ਸਿਰ ਕਾਤੀ ਮੁੰਨੀਅਨ ਗਲ ਵਿਚ ਆਵੈ ਧੂੜਿ,
ਮਹਿਲਾ ਅੰਦਰ ਹੋਦੀਆ ਹੁਣ ਬਹਿਣ ਨ ਮਿਲਨ ਹਦੂਰਿ.
[ਆਸਾ ਅੰ ੨ ਮੰ ੧]
- (੪) ਕਹਾਂ ਸੁ ਭਾਈ ਮੀਤ ਹੈ ਦੇਖੁ ਨੈਨ ਪਸਾਰ,
ਇਕ ਚਾਲੇ ਇਕ ਚਾਲਸਹਿ ਸਭ ਅਪਨੀ ਵਾਰ.
[ਬਿਲਾਵਲ ਮੰ ੫]
- (੫) ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਜੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਹਮ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿਗੇ,
ਹਉ ਤੁਮਰੀ ਕਰਉ ਨਿਤ ਆਸ ਪ੍ਰਭੁ! ਮੋਹਿ ਕਬ ਗਲਿ
ਲਾਵਹਿਗੇ?
ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਮੁਗਧ ਇਆਨ ਪਿਤਾ ਸਮਝਾਵਹਿਗੇ,
ਸੁਤੁ ਖਿਨ ਖਿਨ ਭੂਲਿ ਬਿਗਾਰਿ ਜਗਤਪਿਤ ਭਾਵਹਿਗੇ,
ਜੋ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਸੋਈ ਹਮ ਪਾਵਹਿਗੇ,
ਮੋਹਿ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਠਉਰ ਜਿਸੁ ਪਹਿ ਹਮ ਜਾਵਹਿਗੇ,
ਜੋ ਹਰਿ ਭਾਵਹਿ ਭਗਤਿ ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਭਾਵਹਿਗੇ,
ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ਜੋਤਿ ਰਲਿ ਜਾਵਹਿਗੇ,
ਹਰਿ ਆਪੇ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਆਪਿ ਲਿਵ ਲਾਵਹਿਗੇ,
ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਦੁਆਰਿ ਹਰਿ ਲਾਸੁ ਰਖਾਵਹਿਗੇ.
[ਕਲਿਆਨ ਮੰ ੪]
- (੬) ਇਕ ਦਿਨ ਸੋਵਨ ਹੋਇਗੇ ਲਾਂਬੇ ਗੋਡ ਪਸਾਰ,
[ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ]
- (੭) ਪਾਪੀ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਕਰਦੇ ਹਾਇ ਹਾਇ,

ਨਾਨਕ ਜਿਉ ਮਬਨ ਮਧਾਣੀਆ ਤਿਉ ਮਥੈ ਧਰਮਰਾਇ.

[ਸਲੋਕ ਵਾਰਾ ਤੇ ਵਧੀਕ ਮ: ੫]

(੮) ਨਾਮ ਧਿਆਇਨ ਸਾਜਨਾ ਜਨਮਪਦਾਰਥ ਜੀਤ,
ਨਾਨਕ ਧਰਮ ਐਸੇ ਚਵਹਿ ਕੀਤੇ ਭਵਨ ਪੁਨੀਤ.

[ਸ: ਵਾਰਾ ਤੇ ਵਧੀਕ ਮ: ੫]

(੯) ਜਹਿ ਤਹਿ ਕਰਨ ਲਗੇ ਸਭ ਪਾਪਨ,
ਧਰਮ ਕਰਮ ਤਜਕਰ ਹਰਿਜਾਪਨ,
ਪਾਹਨ ਕਉ ਸੁ ਕਰਤ ਸਭ ਬੰਦਨ,
ਭਾਰਤ ਪੂਪ ਦੀਪ ਸਿਰ ਚੰਦਨ. [ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਕਲਗੀ]

(੧੦) ਜਿਤੇ ਰਾਮਸੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨੁ ਹੈ ਵਿਸ਼ਨੁ ਆਏ,
ਤਿਤਯੋ ਕਾਲ ਖਾਪਾ ਨ, ਤੇ ਕਾਲ ਘਾਏ,
ਜਿਤੇ ਔਲਿਯਾ ਅੰਬਿਯਾ ਗੋਸ਼ ਹੈਹੈ,
ਸਭੈ ਕਾਲ ਕੇ ਅੰਤ ਦਾੜ੍ਹਾ ਤਲੇ ਹੈ. [ਵਿਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ]

(੧੧) ਬੀਤੇ ਹੈਨ ਹੋਹ ਪੰਥ ਬਹੁਤ ਟਹਿਲ ਸਿੰਘ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘਪੰਥ ਸੇ ਨ ਜਾਨਿਯੇ.
[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

ਭ੍ਰਮ ਦੇਖੋ, ਭ੍ਰਾਂਤਿ.

ਭ੍ਰਾਂਤਾਪਨੁਤਿ ਦੇਖੋ, ਅਪਨੁਤਿ (ਹ)

ਭ੍ਰਾਂਤਿ (ਭੁਲੇਖਾ)

ਕਿਸੇ ਵਸਤੁ ਦੇ ਭੁੱਲ ਦੂਜੀ ਵਸਤੁ ਨੂੰ
ਵੇਖਕੇ ਉਸ ਦਾ ਰੂਪ ਹੀ ਮੰਨ ਲੈਣਾ “ਭ੍ਰਾਂਤਿ”

ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.* ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ “ਭ੍ਰਮ” ਭੀ ਹੈ।

ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਮ੍ਰਿਗਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਿਉ ਝੂਠੋ ਇਹੁ ਜਗ
ਦੇਖ ਤਾਸ ਉਠ ਧਾਵੈ. [ਗਉੜੀ ਮਃ ੯]

(੨) ਨਰਪਤਿ ਏਕ ਸਿੰਘਾਸਨ ਸੋਇਆ
ਸੁਪਨੇ ਭਇਆ ਭਿਖਾਰੀ,
ਅਛਤ ਰਾਜ ਬਿਛੁਰਤ ਦੁਖ ਪਾਇਆ
ਸੋ ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ. [ਸੋਰਠ, ਰਵਦਾਸ]

(੩) ਜੈਸੇ ਚਕਈ ਮੁਦਿਤ ਪੇਖ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਨਿਸਿ
ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਦੇਖ ਕੂਪ ਮੇ ਪਰਤ ਹੈ,
ਜੈਸੇ ਕਾਂਚ ਮੰਦਿਰ ਮੇ ਮਾਨਸ ਅਨੰਦ ਮਈ
ਸ੍ਰਾਨ ਪੇਖ ਆਪਾਆਪ ਭੁਲਕੈ ਮਰਤ ਹੈ.
[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

(੪) ਬਾਜੀਗਰ ਜੈਸੀ ਬਾਜੀ ਮਾਯਾ ਕੀ ਕਨਾਤ ਸਾਜੀ
ਪਾਜੀ ਕੋ ਅਪਾਜੀ ਲਖ† ਤਾਂਸੋਂ ਵਿਰਮਾਯੋ ਹੈ,
ਸੁਪਨੇ ਪਦਾਰਥ ਸੁਆਰਥ ਮੇ ਰਚਯੋ ਸੰਚੈ
ਸੀਚਿ ਸੀਚਿ ਜਾਗੇ ਤੇ ਬਹੁਰ ਪਛਤਾਯੋ ਹੈ,
ਸੁਕਤਾ ਰਜਤ ਮ੍ਰਿਗਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇ ਨੀਰ ਜੈਸੇ
ਰੱਜੁ ਮੇ ਸਰਪ ਆਦਿ ਅੰਤ ਹੂੰ ਨ ਪਾਯੋ ਹੈ,
ਕੂੜ ਹੈ ਰੇ ਕੂੜ, ਮਨ ਮੂੜ ਲਗ ਨਾਮ ਰੂੜ,
ਸਾਚੇ ਕੋ ਬਨਾਯੋ ਤਾਂਤੇ ਸਾਚੇ ਸੋ ਸੁਹਾਯੋ ਹੈ. [ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

* ਆਨ ਬਾਤ ਕੋ ਆਨ ਮੇ ਹੋਤ ਜਹਾ ਭ੍ਰਮ ਆਪ,

ਤਾ ਸੋ ਭ੍ਰਮ ਸਭ ਕਹਿਤ ਹੈ ਭੁਲਣ ਸੁਕਵਿ ਬਨਾਯ. [ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਭੁਲਣ]

† ਭੋਂਕਕੇ. † ਪਾਜੀ, (ਮੁਲੰਮੇ) ਨੂੰ ਅਸਲ ਜਾਣਕੇ.

(ਅ) ਭਯ, ਕ੍ਰੋਧ ਅਥਵਾ ਆਨੰਦ ਕਰਕੇ
ਚਿੱਤ ਦਾ ਐਸਾ ਭ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਪੈਣਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ
ਯੋਗ ਅਯੋਗ ਦਾ ਧਿਆਨ ਜਾਂਦਾ ਰਹੇ, ਭ੍ਰਾਂਤਿ ਦਾ
ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ “ਵਿਭ੍ਰਮ” ਭੀ ਆਖਦੇ
ਹਨ। ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਭਾਈਆਂ ਮਾਰਨ ਭਾਈ ਦੁਰਗਾ ਜਾਣਕੈ।

[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਚੰਡੀਦੀਵਾਰ]

(੨) ਸ਼੍ਰੋਨ ਮੇ ਸੁਨ ਬਾਜਨ ਕੀ ਧੁਨਿ

ਵਿਭ੍ਰਮ ਹੋਤ ਭਯੋ ਮਨ ਨਾਰੀ,

ਹਾਰ ਲਪੇਟ ਲਯੋ ਕਟਿ ਕੋ ਤਟ

ਕਿੰਕਨਿ ਲੈ ਗਰ ਬੀਚ ਸੁਧਾਰੀ,

ਨੂਪਰ ਹਾਥਨ ਮੇ ਪਹੁੰਚੀ ਪਗ

ਅੰਚਰ ਅੰਗਿਨ ਬਾਨ ਸਵਾਰੀ,

ਅੰਜਨ ਅੰਜ ਕਪੌਲਨ ਪੈ ਚਖ

ਜਾਵਕਃ ਭਾਰ ਨ ਧੀਰ ਵਿਚਾਰੀ. §[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

ਮਾਲਾ ਦੀਪਕ ਦੇਖੋ, ਦੀਪਕ (ੲ)

ਮਾਲੋਪਮਾ ਦੇਖੋ, ਉਪਮਾ (ੲ)

ਮਿਥਯਾ ਧ੍ਯਾਵਸਿਤਿ (ਬ੍ਰੁਠੀ—ਪ੍ਰਤੀਤਿ)

ਬ੍ਰੁਠੀ ਬਾਤ ਵਾਸਤੇ ਬ੍ਰੁਠਾ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇਕੇ
ਬਾਤ ਸਮਰਥ ਨ ਕਰਣੀ, “ਮਿਥਯਾ ਧ੍ਯਾਵਸਿਤਿ”

‡ ਮਹਿੰਦੀ.

§ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਥਾ ਹੈ.

ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.‡ ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਫੀਲ ਰਬਾਬੀ ਬਲਦ ਪਖਾਵਜ ਕਉਆ ਤਾਲ ਬਜਾਵੈ,
ਪਹਿਰ ਚੋਲਨਾ ਗਦਹਾ ਨਾਚੈ ਭੈਸਾ ਭਗਤਿ ਕਰਾਵੈ,
ਬੈਠ ਸਿੰਘ ਘਰ ਪਾਨ ਲਗਾਵੈ ਘੀਸ ਗਲਉਰੇ ਲਿਆਵੈ,
ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੁਸਰੀ ਮੰਗਲ ਗਾਵਹਿ ਕਛੁਆ ਸੰਖ ਬਜਾਵੈ,
ਕਹਿਤ ਕਬੀਰ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੀਤਹੁ ਕੀਟੀ ਪਰਬਤ ਖਾਇਆ,
ਕਛੁਆ ਕਹੈ ਅੰਗਾਰ ਭਿ ਲੋਰਉ ਲੂਕੀ ਸਬਦ ਸੁਨਾਇਆ
[ਅਸਾ, ਕਬੀਰ]

(੨) ਉੱਤਰ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਸੁਨਤ ਅਲਾਯਾ,
ਨਿਸ਼ਚੈ ਜਾਨਹੁ ਬੂਠੀ ਮਾਯਾ,
ਤੈਸੇ ਬੂਠੇ ਤਿਹ ਬਿਵਹਾਰਾ,
ਲਖਹੁ ਸੱਤ ਜਿਮ ਦਾਮ ਬਿਆਰਾ,†
ਸੁਪਨ ਬਿਖੈ ਜਿਉ ਸਰਿਤਾ ਬਾਰਾ,
ਚਹਿਤ ਨਾਉ ਚਢ ਉਤਰਜੋ ਪਾਰਾ,
ਸੁਪਨ ਟਕਾ ਦੇ ਸੋ ਲੰਘ ਜਾਈ,
ਦਿਸੀ ਰੀਤਿ ਤਿੱਹ ਲੇਹੁ ਲਖਾਈ. [ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

(੩) ਸਸੇ ਸਿੰਗ ਕੇ ਨਾਦ ਸੇ ਮੰਤ੍ਰ ਨਿਰਕਰ ਗਾਇ,
ਸ੍ਵਾਰਥਿ ਨਰ ਕੋ ਮਨ ਤਬੈ ਅਪਨੇ ਕਰਮੇ ਆਇ.
ਸ੍ਵਾਰਥੀ ਦਾ ਮਨ ਵਸਿ ਕਰਣਾ ਮਿਥਯਾ ਗੱਲ
ਹੈ, ਉਸ ਵਾਸਤੇ ਮਿਥਯਾ ਯਤਨ ਦੱਸਿਆ ਹੈ.

(੪) ਰਵਿ ਰਸਮੇਂ ਲੈ ਗਗਨ ਮੇ ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਿਰ ਛਾਇ,

‡ ਬੂਠ ਅਰਥ ਕੀ ਸਿੱਧਿ ਕੇ ਬੂਠੇ ਵਰਣਨ ਆਨ,
ਮਿਥਯਾਧਰਮਿਤਿ ਕਹਿਤ ਹੈਂ ਭੂਸਟ ਸੁਕਵਿ ਸੁਜਾਨ.

[ਸਿਵਰਾਜ ਭੂਸਟਾ]

† ਵਜਾਲ. ਸਰਪ.

ਬਚਯੋ ਚਹੈਂ ਜੇ ਕਾਲ ਤੇ ਰਾਖਹੁ ਦੇਹ ਦੁਰਾਇ.

[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰ ਸੁਧਾ]

ਮਿਲਿਤ } (ਮਿਲਵਾਂ)
ਮੀਲਿਤ }

ਤੁਲਯ ਗੁਣ ਵਾਲੀ ਵਸਤੁ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ
ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਐਸਾ ਅਭੇਦ ਹੋਣਾ ਕਿ ਭਿੰਨ
ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਐਸੀ ਉਕਤਿ “ਮੀਲਿਤ”
ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਨਦੀਆਂ ਅਤੇ ਵਾਹ, ਪਵਹਿ ਸਮੁੰਦ ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ. [ਜਪੁ]

(੨) ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਜਲ ਆਇ ਖਟਾਨਾ,

ਤਿਉ ਜੋਤੀ ਸੰਗ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨਾ.

[ਸੁਖਮਨੀ]

(੩) ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਖੋਏ ਭ੍ਰਮ ਭੰਗਾ,

ਹਮ ਓਇ ਮਿਲ ਹੋਏ ਇਕਰੰਗਾ. [ਆਸਾ ਮਃ ੫]

(੪) ਬ੍ਰਹਮੈ ਬ੍ਰਹਮ ਮਿਲਿਆ ਕੋਇ ਨ

ਸਾਕੈ ਭਿੰਨਕਰ ਬਲਰਾਮ ਜੀਉ. [ਸੁਗੰਢ ਮਃ ੫]

ਮੁਦ੍ਰਾ (ਪਹਿਚਾਨ — ਚਿੰਨ੍ਹ)

ਪ੍ਰਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ
ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਪਦ ਦੁਆਰਾ ਜੇ ਹੋਰ ਅਰਥ ਭੀ
ਬੋਧਨ ਕਰੀਯੋ, ਤਦ “ਮੁਦ੍ਰਾ” ਅਲੰਕਾਰ

* ਦੋਇ ਵਸੂ ਮਿਲ ਭੇਦ ਨ ਫੁਰੈ,
ਮੀਲਿਤ ਅਲੰਕਾਰ ਉਚਰੈ.

[ਗਰਬ ਗੀਜਨੀ]

ਹੁੰਦਾ ਹੈ।† ਉਦਾਹਰਣ—

ਜਿਸ ਨੇ ਜਾਨੀ ਚਿੱਤ ਮੇਂ ਹੋਮੈ ਦੁਖਦ ਮਹਾਨ,
ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸੁਖ ਸੇਂ ਸਦਾ ਸੇਂ “ਨਰ” ਨਿਸ਼ਚੈ ਜਾਨ.

ਇਸ ਦੋਹੇ ਵਿੱਚ ਸਾਧਾਰਣ ਪ੍ਰਕਾਰਣ ਤੋਂ ਛੁੱਟ,
“ਨਰ” ਪਦ ਨਾਲ ਇਹ ਭੀ ਜਣਾਯਾ ਕਿ ਇਹ
ਨਰ ਦੋਹਾ ਹੈ. ਜਿਸ ਵਿੱਚ ੧੫ ਗੁਰੂ ਅਤੇ ੧੮
ਲਘੁ ਹੋਣ, ਉਹ “ਨਰ” ਦੋਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ.

(ਅ) ਕਿਸੇ ਵਰਣਨੀਯ ਵਸਤੁ ਦਾ ਕੇਵਲ
ਨਿਯਮ ਅਥਵਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਨਾਲ ਬੋਧ ਕਰਾਉਣਾ,
ਮੁਦ੍ਰਾ ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਹਕੁ ਪਰਾਇਆ ਨਾਨਕਾ ਉਸ ਸੂਅਰ ਉਸ ਗਾਇ.

[ਵਾਰ ਮਾਥ ਮ: ੧]

(੨) ਨੀਲੇ ਘੋੜੇ ਪਰ ਚਢ੍ਹੇ ਸ੍ਰੋਤ ਹਾਥ ਪਰ ਬਾਜ,
ਕਲਗੀ ਲਹਰੈ ਸੀਸ ਪੈ ਕਰੈ ਹਮਾਰੇ ਕਾਜ.

ਇਸਥਾਂ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂ
ਦਾ, ਅਰੁ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
ਜੀ ਦਾ ਬੋਧ ਹੋਯਾ.

(ੳ) ਕੇਵਲ ਕ੍ਰਿਯਾ ਦੱਸ ਕੇ ਕਰਤਾ ਦਾ
ਬੋਧ ਕਰਾਉਣਾ “ਮੁਦ੍ਰਾ” ਦਾ ਤੀਜਾ ਰੂਪ ਹੈ.
ਉਦਾਹਰਣ—

† ਮੁਦ੍ਰਾ ਪ੍ਰਸੂਤ ਪਦ ਵਿਖੈ ਅਰੈ ਅਰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼.

[ਕਾਵਯ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

ਏਕਾ ਮਾਈ ਜੁਗਤਿ ਵਿਆਈ ਗਿਨਿ ਚੇਲੇ ਪਰਵਾਨੁ,
ਇਕੁ ਸੰਸਾਰੀ ਇਕੁ ਭੰਡਾਰੀ ਇਕੁ ਲਾਏ ਦੀਬਾਨੁ. [ਜਪੁ]
ਇਸ ਥਾਂ ਸੰਸਾਰਰਚਨਾ ਪਾਲਨ ਅਤੇ ਲਯ
ਕਰਣ ਦੀ ਕ੍ਰਿਯਾ ਦੱਸਕੇ ਰਜ ਸਤ ਤਮ
ਅਥਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸ਼ਨੁ ਅਤੇ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਬੋਧ
ਕਰਾਯਾ.

ਯਥਾਸੰਖਯਾ { (ਉਸੇ ਕ੍ਰਮ ਨਾਲ - ਸਿਲ-
ਯਥਾਕ੍ਰਮ } ਸਿਲੇ ਵਾਰ)

ਸੰਬੰਧਿਤ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰਮ (ਸਿਲਸਿਲਾ)
ਪੂਰਬ ਕਹੇ ਪਦਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਸ ਥਾਂ
ਵਰਣਨ ਕਰੀਯੇ, ਇਹ “ਯਥਾਸੰਖਯਾ”
ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ. ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ “ਪ੍ਰਸੰਖਯਾ” ਅਤੇ
“ਯਥਾਕ੍ਰਮ” ਭੀ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਗੁਰੁ ਈਸਰੁ ਗੁਰੁ ਗੋਰਖੁ ਬਰਮਾ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬਤੀ ਮਾਈ.

[ਜਪੁ]

ਇਸ ਤੁਕ ਵਿੱਚ ਈਸਰ (ਸ਼ਿਵ), ਗੋਰਖ
(ਵਿਸ਼ਨੁ), ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਆਯਾ, ਅੱਗੇ
ਇਸੇ ਸਿਲਸਿਲੇ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿਹਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ

* ਕ੍ਰਮ ਸੋ ਕਹਿ ਤਿਨ ਕੇ ਅਰਥ ਕ੍ਰਮ ਸੋ ਬਹੁਰ ਮਿਲਾਯ,
ਯਥਾਸੰਖਯਾ ਤਾਂ ਕੋ ਕਹੈ ਭੂਸਟ ਜੇ ਕਵਿਰਾਯ. [ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਭੂਸਟ]

ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ, ਅਰਥਾਤ
ਪਾਰਵਤੀ, ਮਾ (ਲਕਸ਼ਮੀ) ਅਤੇ ਈ (ਸਰਸਵਤੀ).

(੨) ਪਰਤਿਯ ਦੀਰਘ ਸਮਾਨ ਲਘੁ ਯਾਵਦੇਕ,
ਜਨਨਿ ਭਗਨਿ ਸੁਤਾ ਰੂਪਕੈ ਨਿਹਾਰਿਯੇ.

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

ਇਸ ਤੁਕ ਵਿੱਚ ਦੀਰਘ ਸਮਾਨ ਲਘੁ ਪਦਾਂ
ਨਾਲ ਜਨਨਿ ਭਗਨਿ ਸੁਤਾ ਦਾ ਯਥਾਕ੍ਰਮ
ਸੰਬੰਧ ਹੈ.

(ਅ) ਇੱਕ ਦੋ ਤਿੰਨ ਆਦਿਕ ਗਿਣਤੀ ਦਾ
ਕ੍ਰਮ ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਨੰਬਰ ਨੂੰ ਵਿੱਚ
ਛੱਡੇ ਬਿਨਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨਾ “ਯਥਾਸੰਖਯ”
ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਪਹਿਲੇ ਪਿਆਰਿ ਲਗਾ ਬਣ, ਦੁਪਿ,
ਦੂਜੇ ਮਾਇ ਬਾਪ ਕੀ ਸੁਪਿ,
ਤੀਜੇ ਭਯਾ ਭਾਭੀ ਬੇਬ,
ਚਉਥੇ ਪਿਆਰਿ ਉਪੰਨੀ ਖੇਡ,
ਪੰਜਵੇ ਖਾਣ ਪੀਅਣ ਕੀ ਧਾਤੁ,
ਛਿਵੇ ਕਾਮ ਨ ਪੁਛੈ ਜਾਤਿ,
ਸਤਵੇ ਸੰਜਿ ਕੀਆ ਘਰ ਵਾਸੁ,
ਅਠਵੇ ਕ੍ਰੋਧੁ ਹੋਆ ਤਨ ਨਾਸੁ,
ਨਾਵੇ ਧਉਲੈ ਉਭੇ ਸਾਹ,
ਦਸਵੇ ਦਧਾ ਹੋਆ ਸੁਆਹ.

[ਵਾਰ ਮਾਝ, ਮਃ ੧]

(ੲ) ਕਿਸੇ ਵਸਤੁ ਦਾ ਨਾਮ ਨਾ ਲੈਕੇ
ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਗਿਣਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦਾ ਵਰਣਨ
ਕਰਣਾ “ਯਥਾਸੰਖਯ” ਦਾ ਤੀਜਾ ਰੂਪ ਹੈ।
ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਤੀਹ ਕਰ ਰਾਖੇ ਪੰਜ ਕਰ ਸਾਥੀ

ਨਾਉ ਸੈਤਾਨ ਮਤਿ ਕਟ ਜਾਈ। [ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਗ ਮ: ੧]

ਇਸ ਥਾਂ ਤੀਹ ਦੀ ਸੰਖਯਾ ਤੋਂ ਤੀਹ ਰੋਲੇ ਕਹੇ,
ਅਤੇ ਪੰਜ ਸੰਖਯਾ ਤੋਂ ਪੰਜ ਨਮਾਜ਼ਾਂ।

(੨) ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰਹਿ ਨਾ ਤੂ ਮਾਨਹਿ,

ਖਟ ਭੀ ਏਕਾ ਬਾਤ ਬਖਾਨਹਿ,

ਦਸਅਸਟੀ ਮਿਲ ਏਕੋ ਕਹਿਆ,

ਤਾਂਭੀ ਜੋਗੀ ਭੇਦ ਨ ਲਹਿਆ।

[ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫]

ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਵਿਖੇ ਚਾਰ ਸੰਖਯਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਚਾਰ
ਵੇਦਾਂ ਦੀ ਹੈ, ਖਟ ਸ਼ਬਦ ਛੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਬੋਧਕ
ਹੈ, ਅਤੇ ਅਠਾਰਾਂ ਗਿਣਤੀ ਨੇ ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਰਾਣ
ਜਣਾਏ।

ਯਮਕ ਇਹ ਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ ਹੈ।

ਇਸ ਦਾ ਲਕਣ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਅਨੇਕ
ਵਾਰ ਆਵੇ, ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਭਿੰਨ

ਹੋਵੇ. ॥ ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਤਿਥੈ ਹੋਰ ਨ ਕੋਈ ਹੋਰ. [ਜਪ]

ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ.

(੨) ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਬਨ ਬਨ ਅਵਗਾਹੇ. [ਮਾਝ ਮ: ੫]

ਇੱਕ ਬਨ ਸ਼ਬਦ ਜੰਗਲ ਦਾ ਬੋਧਕ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਦਾ ਅਰਥ ਜਲ (ਤੀਰਥ) ਹੈ.

(੩) ਸੋ ਜੀਵਤ ਜਿਹਿ ਜੀਵਤ ਜਪਿਆ. [ਬਾਵਨਅਖਰੀ ਮ: ੫]

ਇੱਕ ਜੀਵਤ ਦਾ ਅਰਥ ਜੀਉਂਦਾ, ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਦਾ ਚੈਤਨਜ ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ.

(੪) ਗੁਰੁ ਅਮਰ ਅਮਰ ਵਰਤਾਇਓ. [ਸਵੇਖੇ ਮ: ੪ ਕੇ]

ਇਸ ਤੁਕ ਵਿੱਚ ਦੂਜਾ ਅਮਰ ਸ਼ਬਦ ਹੁਕਮ (ਆਗਿਆ) ਦਾ ਬੋਧਕ ਹੈ.

(੫) ਹਰਿ ਸੋ ਮੁਖ ਹੈ ਹਰਤੀ ਦੁਖ ਹੈ

ਅਲਕੈ ਹਰਹਾਰਃ ਪ੍ਰਭਾ ਹਰਨੀ ਹੈ,

ਲੋਚਨ ਹੈਂ ਹਰਿਓ ਸੇ ਸਰਸੇ ਹਰਿਃ ਸੇ

ਭਰੁਟੇ ਹਰਿ + ਸੀ ਬਰਨੀ ਹੈ,

॥ ਇਕ ਪਦ ਵਾਰ ਅਨੇਕ ਜਿ ਆਵੈ,

ਅਰਥਹਿ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ,

ਸੋ ਧਮਕਾਲੰਕਾਰ ਬਖਾਨੈ,

ਕਵਿ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਮਾਨੈ.

[ਗਰਬ ਗੰਜਨੀ]

† ਚੰਦਮਾ.

‡ ਸਰਪ.

§ ਕਮਲ.

:: ਧਨੁਖ.

+ ਥਾਵ. ਤੀਰ.

ਕੇਹਰਿ ਸੋ ਕਰਿਹਾਂ* ਚਲਬੋ ਹਰਿ†

ਪੈ‡ ਹਰਿ§ ਕੀ ਹਰਨੀ ਤਰਨੀ ਹੈ,

ਹੈ ਕਰ ਮੇ ਹਰਿ|| ਪੈ ਹਰਿ□ ਸੋ

ਹਰਿ△ ਰੂਪ ਕਿਯੇ ਹਰ⊥ ਕੀ ਧਰਨੀ ਹੈ.÷

(੬) ਮੰਡ ਕੋ ਮੰਡ ਉਤਾਰ ਦਯੋ ਅਬ [ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ੧]

ਚੰਡ ਕੋ ਹਾਥ ਲਗਾਵਤ ਚੰਡੀ?

ਐਰ

(੭) ਚੰਡ ਸੰਭਾਰ ਤਬੈ ਬਲ ਧਾਰ

ਲਯੋ ਗਹਿ ਨਾਰ ਧਰਾ ਪਰ ਮਾਰਜੋ,

ਜਜੋਂ ਧੁਬੀਆ ਸਰਿਤਾ ਤਟ ਜਾਯਕੈ

ਲੈ ਪਟ ਕੋ ਪਟ ਸਾਥ ਪਛਾਰਜੋ.

[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ੧]

(੮) ਭਾਜਤ ਦੇਵ ਵਿਲੋਕਤ ਮੋਹਿ ਸੁ

ਤੂੰ ਲਰਕਾ ਲਰ ਕਾ ਫਲ ਪੈਰੈ?

(੯) ਏਕਹਿ ਬਾਨ ਲਗੇ ਹਮਰੇ

ਉਡਮੰਡਲ ਮੇ ਅਬ ਹੀ ਉਡ ਜੈਹੋ.

ਐਰ

(੧੦) ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕੇ ਸਰ ਭੂਪਤਿ ਕੇ

ਤਨ ਕੋ ਤਨਕੋ ਨਹਿ ਭੇਟਨ ਪਾਏ.

[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਵਤਾਰ]

* ਕਮਰ. ਕਟਿ.

† ਹਾਥੀ.

‡ ਪ੍ਰਭਾ.

§ ਸੂਰਯ.

|| ਖੜਗ.

□ ਵਿਸਲ੍ਹ.

△ ਕਾਮ.

⊥ ਸ਼ਿਵ.

÷ ਇਸ ਸਵੈਯੇ ਵਿਖੇ “ਹਰਿ ਸੋ ਮੁਖ ਹੈ” ਇਸ ਪਦ ਵਿੱਚ ਧਰਮ

ਲੁਪਤਾ ਉਪਮਾ ਹੈ. ਹ ਅਤੇ ਰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਆਉਣ ਕਰਕੇ ਅਨੁਪਾਸ ਹੈ.

“ਹਰਿ” ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਨੇਕ ਅਰਥ ਹੋਣ ਕਰਕੇ “ਯਮਕ” ਹੈ. ਇਸ ਗੀਤ

ਨਾਲ ਉਭਯਾਲੰਕਾਰ (ਸੰਸ੍ਰਿਸ਼੍ਟ) ਹੈ.

(੧੧) ਸਤਗੁਰੂ ਮਮ ਬੇਰੀ ਕਟੋ, ਨਿਜ ਬੇਰੀ ਪਰ ਚਾਰ,
ਇਹ ਬੇਰੀ ਹੁਇ ਭਵ ਸਫਲ, ਬਿਨ ਬੇਰੀ ਕਰ ਪਾਰ.
[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

ਇਸ ਦੋਹੇ ਵਿਚ ਬੇਰੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਬੇੜੀ
(ਬੰਧਨ), ਨੌਕਾ (ਕਿਸ਼ਤੀ) ਵੇਲਾ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਹੈ।

ਯੁਕਿ (ਦਲੀਲ — ਹਿਕਮਤ)

ਚਤੁਰਾਈ ਦੀ ਕ੍ਰਿਯਾ ਨਾਲ ਮਨ ਦਾ ਭਾਵ
ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਅਥਵਾ ਛੁਪਾਯਾ ਜਾਵੇ, ਇਹ
“ਯੁਕਿ” ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ.*

ਉਦਾਹਰਣ —

ਪੁਤ੍ਰ ਮਰਣ ਪੰਡਿਤ ਸੁਨਯੋ ਬਹੀ ਨੈਨ ਜਲਧਾਰ,
ਗੋਪਨ ਹਿਤ ਵੈਰਾਗ ਕੇ ਕਰੇ ਸ਼ਲੋਕ ਉਚਾਰ.

ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿ ਲੋਕ ਮੈਨੂੰ
ਅਗਿਆਨੀ ਨਾ ਜਾਣਨ, ਵੈਰਾਗ ਪੂਰਿਤ ਸ਼ਲੋਕ
ਪੜ੍ਹਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਭ ਨੇ ਜਾਣਿਆ
ਕਿ ਪੰਡਿਤ ਕੈਸਾ ਆਮਿਲ ਹੈ ਕਿ ਵੈਰਾਗ ਦੇ
ਵਾਕ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੀ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਤੋਂ ਜਲਧਾਰਾ ਬਹਿਚਲੀ.

(ਅ) ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਨੂੰ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਖੰਡਨ

* ਮਰਮ ਛੁਪਾਵੈ ਕਰ ਕ੍ਰਿਯਾ ਸੰਗ ਸੁਮਤਿ ਵਯਾਪਾਰ,
ਅਲੰਕਾਰ ਤਹਿ ਯੁਕਿ ਵਰ ਵਰਣਤ ਰਸ ਅਵਤਾਰ. [ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਭੂਸ਼ਣ]

ਅਥਵਾ ਮੰਡਨ ਕਰਣਾ, “ਯੁਕਿ” ਦਾ ਦੂਜਾ
ਰੂਪ ਹੈ. * ਉਦਾਹਰਣ -

- (੧) ਜੋ ਤੂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਜਾਇਆ,
ਤਉ ਆਨ ਬਾਟ ਕਾਹੇ ਨਹੀ ਆਇਆ ?
ਤੁਮ ਕਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਮ ਕਤ ਸੂਦ ?
ਹਮ ਕਤ ਲੋਹੁ ਤੁਮ ਕਤ ਦੂਧ ?

[ਗਉੜੀ, ਕਬੀਰ]

- (੨) ਜੇਕਰਿ ਸੂਤਕ ਮੰਨੀਐ ਸਭਤੈ ਸੂਤਕੁ ਹੋਇ,
ਗੋਹੇ ਅਤੈ ਲਕੜੀ ਅੰਦਰ ਕੀੜਾ ਹੋਇ,
ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ ਅੰਨ ਕੇ ਜੀਆ ਬਾਬ ਨ ਕੋਇ,
ਪਹਿਲਾ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹਰਿਆ ਸਭੁਕੋਇ,
ਸੂਤਕੁ ਕਿਉਕਰਿ ਰਖੀਐ ਸੂਤਕ ਪਵੈ ਰਸੋਇ,
ਨਾਨਕ ਸੂਤਕੁ ਏਵ ਨ ਉਤਰੈ ਗਿਆਨ ਉਤਾਰੈ ਧੋਇ.

[ਵਾਰ ਆਸਾ ਮ: ੧]

- (੩) ਨਗਨ ਫਿਰਤ ਜੋ ਪਾਈਐ ਜੋਗ,
ਬਨ ਕਾ ਮਿਰਗ ਮੁਕਤ ਸਭ ਹੋਗ.
ਮੂੰਡ ਮੂੰਡਾਏ ਜੋ ਸਿਧਿ ਪਾਈ,
ਮੁਕਤੀ ਭੇਡ ਨ ਗਈਆ ਕਾਈ.
ਬਿੰਦੁ ਰਾਖ ਜੰਉ ਤਰੀਐ ਭਾਈ,
ਖੁਸਰੋ ਕਿਉ ਨ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਈ ?

[ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ]

- (੪) ਮਿਲੈ ਨ ਤੀਰਥ ਨੁਤਿਆਂ ਡੋਡਾਂ ਜਲ ਵਾਸੀ,
ਵਾਲ ਵਧਾਇਐ ਪਾਈਐ- ਵੜ ਜਟਾਂ ਪਲਾਸੀ,

* ਖੰਡਨ ਮੰਡਨ ਜਹਾ ਹੈ ਯੁਕਿ ਉਕਿ ਕੀ ਬਾਤ,
ਹਰਿ ਵਿਜੇਸ਼ ਭੁਸਟ ਤਹਾ ਯੁਕਿ ਅਹੈ ਵਿਖਾਤ.

ਨੰਗੇ ਰਹਿਆਂ ਜੇ ਮਿਲੈ ਵਣ ਮਿਰਗ ਉਦਾਸੀ,
ਭਸਮ ਲਾਇ ਜੇ ਪਾਈਐ ਖਰ ਖੋਹ ਨਿਵਾਸੀ,
ਜੇ ਪਾਈਏ ਚੁਪ ਕੀਤਿਆਂ ਪਸ਼ੂਆਂ ਜੜ੍ਹ ਹਾਸੀ,
ਵਿਣ ਗੁਰੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਖਲਾਸੀ.

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

(੫) ਮੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰ ਅਰੁ ਤੰਤ੍ਰ ਸਿਧਿ ਜੋ ਇਨ ਮੇ ਕਛੁ ਹੋਯ,
ਹਜ਼ਰਤ ਹੈ ਆਪਹਿ ਰਹੈ ਮਾਂਗਤ ਫਿਰਤ ਨ ਕੋਯ.
[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਚਰਿਤ੍ਰ]

ਰਸਨੋਪਮਾ ਦੇਖੋ, ਉਪਮਾ (ਸ)

ਰਤਨਾਵਲਿ (ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਪੰਕਿ)

ਜਿਸ ਥਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਅਨੇਕ ਵਿਸ਼ੇ-
ਸਣਾ ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਕਰੀਯੋ, ਅਰ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਤੋਂ ਦੂਜਾ ਅਰਥ ਭੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ,
ਤਦ “ਰਤਨਾਵਲਿ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ.*

ਉਦਾਹਰਣ—

ਅਸਪਤਿ ਗਜਪਤਿ ਨਰਹ ਨਰਿੰਦ,
ਨਾਮੇ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਮੀਰ ਮੁਕੰਦ.

[ਤਿਲੋਗ, ਨਾਮ ਦੇਵ]

ਇਸ ਥਾਂ ਨਾਮ ਦੇਵ ਦਾ ਸੁਆਮੀ ਘੋੜੇ ਹਾਥੀ

* ਕੁਝ ਸ਼ੇ.ਵਰਣਨ ਕੀਤੀਯੋ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ਅਰਥ ਸੁਖ ਸਾਜ਼,
ਭੂਸਟ ਭਨ ਰਤਨਾਵਲੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਿਰਤਾਜ਼.

[ਰਾਮਚੰਦ ਭੂਸਟ]

ਅਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਪਤੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕਬਨ ਕੀਤਾ,
ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣਾਂ ਤੋਂ ਸੂਰਜ (ਅਸ਼ੁਪਤਿ)
ਇੰਦ੍ਰ (ਗਜਪਤਿ) ਕੁਬੇਰ (ਨਰਪਤਿ) ਅਰਥ
ਭੀ ਨਿਕਲੇ — ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਦੇਵ ਦਾ ਸੁਮੀ
ਸੂਰਜ ਇੰਦ੍ਰ ਕੁਬੇਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਭੀ ਪਤੀ ਹੈ।

(ਅ) ਅਨੇਕ ਰਤਨ ਰੂਪ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਇੱਕ
ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਾ, ਐਸਾ ਵਰਣਨ
ਰਤਨਾਵਲਿ ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ—

ਕੀਜਿਯੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਮੋਰੀ ਬਾਤ ਪੈ ਪ੍ਰਬੀਨ ਪਜਾਰੇ,
ਲੀਜਿਯੇ ਵਿਚਾਰ ਚੀਤ ਸਾਚ ਮੈਂ ਅਲਾਯੋ ਹੈ,
ਧਾਵਾ ਲੈ ਖਗੋਲ ਕੋ ਦਿਨੇਸ਼ ਕੋ ਪ੍ਰਤਾਪ ਲੀਨ
ਜੋਰ ਲੈ ਜਮੇਸ਼ ਕੋ ਜਲੇਸ਼ ਗਜਾਨ ਪਾਯੋ ਹੈ,
ਵੈਸ ਲੀਨੀ ਸ਼ੇਸ਼ ਕੀ ਨਿਸ਼ੇਸ਼ ਜੂ ਕੀ ਸ਼ਾਂਤਿ ਲੀਨੀ
ਚਾਤੁਰੀ ਗਨੇਸ਼ ਕੀ ਰਮੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾਯੋ ਹੈ,
ਛੀਨ ਕੈ ਧਨੇਸ਼ ਕੋ ਖਜਾਨੇ ਐ ਸੁਰੇਸ਼ ਰਾਜ
ਦੇਵਨ ਕੇ ਵੇਸ਼ ਨਾਥ ਪੰਥ ਦੇ ਸਜਾਯੋ ਹੈ।

[ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

ਰੂਪਕ

ਸਰੂਪ ਅਥਵਾ ਗੁਣ ਕਰਕੇ ਕਿਸੀ ਜੇਹਾ
ਰੂਪ ਧਾਰਣ ਵਾਲਾ “ਰੂਪਕ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ।
ਅਰਥਾਤ ਬਿਨਾ ਨਿਸ਼ੇਧ ਦੇ ਉਪਮਾਨ ਅਤੇ

ਉਪਮੇਯ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੂਪ ਠਹਿਰਾਉਣਾ।† ਇਸ ਅਲੰਕਾਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਦੋ ਭੇਦ ਹਨ, ਇੱਕ ਤਦਰੂਪ, ਦੂਜਾ ਅਭੇਦ। ਤਦਰੂਪ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਤੇਹੋ ਜਿਹਾ ਰੂਪ, ਯਥਾ—ਕਮਲ ਜੇਹੇ ਨੇਤ੍ਰ, ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਜੇਹਾ ਮੁਖ ਆਦਿ। ਅਭੇਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਅਭਿੰਨ, ਅਰਥਾਤ ਉਪਮੇਯ ਅਤੇ ਉਪਮਾਨ ਵਿੱਚ ਭੇਦ ਨਹੀਂ, ਯਥਾ — ਨੇਤ੍ਰ ਕਮਲ, ਚੰਦ੍ਰ-ਮੁਖ ਆਦਿ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੇਹਾ ਤੇਹਾ ਆਦਿ ਪਦ ਨਹੀਂ ਵਰਤੀ ਦੇ, ਕਯੋਂਕਿ ਅਭੇਦ ਰੂਪਕ ਸਿੱਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੇਤ੍ਰ ਕਮਲ ਰੂਪ ਹੀ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਖ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਰੂਪ ਹੈ, ਮੁਖ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨਹੀਂ, ਅਰੁ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਕਮਲ ਨਹੀਂ। ਤਦਰੂਪ ਦਾ ਉਦਾਹਰਣ—

ਗਗਨ ਮੈ ਬਾਲ, ਰਵਿ ਚੰਦ ਦੀਪਕ ਬਨੇ।

[ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੧]

ਅਭੇਦ ਦਾ ਉਦਾਹਰਣ—

ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਕਰੰਦ ਲੋਭਿਤ ਮਨੇ।

[ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੧]

† ਉਪਮੇਯਹਿ ਉਪਮਾਨਹਿ ਜੋਊ। ਏਕ ਰੂਪ ਕਰ ਵਰਣੈ ਦੋਊ।

ਤਿਹ ਕੋ ਰੂਪਕ ਕਰਹਿ ਉਚਾਰ। ਜੋਨ ਲਖੈ ਭੇਦਾਲੰਕਾਰ।

[ਗਰਬ ਗੀਜਨੀ]

ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਭੇਦਾਂ ਦੇ, ਅੱਗੇ ਤਿੰਨ
ਭੇਦ ਹੋਰ ਕਲਪੇ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ ਸਮ, ਅਧਿਕ
ਅਤੇ ਨਜ਼ੂਨ.

(ੳ) ਉਪਮੇਯ ਅਤੇ ਉਪਮਾਨ ਨੂੰ ਤੁਲਯ
ਕਹਿਣਾ “ਸਮ ਰੂਪਕ” ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਮੁੰਦਾ ਸੰਤੋਖ ਸਰਸ, ਪਤ ਬੋਲੀ,
ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤ,
ਖਿੰਬਾ ਕਾਲ ਕੁਆਰੀ ਕਾਇਆ,
ਜੁਗਤਿ ਭੰਡਾ ਪਰਤੀਤਿ. [ਜਪੁ]

(੨) ਜਤੁ ਪਹਾਰਾ ਧੀਰਜ ਸੁਨਿਆਰੁ,
ਅਹਿਰਣ ਮਤਿ ਵੇਦ* ਹਥਿਆਰੁ,
ਭਉ ਖਲਾਂ ਅਗਨਿ ਤਪਤਾਉ,
ਭਾਂਡਾ† ਭਾਉ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਤੁ ਢਾਲਿ,
ਘੜੀਐ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਟਕਸਾਲ. [ਜਪੁ]

(੩) ਪਵਣ ਗੁਰੂ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਧਰਤਿ ਮਹਤੁ,
ਦਿਵਸ ਰਾਤ ਦੁਇ ਦਾਈ ਦਾਇਆ ਖੇਲੈ ਸਗਲ ਜਗਤੁ. [ਜਪੁ]

(੪) ਕਾਂਤਿ ਕਲ‡ ਤਾਲ ਮੇ ਪ੍ਰਫੁੱਲਿਤ ਵਿਸਾਲ ਦਲ
ਮ੍ਰਿਦੁਲ ਮ੍ਰਿਦੁਲ ਤੁੱਲ ਲਾਲ ਲਾਲ ਮਾਨਿਯੇ,
ਰਾਜਤ ਮਰਾਲਰਾਜ ਸੰਤਨ ਸਮਾਜ ਪਾਸ
ਪਾਂਸੁ‡ ਹੈ ਪਰਾਗ ਦਿਨ ਰੈਨ ਮੇ ਸੁਹਾਨਿਯੇ,
ਸਿਲੀਮੁਖ:: ਸਿੱਖ ਮਨ ਸੌਰਭ‡ ਆਨੰਦ ਦੇਤ

* ਆਤਮ ਗਿਆਨ. † ਸੈਰਾ. ‡ ਮੁੰਦਰ.

‡ ਰਜ. ਚਰਣ ਰਜ. :: ਭ੍ਰਮਰ. :: ਸੁਗੰਧ.

ਛੋਰਤ ਨ ਆਸਪਾਸ ਵਾਸ ਸੇ ਭ੍ਰਮਾਨਿਯੇ,
ਉਦਕ* ਕਰਮ ਛੁਇ ਸਕੈ ਨ ਭਰਮ ਮਲ
ਐਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਪਦਕੀਜ ਜਾਨਿਯੇ.

[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

(੫) ਰਾਮ ਕੁੰਵਰ:: ਗਿਰਿਵਰ ਕੇ ਸਮਸਰ,
ਕਥਾ ਜੁ ਉਪਜੀ ਸਲਿਤਾ ਸੁਖਕਰ,
ਗੁਰੁ ਯਸ ਓਜਲ ਜਲ ਭਰਪੂਰਾ,
ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਵਾਹ ਵਿਮਲ ਬਹਿ ਰੂਰਾ,
ਭ੍ਰਮ ਵੇਮੁਖਤਾ ਹੈ ਵਿਛ ਕੂਲਾ,†
ਜਿਨ ਪਰ ਅਵਗੁਣ ਤਰੁ ਗਨ ਛੂਲਾ,
ਪਠਨ ਸੁਨਨ ਬਲ ਬੋਗ ਬਿਸਾਲਾ,
ਜਰ ਸਮੇਤ ਭਗਨਤ ਤਤਕਾਲਾ,
ਸਦਗੁਣ ਕਮਲ ਬਿੰਦ ਵਿਕਸਾਵਤ,
ਮਨ ਸੀਤਨ ਕੇ ਮਧੁਪਨ ਭਾਵਤ,
ਸਿੰਘ ਸਕਲ ਜਲਜੰਤੁ ਅਨੰਦਿਤ,
ਕਰਤ ਕੇਲ ਗੁਰੁ ਰਹਿਤ ਅਨੰਦਿਤ,
ਦਸ ਗੁਰੁ ਦਸਹੁ ਘਾਟ ਜਿਸ ਕੇਰੇ,
ਦੁਖੀ ਤ੍ਰਿਖਾਤੁਰ ਜਨ ਹੈ ਨੇਰੇ,
ਗੁਰੁਯਸ ਜਲ ਤੇ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ,
ਵਿਸਯਨ ਤ੍ਰਿਖਾ ਤੁਰਤ ਬਿਨਸਾਵਹਿ,
ਅੰਤਕ‡ ਘਾਮ ਪੀਰ ਨਹਿ ਦੇਈ
ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਨਿਕਟ ਹੋਇ ਜੇ ਸੇਈ.

* ਜਲ. :: ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਸ
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਖ਼ਾਲਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਯਾ.

† ਕਿਨਾਰੇ. ‡ ਧਮ.

ਐਰ

(੬) ਰਾਮ ਕੁੰਵਰ ਪਰਬੀਨ ਜੁ ਮਾਲੀ,
 ਕੀਰਤਿ ਗੁਰੁਨ ਸਕੇਲ ਵਿਸਾਲੀ,
 ਗ੍ਰੰਥ ਬਨਾਵਨ ਬਾਗ ਲਗਾਯਹੁ,
 ਤਰੁਵਰ ਗਨ ਅਧਯਾਯ ਸੁਹਾਯਹੁ,
 ਛੰਦ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਨ ਸਾਖਾ,
 ਤੁਕ ਬਹੁ ਪਤ੍ਰ ਸਪਨ ਸੁਭ ਭਾਖਾ,
 ਗੁਣ ਗਣ ਤਿਨ ਮਹਿ ਸੁਮਨਸਯੁ ਫੁਲੇ,
 ਅਰਥ ਸੁਫਲ ਯੁਤ ਭੂਖਨ ਬੂਲੇ,
 ਸ਼ਾਂਤਿ ਰਸਾਦਿਕ ਰਸ ਜਿਨ ਮਾਂਹੀ,
 ਕਸ੍ਰ ਘਾਮ ਹਤ ਛਾਯਾ ਤਾਂਹੀ,
 ਯਿਸ ਵਾਰਿ ਤੇ ਸੇਚਨ ਕਰਤਾ,
 ਢਿਗ ਨਹਿ ਹੋਯ ਮੋਹ ਪਸੁ ਹਰਤਾ,
 ਅਸ ਉਪਬਨਾ ਮੇ ਜੋ ਨਰ ਬਾਸੇ,
 ਮੋਖ ਸੁਗੰਧ ਸਦਾ ਤਿਸ ਪਾਸੇ. [ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

(੭) ਬੀਤ ਗਈ ਮਮਤਾ ਰਜਨੀ ਮਦ
 ਮੋਹ ਮਹਾਂ ਤਮ ਪੁੰਜ ਜੁਦੈ ਭਯੇ,
 ਕਾਮਰੁ ਕੋਹ ਉਲੂਕ ਦੁਰੇ ਸੁਚ
 ਸੰਤ ਬਿਬੇਕ ਸਰੋਜ ਮਦੈ ਭਯੇ,
 ਸ਼ੋਖਰ ਤਾਰਾ ਅਲੋਕ ਅਬੈਗਯੇ
 ਪੁੰਨ ਕੇ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਦੈਃ ਭਯੇ,
 ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਰਾਯ ਗੁਰੂ ਜਬ ਤੈ
 ਕਲਿ ਕਾਲ ਮੇ ਸੂਰਯ ਰੂਪ ਉਦੈ ਭਯੇ.

[ਗੁਰੁ ਪੰਚਾਸ਼ਿਕਾ]

§ ਫੁੱਲ.

† ਬਾਗ.

‡ ਪ੍ਰਗਟ.

(੮) ਸੋਢਵੰਸ਼ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਉਦਿਤ ਅਖੰਡ ਅਤਿ
 ਕਰਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਿਸਿ ਵਾਸਰ ਅਮੰਦ ਹੈ,
 ਸਕਲ ਕਲਾਨ ਪਰਿਪੂਰਨ ਰਹਿਤ ਅੰਕ ॥
 ਕੁਵਲੈ:: ਪ੍ਰਮੋਦਕ ਪ੍ਰਤੱਛ ਸੁਖ ਕੰਦ ਹੈ,
 ਸ਼ੇਖਰ ਅਸ਼ੋਸ ਤਮਗੁਨ ਕੋ ਹਰਤ ਹਠ
 ਕਰਤ ਪ੍ਰਦੋਸ* ਦੂਰ ਵਲ ਦੁਖ ਦੁੰਦ ਹੈ,
 ਵੰਦਨੀਯ ਵਿਸ਼ੂ ਕੋ ਵਿਰਾਜਤ ਅਨੰਦ ਭਰਜੇ
 ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋ ਮੁਖ ਚੰਦ ਹੈ.

[ਗੁਰੁ ਪੰਚਾਸਿਕਾ]

(ਅ) ਉਪਮੇਯ ਅਤੇ ਉਪਮਾਨ ਦੀ ਸਮਤਾ
 ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਪ੍ਰਗਟ
 ਕਰਨੀ “ਵਿਸ਼ੇਸ਼” ਰੂਪਕ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਐਸਾ ਹਰਿ ਧਨ ਸੰਚੀਐ, ਭਾਈ !
 ਭਾਹਿ ਨ ਜਾਲੈ ਜਲ ਨਹਿ ਭੂਬੈ
 ਸੰਗ ਛੋਡ ਕਰ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਈ.
 ਤੋਟ ਨ ਆਵੈ ਨਿਖੁਟ ਨ ਜਾਇ,
 ਖਾਇ ਖਰਚ ਮਨ ਰਹਿਆ ਅਘਾਇ. [ਆਸਾ ਮਃ੫]

(੨) ਮਾਨਸਰ ਹੰਸ ਸਾਧੁ ਸੰਗਤਿ ਪਰਮਹੰਸ,
 ਧਰਮਸਾਲ ਧਰਮਧੁਜਾ ਨਿਤ ਚਲ ਆਵਈ,
 ਉਤ ਮੁਕਤਾਹਲ ਅਹਾਰ ਦੁਤਿਯ ਨਾਸਿ ਹੈ
 ਇਤ ਗੁਰੁਸ਼ਬਦ ਸੁਰਤ ਲਿਵ ਲਾਵਈ,
 ਉਤ ਖੀਰ ਨੀਰ ਨਿਰਵਾਰੋ ਕੈ ਬਖਾਨਿਯਤ
 ਇਤ ਗੁਰੁਮਤਿ ਦੁਰਮਤਿ ਸਮਝਾਵਈ,

॥ ਕਲੰਕ. :: ਭੰਬੁਲ. ਨੀਲੰਫਰ. * ਅੰਧਕਾਰ.

ਉਤ ਬਗ ਹੀਸ ਵੰਸ਼ ਦੁਵਿਧਾਨ ਮੋਟ ਸਕੈ,
ਇਤ ਕਾਗ ਪਾਗ ਸਮ ਰੂਪਕੈ ਮਿਲਾਵਈ.

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

(੩) ਪਾਂਸੁ ਪਰਾਗ* ਸੀ ਸੋਹਤ ਸੁੰਦਰ
ਗੰਧਿ ਸੀ ਕੀਰਤਿ ਮੱਧ ਬਸਾਨਾ,
ਕੋਮਲ ਕੋਮਲਤਾ ਇਕ ਸੀ
ਨਿਰਲੇਪਤਾ ਸੀ ਨਿਰਲੇਪ ਸਮਾਨਾ,
ਜੋ ਭਵ ਭੂਰਿ ਭਰਾ ਸਰਸੀ†
ਤਿਸ ਤੋ ਨਿਤ ਉਰਧ ਸੋ ਬਿਗਸਾਨਾ,
ਹੈ ਅਰਵਿੰਦ ਸੇ ਅੰਗਦ ਕੇ ਪਦ
ਮੋਖਦ ਏਕ ਵਿਸ਼ੇਸਤਾ ਜਾਨਾ.

[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

(੪) ਭਰ ਕੀਰਤਿ ਜੋਨ‡ ਅਮੀਰਤਿ ਭੋਨ
ਸੁ ਸੀਤਲਤਾ ਸੁਖ ਤੋਨ ਸੁਭਾਈ,
ਗਤਿ ਸਾਧਨ ਕੈਰਵੰਝ ਕੋ ਬਿਗਸਾਵਤ
ਦਾਸ ਰਿਦਾ ਨਭ ਬੀਚ ਸੁਹਾਈ,
ਤਪਤੰ ਦੁਖ ਤੀਰ ਨ ਆਵਤ ਹੈ
ਚਿਤ ਚਾਰੁ ਚਕੋਰ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਈ,
ਗੁਰੁ ਤੇਗ ਬਹਾਦੁਰ ਸੋਹਤ ਚੰਦ
ਸੇ ਹੀਨ ਕਲੰਕ ਇਹੀ ਅਧਿਕਾਈ.

[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

(ੲ) ਜੇ ਉਪਮੇਯ ਅਥਵਾ ਉਪਮਾਨ ਦੀ
ਸਮਤਾ ਵਿਖੇ ਕੁਛ ਨਜ਼ੂਨਤਾ (ਕਮੀ) ਵਰਣਨ

* ਮਧੁ. ਰਜ. ਕਰਕੇ ਭਰਿਆ ਹੋਯਾ ਹੈ.

† ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਤਾਲ ਜੋ ਆਵਾਗਉਣ ਰੂਪ ਜਲ
‡ ਚਾਂਦਨੀ.

‡ ਕੁਮੁਦ. ਭੰਬਲ.

ਕਰੀ ਜਾਵੇ, ਤਦ “ਨਜੂਨ ਰੂਪਕ” ਹੈ।
ਉਦਾਹਰਣ—

ਪੰਖਨ ਬਿਨਾ ਬਿਹੰਗ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਤੁਰੰਗ।

ਰੂਪਕਾਤਸਯੋਕਿ (ਰੂਪਕ—ਨਕਲ,
ਅਤਿਸ਼ਯ - ਬਹੁਤ, ਉਕਤਿ - ਕਥਨ)

ਕੇਵਲ ਉਪਮਾਨ ਦਾ ਕਥਨ ਕਰਕੇ ਉਪਮੇਯ
ਦਾ ਬੋਧ ਕਰਾਉਣਾ, “ਰੂਪਕਾਤਸਯੋਕਿ”
ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਨਾਨਕ ਤਰੁਵਰ ਏਕੁ ਫਲ ਦੁਇ ਪੰਖੇਰੂ ਆਹਿ,
ਆਵਤ ਜਾਤ ਨ ਦੀਸਹੀ ਨਾ ਪਰ ਪੰਖੀ ਤਾਹਿ।†

[ਵਾਰ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਃ ੩]

(੨) ਤੀਜੈ ਪਹਿਰੇ ਰੈਣ ਕੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰ !

ਸਰ ਹੰਸ ਉਲਥੜੇ ਆਇ. [ਸਿਰੀਰਾਗ ਮਃ ੧ ਪਹਿਰੇ]

ਇਸ ਥਾਂ ਰਾਤ੍ਰੀ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਉਪਮਾਨ ਹੈ,
ਸਰ ਦੇਹ ਦਾ, ਅਤੇ ਹੰਸ ਸੁਫੇਦ ਰੋਮਾਂ ਦਾ।

(੩) ਰੈਨ ਗਈ ਮਤ ਦਿਨ ਭੀ ਜਾਇ,
ਭਵਰ ਗਏ ਬਗ ਬੈਠੇ ਆਇ,

* ਜੇਹਿ ਉਪਮਾ ਪਦ ਮੇ ਧਰ ਦੀਜੈ। ਉਪਰ ਤੇ ਉਪਮੇਯ ਲਖੀਜੈ।

ਰੂਪਕਾਤਸਯੋਕਿ ਅਲੰਕਾਰ। ਗੁਨਿ ਜਨ ਤਾਕੋ ਕਰਹਿ ਉਚਾਰ.

[ਗਰਬ ਗੀਜਨੀ]

† ਵਿਕ ਸਰੀਰ ਹੈ, ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਪਰਿਣਾਮ ਫਲ ਹੈ, ਜੀਵਾਤਮਾ ਅਤੇ
ਈਸ਼ਰ ਪੰਛੀ ਹੈਨ.

ਕਾਚੇ ਕਰਵੇ ਰਹੈ ਨ ਪਾਨੀ,
 ਹੰਸ ਚਲਿਆ ਕਾਂਇਆਂ ਕੁਮਲਾਨੀ. [ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ]
 ਇਸ ਥਾਂ ਰਾਤ੍ਰੀ ਤੋਂ ਯੁਵਾ ਅਵਸਥਾ, ਇਨ ਤੋਂ
 ਬੁਢਾਪਾ, ਭਵਰ ਤੋਂ ਕਾਲੇ ਕੇਸ਼, ਬਗ ਤੋਂ ਚਿੱਟੇ
 ਕੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਬੋਧ ਕਰਾਯਾ. ਐਸੇ ਹੀ ਕੱਚਾ ਮਟਕਾ
 ਬਿਨਸਨਹਾਰ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਅਤੇ ਹੰਸ ਜੀਵਾਤਮਾ
 ਦਾ ਉਪਮਾਨ ਹੈ.

(੪) ਮੀਨ ਮੁਰਬਾਨੇ ਕੰਜ ਖੰਜਨ ਖਿਸਾਨੇ ਅਲਿ
 ਫਿਰਤ ਦਿਵਾਨੇ ਬਨ ਡੋਲੈਂ ਜਿਤ ਤਿਤ ਹੀ,
 ਕੀਰ ਐ ਕਪੋਤ ਬਿੰਬ ਕੋਕਲਾ ਕਲਾਪੀ ਬਨ
 ਲੂਟੇ ਫੂਟੇ ਫਿਰੈਂ ਮਨ ਚੈਨ ਹੂ ਨ ਕਿਤਹੀ,
 ਦਾਰਮ ਦਰਕ ਗਯੋ ਪੇਖ ਦਸਨਨ ਪਾਂਤਿ
 ਰੂਪ ਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਾਂਤਿ ਜਗ ਫੈਲ ਰਹੀ ਸਿਤ ਹੀ,
 ਐਸੀ ਗੁਨ ਸਾਗਰ ਉਜਾਗਰ ਸੁ ਨਾਗਰ ਹੈ
 ਲੀਨੋ ਮਨ ਮੇਰੋ ਹਰ ਨੈਨ ਕੋਰ ਚਿਤਹੀ.

[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ ੧]

ਇਸ ਕਬਿੱਤ ਵਿੱਚ ਮੀਨ ਕੰਜ ਖੰਜਨ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦਾ
 ਉਪਮਾਨ, ਭੈਰੇ ਕਾਲੇ ਕੇਸ਼ਾਂ ਦਾ, ਤੋਤਾ ਨੱਕ
 ਦਾ, ਕਬੂਤਰ ਕੇਠ ਦਾ, ਬਿੰਬਫਲ ਹੇਠਾਂ ਦਾ,
 ਕੋਕਿਲਾ ਮੋਰ ਸੁਰ ਦਾ ਕਥਨ ਕਰਕੇ ਉਪਮੇਸ਼
 ਰਾਜਾਨ ਕਰਵਾਯਾ.

(੫) ਚਿੜੀਆਂ ਸੇਤੀ ਬਾਜ ਤੁੜਾਉਂ

ਨਾਮ ਗੁਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਤਬੈ ਕਹਾਉਂ. [ਰਹਿਤ ਨਾਮ]

ਇਸ ਥਾਂ ਚਿੜੀਆਂ ਤੋਂ ਕਮਲੋਰ ਭਾਰਤ
ਨਿਵਾਸੀ, ਬਾਜ਼ ਤੋਂ ਲਾਲਿਮ ਅਨਯਾਈ
ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਜਾਨ ਹੋਯਾ.

ਲਾਲਿਤ (ਸੁੰਦਰ)

ਜੋ ਬਾਤ ਕਹਿਣੀ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਥਾਂ ਉਸ ਦਾ
ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਵਰਣਨ ਕਰੀਯੇ, ਅਰਥਾਤ ਕਹਿਣ
ਯੋਗਜ ਬਾਤ ਦੀ ਝਲਕ, ਵਾਕ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ
ਪਾਈਜਾਵੇ, ਇਹ “ਲਾਲਿਤ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.*
ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਬੀਉ ਬੀਜਿ ਪਤ ਲੈ ਗਏ ਅਬ ਕਿਉ ਉਗਵੈ ਦਾਲ ?

[ਵਾਰ ਆਸਾ]

(੨) ਸੂਕੇ ਸਰਵਰ ਪਾਲ ਬੰਧਾਵੈ ਲੂਣੇ ਖੇਤ ਹਥ ਵਾਰ ਕਰੈ !

[ਆਸਾ ਕਬੀਰ]

(੩) ਬੂਡ ਮੂਏ ਨੌਕਾ ਮਿਲੈ ਕਹੁ ਕਾਹਿ ਚਢਾਵਉ ?

[ਬਿਲਾਵਲ ਸਧਨਾ]

(੪) ਖੇਤੀ ਸੂਕੇ ਬਰਖਬੋ ਘਨ ਕੋ ਕੌਨੈ ਕਾਮ ? [ਵਿੰਦ]

ਲਾਟਾਨੁਪ੍ਰਾਸ ਦੇਖੋ, ਅਨੁਪ੍ਰਾਸ (ਸ)

* ਕਹਿਯੋ ਕਢੂ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਸੋ ਤਸੁ ਬਨਾਯ ਸੁਪੀਰ,

ਅਲੰਕਾਰ ਵਰਣੈ ਤਹਾ, ਲਲਿਤ ਸੁਮਤਿ ਗੰਭੀਰ.

[ਰਾਮ ਚੰਦ ਭੂਸਣ]

ਲੁਪਤੋਪਮਾ ਦੇਖੋ, ਉਪਮਾ (ਅ)

ਲੇਸ਼ (ਬੋਝਾ - ਤਨਿਕ)

ਦੋਸ ਵਿਚ ਗੁਣ ਅਰ ਗੁਣ ਵਿਖੇ ਦੋਸ ਦੀ ਕਲਪਣਾ ਕਰਣੀ “ਲੇਸ਼” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ।[†] ਇਸ ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਉੱਲਾਸ ਤੋਂ ਇਤਨਾ ਭੇਦ ਹੈ ਕਿ ਉੱਲਾਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੀ ਇੱਕ ਦੇ ਗੁਣ ਦੋਸ ਤੋਂ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਗੁਣ ਦੋਸ ਹੋਯਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਰ ਲੇਸ਼ ਵਿਚ ਗੁਣ ਨੂੰ ਦੋਸ ਅਥਵਾ ਦੋਸ ਨੂੰ ਗੁਣ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ—

ਜਿਨਹੁ ਕਛੂ ਜਾਨਿਆ ਨਹੀ ਤਿਨ ਸੁਖ ਨੀਦ ਬਿਹਾਇ,
ਹਮਹੁ ਜੁ ਬੁਝਾ ਬੁਝਨਾ ਪੂਰੀ ਪਰੀ ਬਲਾਇ। [ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ]
ਅਗਿਆਨੀ ਹੋਣਾ ਦੋਸ ਹੈ, ਪਰ ਓਹ ਬੇਫਕਰੀ
ਨਾਲ ਸਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਗੁਣ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ
ਹੋਣਾ ਗੁਣ ਹੈ, ਪਰ ਸੁਧਾਰ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ
ਕਈ ਕਲੇਸ਼ ਗਲ ਪੈਗਏ, ਇਹ ਦੋਸ ਹੈ।

ਲੋਕੋਕਿ (ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕਹਾਉਤ)
ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਚੜੀ ਕਹਾਉਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ

[†] ਜਿਹਿ ਵਰਣਤ ਗੁਣ ਦੋਸ ਕੈ ਕਹੈ ਦੋਸ ਗੁਣ ਰੂਪ,
ਬੂਝਣ ਤਾਕੇ ਲੇਸ਼ ਕਹਿ ਗਾਵਤ ਸੁਕਵਿ ਅਨੂਪ। [ਸਿਵਰਾਜ ਦੂਸਟ]

ਮੁਨਾਸਿਬ ਮੌਕੇ ਪਰ ਕਹਿਣਾ, “ਲੋਕੋਕਿ” ਹੈ.*

ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਨ ਚੇਤਹੀ, ਭੂਬ ਮੂਏ ਬਿਨ ਪਾਣੀ.

[ਸਿਰੀਰਾਗ ਮਃ ੩]

(੨) ਸੁੰਢੇ ਘਰ ਕਾ ਪਾਹੁਣਾ ਜਿਉ ਆਇਆ ਤਿਉ ਜਾਇ ਜੀਉ.

[ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਮਃ ੩]

(੩) ਤਤੀ ਵਾਉ ਨ ਲਗਈ ਜਿਨ ਮਨ ਵੁਠਾ ਆਇ.

[ਮਾਝ ਆਃ ਮਃ ੫]

(੪) ਸਚੈ ਮਾਰਗ ਚਲਦਿਆ ਉਸਤਤਿ ਕਰੈ ਜਹਾਨ.

[ਮਾਝ ਬਾਰਹਮਾਹਾ ਮਃ ੫]

(੫) ਅੰਤਰ ਬਹਿ ਕੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਸੋ ਚਹੁ ਕੁੰਡੀ ਜਾਣੀਐ.

[ਵਾਰ ਮਾਝ ਮਃ ੨]

(੬) ਜਿਥੈ ਬੋਲਣ ਹਾਰੀਐ ਤਿਥੈ ਚੰਗੀ ਚੁਪ. [ਵਾਰ ਮਾਝ ਮਃ ੧]

(੭) ਸੂਰ ਕਿ ਸਨਮੁਖ ਰਨ ਤੇ ਡਰਪੈ, ਸਤੀ ਕਿ ਸਾਂਝੈ ਭਾਂਡੇ.

[ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ]

(੮) ਐਸੇ ਸੰਤ ਨ ਮੋਕਉ ਭਾਵਹਿ,

ਭਾਲਾ ਸਿਉ ਪੇਡਾ ਗਟਕਾਵਹਿ.

[ਆਸਾ ਕਬੀਰ]

(੯) ਗੰਢੇਦਿਆ ਛਿਅਮਾਹ, ਤੁੜੇਦਿਆ ਹਿਕ ਖਿਨ. [ਆਸਾ ਫਰੀਦ]

(੧੦) ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਬਹੀਐ ਭਲਾ ਕਹੀਐ.

[ਵਡਹੰਸ]

(੧੧) ਮੰਦਾ ਕਿਸੈ ਨ ਆਖ ਵਗੜਾ ਪਾਵਣਾ.

[ਮਃ ੧ ਛੰਤ]

(੧੨) ਸਾਈ ਵਸਤੁ ਪਰਾਪਤ ਹੋਈ ਜਿਸ ਸੇਤੀ ਮਨ ਲਾਇਆ.

[ਸੁਹੀ ਛੰਤ ਮਃ ੧]

(੧੩) ਅੰਜਨ ਤੈਸਾ ਅੰਜੀਐ ਜੈਸਾ ਪਿਰ ਭਾਵੈ. [ਸੁਹੀਛੰਤ ਮਃ ੧]

(੧੪) ਅੰਧਾ ਆਗੂ ਜੇ ਬੀਐ ਕਿਉ ਪਾਧਰ ਜਾਣੈ?

[ਸੁਹੀ ਛੰਤ ਮਃ ੧]

* ਕਹਿਨ ਵੇਤ ਜੋ ਲੋਕ ਕੀ ਲੋਕੋਕਿ ਸੋ ਜਾਨ [ਸਿਵਰਾਜ ਤੂਸਟ]

(੧੫) ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਛੂਛਾ ਘਟ ਬੋਲੈ,
ਭਰਿਆ ਹੋਇ ਸੁ ਕਬਹੁ ਨ ਭੋਲੈ. [ਗੋਤ]

(੧੬) ਤਿਨ ਓਲੇ ਲਾਖ ਛਪਾਇਆ. [ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੪]

(੧੭) ਐਸਾ ਕੰਮ ਮੂਲੇ ਨਕੀਚੈ ਜਿਤੁ ਅੰਤ ਪਛੋਤਾਈਐ. [ਅਨੰਦ]

(੧੮) ਅੰਜਨ ਦੇਇ ਸਭੈ ਕੋਈ, ਟੁਕੁ ਚਾਹਨ ਮਾਹਿ ਬਿਰਾਨ.
[ਮਾਰੂ ਕਬੀਰ]

(੧੯) ਆਪਨੜੇ ਗਿਰੀਵਾਨ ਮਹਿ ਸਿਰ ਨੀਵਾ ਕਰ ਦੇਖ.
[ਸਲੋਕ ਫਰੀਦ]

(੨੦) ਨੀਵਾ ਜਿਣੈ, ਉਚੇਰਾ ਹਾਰੈ. [ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

ਵਹਿਰ ਲਾਪਿਕਾ ਦੇਖੋ, ਪ੍ਰਹੇਲਿਕਾ.

ਵਕ੍ਰੋਕ੍ਰਿ (ਟੇਢਾ ਕਥਨ)

ਸਿੱਧੇ ਕਥਨ ਤੋਂ ਜਿੱਥੇ ਤਾਨੇ ਨਾਲ
ਉਲਟਾ ਭਾਵ ਨਿਕਲੇ, ਇਹ “ਵਕ੍ਰੋਕ੍ਰਿ”
ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਭਲੇ ਧੀਰ ਮਲ ਭਲੇ ਜੀ ਭਲੇ ਧੀਰਮਲ ਧੀਰ.
ਜਦ ਧੀਰਮਲ ਨੇ ਨੌਮੇ ਸਤਗੁਰੂ ਨੂੰ ਗੋਲੀ
ਮਾਰੀ, ਤਦ ਭਲੇ ਧੀਰ ਮਲ ਜੀ ! ਕਹਿਣ ਤੋਂ
ਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਲਾਨਤ ਹੈ ਆਪਦੀ ਕਰਬੂਤ ਪਰ.

(੨) ਪ੍ਰਿਥੀਏ ਕੋ ਗੁਰਦਾਸ ਕਹਿ ਤੁਮ ਸੇ ਗੁਰੁ ਜੇ ਹੋਇ,
ਸਭ ਸਿਖ ਪਾਵੈ ਮੱਖ ਕੋ ਭੇਦ ਭਰਮ ਕੋ ਖੋਇ.

† ਅਰਥ ਫੇਰ ਕੀ ਕਲਪਨਾ ਸ਼ਲੋਕ ਕਾਢ ਤੇ ਠਾਨਿ,
ਅਲੰਕਾਰ ਵਕ੍ਰੋਕ੍ਰਿ ਤਹਿ ਵਰਣਤ ਕਵਿ ਗੁਣਖਾਨਿ.

[ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਭੂਸ਼ਣ]

(੩) ਤੁਮ ਕੋ ਕੜਾ ਹਮ ਸਿਕਾ ਦੇਵੇਂ, ਹੋਂ ਹਲਧਰ ਕੇ ਭਾਈ.
ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੂਪ ਹੋ,
ਮਹਾਂ ਗਿਆਨੀ ਹੋ ਆਪ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕੀ ਉਪਦੇਸ਼
ਦੇਈਏ. ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਹਲਧਰ
(ਬੈਲ) ਦੇ ਭਾਈ ਪਸ਼ੂ ਹੋ, ਆਪ ਨਾਲ ਸਿਰ
ਖਪਾਉਣਾ ਬੇਫਾਇਦਾ ਹੈ.

(ਅ) “ਕਾਕੇਕਿ” ਇਸ ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਦੂਜਾ
ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਉ ਜੇਹੀ ਧੁਨਿ ਬੋਲਕੇ
ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਬੋਧਨ ਕਰੀਦਾ ਹੈ, ਅਰ ਉਸ ਦਾ
ਅਰਥ ਭੀ ਪਦਾਂ ਤੋਂ ਵਿਰੁੱਧ ਹਾਂ, ਅਥਵਾ ਨਾਂਹ,
ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਯਾ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਜੇਤੀ ਸਿਰਠਿ ਉਪਾਈ ਵੇਖਾ

ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿ ਮਿਲੈ ਲਈ? [ਜਪੁ]

(੨) ਜੇ ਵੇਲਾ ਵਖਤ ਵੀਚਾਰੀਐ ਤਾਂ ਕਿਤੁ ਵੇਲਾ ਭਗਤਿਹੋਇ?

[ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਮ: ੩]

(੩) ਤਿਨ ਕਉ ਕਿਆ ਉਪਦੇਸੀਐ ਜਿਨ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕਦੇਉ?

[ਵਾਰ ਮਾਝ ਮ: ੨]

(੪) ਜਿਨੀ ਚਲਣ ਜਾਣਿਆ ਸੇ ਕਿਉ ਕਰਹਿ ਵਿਬਾਰ?

[ਵਾਰ ਸੁਹੀ ਮ: ੨]

(੫) ਮਨਮੁਖ ਸਿਉ ਕਰ ਦੋਸਤੀ. ਸੁਖ ਕਿ ਪੁਛਹਿ ਮਿਤ?

[ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ ਮ: ੩]

(੬) ਗੁਰਸਿਖ ਏਕ ਮੇਕ ਰੋਮ ਕੀ ਅਕਥ ਕਥਾ
ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਸਾਧੁਸੰਗ ਮਹਿਮਾ ਕੋ ਪਾਵਈ ?
[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

(੭) ਹਰਿਨਾਮ ਛੋਡ ਦੂਜੇ ਲਗੇ
ਤਿਨ ਕੇ ਗੁਨ ਹਉ ਕਿਆ ਕਹਉ ?
[ਸਵੈਯੇ ਮਹਲੇ ਤੀਜੇ ਕੇ]

(੮) ਜਾਨਤ ਹੋਂ ਅਵਿਲੋਕ ਮੁਖੇ ਹਠਿ
ਏਕ ਬਲੀ ਨਹਿ ਠਾਢ ਰਹੈਂਗੇ,
ਤਾਤ ਗਹਜੋ ਜਿਨ ਕੇ ਤਿਨ ਦਾਤਨ,
ਤੇ ਨ ਕਹਾਂ ਰਣ ਆਜ ਗਹੈਂਗੇ ?
ਬੰਬ ਬਜੇ ਰਣਖੰਡ ਗਭੇ ਗਹਿ
ਹਾਥ ਹਥਜਾਰ ਕਹੂੰ ਉਮਹੈਂਗੇ,
ਭੂਮਿ ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ ਦੁਰੈਬੇ ਕੋ
ਰਾਮ ਕਹੋ ਕਹਿ ਠਾਮ ਲਹੈਂਗੇ ?
[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਰਾਮਾਵਤਾਰ]

ਵਰਣ ਚਿਤ੍ਰ ਦੇਖੋ, ਚਿਤ੍ਰ ਅਲੰਕਾਰ
ਦਾ ਅੰਗ (ੳ)

ਵਰਣ ਮੈਤ੍ਰੀ ਦੇਖੋ, ਅਨੁਪਾਸ

ਵਾਰਕ ਦੇਖੋ, ਉਪਮਾ.

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ (ਖਾਸ)

ਥੋੜੇ ਯਤਨ ਕਰਣ ਤੋਂ ਬਡੇ ਫਲ ਦੀ
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਵਰਣਨ, “ਵਿਸ਼ੇਸ਼” ਅਲੰਕਾਰ

ਹੈ. † ਉਦਾਹਰਣ—

ਸ਼੍ਰੀ ਸਤਗੁਰੂ ਕੀ ਸਭਾ ਮੇਂ ਫੂਲ ਜਾਇਕੈ ਆਜ,
ਕੇਵਲ ਪੈਟ ਬਜਾਇਕੇ ਲੀਨੋ ਦੇਸ਼ਨ ਰਾਜ.

(ਅ) ਇੱਕ ਵਸਤੁ ਦਾ ਅਨੇਕ ਸਥਾਨਾਂ
ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਹੀ ਸਮੇਂ ਹੋਣਾ ਬਯਾਨ ਕਰਣਾ,
ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਾ ਦੂਜਾ ਭੇਦ ਹੈ.‡ ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਜਲ ਥਲ ਮਹੀਅਲ ਪੂਰਿਆ ਸੁਆਮੀ ਸਿਰਜਨ ਹਾਟ,
ਅਨਿਕ ਭਾਂਤ ਹੁਇ ਪਸਰਿਆ ਨਾਨਕ ਏਕੰਕਾਰ.
[ਗਉੜੀ ਬਿਤੀ ਮਃ ੫]

(੨) ਏਕ ਨਾਥ ਸਭ ਜਗਤ ਮੇਂ ਵਯਾਪ ਰਹਯੋ ਸਭ ਦੇਸ਼,
ਉਚ ਨੀਚ ਮੇਂ ਰਮ ਰਹਯੋ ਸਭ ਯੋਨਿਨ ਕੇ ਭੋਸ਼.
[ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ, ਚਰਿਤ੍ਰ]

(ੳ) ਆਧਾਰ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਆਧੇਯ ਦੀ
ਇਸਥਿਤੀ ਕਹਿਣੀ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਾ ਤੀਜਾ ਰੂਪ
ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

ਸਿੰਧੁ ਪਰਬਤ ਮੇਦਿਨੀ ਬਿਨ ਬੰਮਾ ਗਗਨ ਰਹਾਇਆ.
[ਵਾਰ ਚੰਡੀ, ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ]

ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਅਰਥਾਤ ਸੂਚਯ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨਕਤ੍ਰ
ਆਦਿਕ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਿਨਾ ਠਹਿਰਣਾ

† ਲਘੁ ਆਰੰਭਹਿ ਜਹਾ ਮੇਂ ਅਪਿਕ ਸਿੰਧ ਹੈ ਜਾਤ, [ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਭੂਸ਼ਣ]

‡ ਜਹਾ ਏਕ ਕੋ ਬਾਨ ਅਨੇਕ,

ਵਰਨੈ ਸੋਇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਸ਼ੇਕ.

[ਗਰਬਗੀਜਨੀ]

* ਜਹਾ ਆਧੇਯ ਬਖਾਨਿਯੋ ਬਿਨ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਆਧਾਰ. [ਲਲਿਤ ਲਲਾਮ]

ਕਥਨ ਕੀਤਾ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਕ (ਸਸੂਸਿਯਤ ਵਾਲਾ)

ਸਮ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਭੇਦ, ਕੇਵਲ ਸਮਯ
ਕਰਕੇ ਹੋਵੇ, ਐਸਾ ਵਰਣਨ, “ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਕ”
ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ।† ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਚਾਕਰ ਸਭੀ ਸਦਾਇਏ ਸਾਹਿਬ ਦਰਬਾਰੇ,
ਨਿਵ ਨਿਵ ਕਰਨ ਜਹਾਰੀਆਂ ਸਭਸੈ ਹਥਿਆਰੇ,
ਮਜਲਸ ਬਹਿ ਬਾਫ਼ਾਇਏ ਬੋਲ ਬੋਲਣ ਭਾਰੇ,
ਗਲੀਏਂ ਤੁਰੇ ਨਚਾਇਏ ਗਜਗਾਹ ਸਵਾਰੇ,
ਰਣ ਵਿਚ ਪਇਆਂ ਜਾਣੀਅਨ ਜੋਧ ਭੱਜਣਹਾਰੇ,
ਤਿਉਂ ਸਾਂਗ ਸਿਵਾਪਨ ਸਨਮੁਖਾ ਬੇਮੁਖ ਹਤਿਆਰੇ।
[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

(੨) ਕਾਕ ਕੋਕਲਾ ਏਕ ਸਮ ਕਾਲੇ ਰੰਗ ਦਿਸਤ,
ਪਰ ਬੋਲੇ ਤੇ ਜਾਨਿਯੋ ਆਵੈ ਜਬੈ ਬਸਤ।

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪਕ ਦੇਖੋ, ਰੂਪਕ (ਅ)

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ੋਕਿ (ਵਿਸ਼ੇਸ਼-ਜਾਦਾ, ਉਕਿ-ਕਹਿਣਾ)
ਕਾਰਣ ਦੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਪਰ ਭੀ ਕਾਰਣ
ਦਾ ਨਾ ਹੋਣਾ, ਐਸਾ ਵਰਣਨ, “ਵਿਸ਼ੇਸ਼ੋਕਿ”

† ਸਮਯ ਭੇਦ ਸਮ ਵਸਤੂ ਮੇਂ ਕਰਤੋਂ ਭੇਦ ਵਿਸ਼ੇਸ਼,
ਤਾਹਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਕ ਕਹਿਤ ਹੈ ਜੇ ਮਤਿਵਾਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼।

ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ.‡ ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਸੋਚੈ ਸੋਚ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਵਾਰ,
ਚੁਪੈ ਚੁਪ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਲਾਇ ਰਹਾ ਲਿਵਤਾਰ,
ਭੁਖਿਆ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰਨਾ ਪੁਰੀਆ ਭਾਰ. [ਜਪੁ]
- (੨) ਦਿਨ ਦਿਨ ਕਰਤ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ
ਤਾਂਕੀ ਮਿਟੈ ਨ ਭੂਖਾ. [ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫]
- (੩) ਅੰਦਰ ਸਭਾ ਦੁਸਾਸਨੈ ਮੱਥੇਵਾਲ ਦੋਪਤੀ ਆਂਦੀ,
ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਫੁਰਮਾਇਆ ਨੰਗੀ ਕਰੋ ਪੰਚਾਲੀ ਬਾਂਦੀ,
ਕੱਪੜ ਕੋਟ ਉਸਾਰਿਅਨ ਥੱਕੇ ਦੂਤ ਨ ਪਾਰ ਵਸਾਂਦੀ.
[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

ਨਗਨ ਕਰਣ ਦਾ ਪੂਰਨ ਕਾਰਣ ਹੋਣ ਪਰ ਭੀ
ਕਾਰਯ ਨਹੀਂ ਹੋਯਾ.

- (੪) ਤੀਰਥ ਕੋਟਿ ਕਿਯੇ ਇਸਨਾਨ
ਦੀਯੇ ਬਹੁ ਦਾਨ ਮਹਾ ਬ੍ਰਤ ਧਾਰੇ,
ਦੇਸ ਫਿਰਜੋ ਕਰ ਭੇਸ ਤਪੋਧਨ
ਕੇਸਧਰੇ ਨ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਪਜਾਰੇ.
ਆਸਨ ਕੋਟਿ ਕੂਰੇ ਅਸਟਾਂਗ
ਧਰੇ ਬਹੁ ਨਜਾਸ ਕਰੇ ਮੁਖ ਕਾਰੇ.
[ਅਕਾਲ ਉਸਤਤਿ]

ਤੀਰਥ ਦਾਨ ਯੋਗ ਆਦਿਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਕਾਰਣ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਪਰ ਭੀ
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪ ਕਾਰਯ ਨਹੀਂ ਹੋਯਾ.

‡ ਕਾਰਣ ਤੇ ਕਾਰਯ ਹੁਇ ਨਾਹੀ,
ਕਹੈ ਵਿਸੇਸ਼ਕੀ ਬੁਧ ਤਾਹੀ.

[ਗਰਬਹੰਜਨੀ]

(ਅ) ਜੇ ਐਸਾ ਵਰਣਨ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕਾਰਣ ਦੇ ਹੋਣ ਪਰ ਇਸ ਲਈਂ ਕਾਰਣ ਨਹੀਂ ਹੋਯਾ ਤਦ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ੋਕਿ ਦੀ “ਉਕ੍ਰ ਨਿਮਿਤਾ” ਸੰਗਯਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ.

(ੲ) ਜੇ ਸਬਬ (ਕਾਰਣ) ਨਾ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਦ “ਅਨੁਕ੍ਰ ਨਿਮਿਤਾ” ਭੇਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ.

(ਸ) ਜਿਸ ਥਾਂ ਇਹ ਨਾ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕਿਉਂ ਕਾਰਣ ਦੇ ਹੋਣ ਪਰ ਭੀ ਕਾਰਣ ਨਹੀਂ ਹੋਯਾ, ਉਸ ਜਗਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ੋਕਿ ਦਾ ਭੇਦ “ਅਚਿੰਤ ਨਿਮਿਤਾ” ਹੋਯਾ ਕਰਦਾ ਹੈ.

ਵਿਕਸ੍ਰੁਰ (ਖਿੜਨ ਵਾਲਾ,
ਅਰਥਾਤ ਖੋਲ੍ਹਕੇ ਕਥਨ ਕਰਿਆ)

ਜੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਥਨ ਨੂੰ ਸਾਮਾਨਜ ਕਥਨ ਨਾਲ ਪੁਸ਼੍ਟ ਕਰੀਯੇ, ਅਰੁ ਫੇਰ ਸਾਮਾਨਜ ਵਾਕ੍ਯ ਦੀ ਪੁਸ਼੍ਟੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਾਲ ਹੋਵੇ, ਤਦ “ਵਿਕਸ੍ਰੁਰ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

* ਜਹਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਦ ਪਰ ਸਾਮਾਨ,
ਬਹੁਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੁ ਪਦ ਕੋ ਆਨ,
ਇਹ ਬਿਧਿ ਤੀਨ ਸੁ ਪਦ ਜਹਿ ਆਵਹਿ,
ਵਿਕਸ੍ਰੁਰ ਸੋ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਗਾਵਹਿ.

[ਗਰਬ ਰੀਜਨੀ]

(੧) ਦਾਤੂ ਕੀ ਸਹਾਰੀ ਲਾਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦੇਵ,
ਸੰਤਨ ਕੀ ਰੀਤਿ ਯਹਿ ਜੈਸੇ ਭ੍ਰਿਗੁ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਗ.
ਦਾਤੂ ਦੀ ਲੱਤ ਸਹਾਰਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਥਨ ਹੈ,
ਐਸੀ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਰੀਤਿ ਹੈ ਸਾਮਾਨਜ ਕਥਨ ਹੈ,
ਭ੍ਰਿਗੁ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਫਿਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ.

(੨) ਦੇਸ਼ ਕੌਮ ਹਿਤ ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਕੀਨੇ ਵਾਰਨ ਪਾਨ,
ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਕਰਤ ਹੈਂ ਰਿਖਿ ਦਧੀਚਿ ਜਜੋਂ ਦਾਨ.
ਬਾਬਾ ਫਤੇਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼
ਵਾਕ ਹੈ, ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਐਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ
ਸਾਮਾਨਜ ਕਥਨ ਹੈ, ਦਧੀਚਿ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਫਿਰ
ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ.

ਵਿਕਲਪ (ਦੋ ਖ਼ਜਾਲ)

ਦੋ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਂ ਇਹ ਹੋਊ ਅਥਵਾ ਉਹ ਹੋਊ,
ਐਸਾ ਵਰਣਨ “ਵਿਕਲਪ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.†
ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਧੂਮ੍ਰਨੈਨ ਗਿਰਿਰਾਜ ਤਟ ਉਚੇ ਕਹੀ ਪ੍ਰਕਾਰ,
ਕੈ ਬਰ ਸੰਭ ਨ੍ਰਿਪਾਲ ਕੋ ਕੈ ਲਰ ਚੰਡ ਸੰਭਾਰ.

[ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ੧]

† ਕੈ ਵਹ ਕੈ ਯਹ ਕੀਜਿਯੇ ਜਹਿ ਕਹਨਾਵਤ ਹੋਯ,
ਤਾਹਿ ਵਿਕਲਪ ਬਖਾਨੀ ਭੁਸਟ ਕਵਿ ਸਭ ਕੋਯ.

[ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਭੁਸਟਾ]

(੨) ਕੈ ਹਮ ਸੰਗ ਲਰੋ ਤਜਕੈ ਡਰ
ਕੈ ਅਪਨੇ ਸਭ ਆਯੁਧ ਭਾਰੋ.

[ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਵਤਾਰ, ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ]

(੩) ਸ਼ਰਾ ਮਾਨ ਕੈ ਅਜਮਤ ਦੈਨ,
ਕੈ ਮ੍ਰਿਤਜੁ ਅਪਨੀ ਕਰ ਲੈਨ,
ਇਨ ਤੀਨਹੁ ਮੇ ਲਖਹੁ ਜੁ ਨੀਕੀ,
ਹਿਯ ਕੇ ਬੀਚ ਕਰਹੁ ਸੋ ਠੀਕੀ. [ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

ਵਿਖਮ (ਟੇਢਾ)

ਭਿੰਨ ਧਰਮ ਵਾਲੀਆਂ(ਅਨਮੇਲ) ਵਸਤੂਆਂ
ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਜਿਸ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਹੋਵੇ,
ਇਹ “ਵਿਖਮ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਸਿਉ ਸਾਕਤ ਨਹੀ ਸੰਗ,
ਓਹ ਬਿਖਈ ਓਸ ਰਾਮ ਕੋ ਰੰਗ. [ਗਉੜੀ ਮਃ ੫]

(੨) ਹਮ ਨੀਵੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਤਿ ਉਚਾ
ਕਿਉਕਰ ਮਿਲਿਆ ਜਾਏ ਰਾਮ? [ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਃ ੩]

(੩) ਹਮ ਅਵਗੁਨ ਕਰਹਿ ਅਸੰਖ ਨੀਤ
ਤੁਮ ਨਿਰਗੁਨ ਦਾਤਾਰੇ,
ਤੁਮ ਦੇਵਹੁ ਸਭਕਿਛੁ ਦਇਆ ਧਾਰ
ਹਮ ਅਕਿਰਤਘਨਾਰੇ. [ਬਿਲਾਵਲ ਮਃ ੫]

(੪) ਕਹਿੰ ਕੋਮਲ ਗੁਰੁ ਸੁਤਨ ਤਨ ਕਹਾਂ ਦਿਵਾਰ ਕਠੋਰ,
ਕਹਾਂ ਸ਼ਾਂਤਿ ਮੂਰਤਿ ਉਭਯ ਕਹਿੰ ਅਨਜਾਈ ਘੋਰ.

* ਜਹਾਂ ਨ ਹੋ ਅਨੁਰੂਪ ਦੋ ਤਿਨ ਕੀ ਘਟਨਾ ਸੋਯ,
ਵਿਖਮ ਤਹਾਂ ਵਰਣਨ ਕਰਤ ਕਵਿ ਕੋਵਿਦ ਸਭ ਕੋਯ. [ਲਲਿਤ ਲਲਾਮ]

(੫) ਕਿਤ ਰੰਚਕ ਕਿਤ ਕੰਚਨ ਮੇਰੂ,
ਕਹਾਂ ਮਸ਼ਕ ਕਿਤ ਸ਼ੇਰ ਦਿਲੇਰੂ,
ਚਹਿ ਸਮਤਾ ਕੈ ਅਧਿਕ ਬਡਾਈ,
ਮੂਢ ਲਖੈਂ ਤਿਸ ਕੋ ਸਮੁਦਾਈ. [ਗੁਰੁਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ]

(੬) ਤੋਸੋ ਨਹੀਂ ਦਾਤਾ ਕੋਊ ਮੋਸੋ ਨ ਭਿਖਾਰੀ ਦੀਨ,
ਤੋਸੋ ਨ ਦਯਾਲੁ ਦੁਖੀ ਮੋਸੋ ਨ ਅਲਾਇਯੇ,
ਮੋਸੋ ਨਹੀ ਫ਼ਿਤਘਨ ਤੋਸੋ ਉਪਕਾਰੀ ਨਾਹਿ,
ਮੋਸੋ ਨ ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਤੋਸੋ ਨ ਬਤਾਇਯੇ,
ਔਗਨੀ ਨ ਮੋਸੋ ਕੋਊ ਗੁਨਵਾਨ ਤੋਸੋ ਨਹੀ
ਜਪ ਤਪ ਵ੍ਰਤ ਮੋ ਮੈ ਏਕ ਨਹਿ ਪਾਇਯੇ,
ਆਯੋ ਹੈ ਸ਼ਰਨ ਕਵਿ ਧਾਯ ਕੈ ਚਰਨ ਗਹੇ
ਤਾਰਨ ਤਰਨ ਨਿਜ ਹਾਥ ਦੈ ਬਚਾਇਯੇ.

[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

(ਅ) ਕਾਰਣ ਦਾ ਹੋਰ ਰੰਗ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸ
ਤੋਂ ਕਾਰਯ ਹੋਰ ਰੰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟੇ, ਐਸਾ ਵਰਣਨ
ਵਿਖਮ ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

ਦੇਸ਼ ਕੇ ਵਿਰੋਧੀ ਮਾਰ ਰੁਧਿਰ ਬਹਾਈ ਨਦੀ
ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਯਸ਼ ਸ੍ਰੇਤ ਪ੍ਰਗਟਾਯੋ ਹੈ.

(ੲ) ਕਰਨਾ ਯਤਨ ਭਲੇ ਲਈਂ, ਉਸ
ਦਾ ਫਲ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਣਾ, ਐਸਾ ਕਥਨ ਵਿਖਮ
ਦਾ ਤੀਜਾ ਰੂਪ ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

* ਕਾਰਣ ਕੋ ਕੁਛੁ ਔਰ ਰੰਗ ਕਾਰਯ ਕੋ ਕੁਛੁ ਔਰ. [ਕਾਵਜ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

† ਔਰ ਭਲੇ ਉਦਮ ਕਿਯੇ ਹੋਤ ਬੁਰੇ ਫਲ ਆਯ. [ਕਾਵਜ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

ਬੈਯੋ ਨੇ ਬਾਂਦਰ ਨੂੰ ਸਿਖੜਾ ਘਰ ਰਚਣੇ ਹਿਤ ਗਾਈ,
ਉਲਟਾ ਅਪਨਾ ਘਰ ਭੀ ਦੇਖੋ ਬੈਠਾ ਮੂਲ ਗਵਾਈ.

ਵਿਖਮ ਸੂਕਮ ਦੇਖੋ, ਸੂਕਮ (ਅ)

ਵਿਖਾਦ

ਵਿਖਾਦਨ

(ਦੁੱਖ)

ਚਿੱਤ ਦੀ ਇੱਛਾ ਤੋਂ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋ ਜਾਣਾ,
“ਵਿਸਾਦ” ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ. ‡
ਉਦਾਹਰਣ—

ਕਾਲਬੂਤ ਕੀ ਹਸਤਨੀ, ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ,
ਚਲਤ ਰਚਿਓ ਜਗਦੀਸ,

ਕਾਮ ਸੁਆਇ ਗਜ ਬਸਿ ਪਰੇ, ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ,
ਅੰਕਸ ਸਹਿਓ ਸੀਸ,

ਮਰਕਟ ਮੁਸਟਿ ਅਨਾਜ ਕੀ, ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ,
ਲੀਨੀ ਹਾਥ ਪਸਾਰ,

ਛੂਟਨ ਕੋ ਸੰਸਾ ਪਰਿਆ, ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ,

ਨਾਚਿਓ ਘਰ ਘਰ ਬਾਰ. [ਗਉੜੀ, ਕਬੀਰ]

(੨) ਬਾਬਾ ਕਾਲੂ ਸੋਚੈ ਅਬ ਧਨ ਕੋ ਕਮਾਵੈ ਸੁਤ,
ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਸੁਨਯੋ ਗੁਰੁ ਮੋਦੀਖਾਨਾ ਤਯਾਗ ਦੀਨ.

(੩) ਰਾਮ ਸਿੰਘਾਸਨ ਬੈਠਹੈ ਕਰਤ ਮਨੋਰਥ ਮਾਤ,
ਪ੍ਰਾਤ ਹੋਤ ਪਿਤ ਕੇ ਕਹੇ ਨਿਰਖਯੋ ਬਨ ਕੇ ਜਾਤ.

[ਅਲੰਕਾਰ ਸਾਗਰਸੁਧਾ]

‡ ਜਹਿ ਚਿਤ ਚਾਹੇ ਕਾਜ ਤੋਂ ਉਪਜਤ ਕਾਜ ਵਿਰੁੱਧ,
ਤਾਹਿ ਵਿਖਾਦਨ ਕਹਿਤ ਹੈ ਭੂਸ਼ਣ ਬੁੱਧਿ ਵਿਸੁੱਧ. [ਸਿਵਰਾਜਭੂਸ਼ਣ]

ਵਿਚਿਤ੍ਰ (ਅਦਭੁਤ)

ਕਾਰਜ ਦੇ ਫਲ ਤੋਂ ਉਲਟਾ ਯਤਨ
ਕਰਣਾ, ਐਸਾ ਵਰਣਨ “ਵਿਚਿਤ੍ਰ”
ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਭੈ ਬਿਨ ਨਿਰਭਉ ਕਿਉ ਥੀਐ ਗੁਰਮੁਖ ਸਬਦ ਸਮਾਇ.
[ਸਿਰੀਰਾਗ ਮਃ ੧]

(੨) ਆਪਸ ਕਉ ਜੋ ਜਾਣੈ ਨੀਚਾ,
ਸੋਉ ਗਨੀਐ ਸਭ ਤੇ ਉਚਾ. [ਸੁਖਮਨੀ]

ਨਿਰਭਯ ਹੋਣ ਲਈਂ ਭੈ ਧਾਰਣਾ, ਅਤੇ ਉੱਚ
ਪਦਵੀ ਲਈਂ ਨੰਮ੍ਰਤਾ ਧਾਰਣੀ, ਉਲਟਾ
ਯਤਨ ਹੈ.

(੩) ਗਰੀਬੀ ਗਦਾ ਹਮਾਰੀ,
ਖੰਨਾ ਸਗਲ ਰੇਨ ਛਾਰੀ,
ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਕੋ ਨ ਟਿਕੈ ਵੇਕਾਰੀ. [ਸੋਰਠ ਮਃ ੫]

ਫੁਤੇ ਪਾਉਣ ਲਈਂ ਗਰੀਬੀ ਧਾਰਣੀ ਅਰ
ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਖ਼ਾਕ ਹੋਣਾ ਉਲਟਾ ਯਤਨ ਹੈ.

ਵਿਧਿ (ਕਾਰਣ ਵਾਕਯ)

ਕਿਸੇ ਵਸਤੁ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸੁਭਾਵਿਕ ਗੁਣ ਹੈ,

* ਜਹਾ ਕਰਤ ਉੱਦਮ ਕਛੁ ਫਲ ਚਾਹਤ ਵਿਪਰੀਤ,

ਵਰਣਤ ਤਹਾ ਵਿਚਿਤ੍ਰ ਹੈ ਜੋ ਕਵਿਤ ਰਸ ਪੀਤਿ.

[ਲੇਲਿਤ ਲਲਾਮ]

ਉਸ ਦਾ ਉਸ ਵਿਖੇ ਵਿਧਾਨ ਕਰਣਾ, “ਵਿਧਿ”

ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਜਹਿ ਜਹਿ ਕਾਜ ਕਿਰਤ ਸੇਵਕ ਕੀ

ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਉਠ ਧਾਵੈ,

ਸੇਵਕ ਕਉ ਨਿਕਟੀ ਹੋਇ ਦਿਖਾਵੈ. [ਆਸਾ ਮ: ੫]

(੨) ਸਿੱਖਨ ਕੋ ਤਿਮਿਰ ਅਗਿਆਨ ਹਰੈ ਗਿਆਨ ਕਰ

ਤਬਹੀ ਤੋ ਤਾਂਕੋ ਗੁਰੁ ਸਭ ਹੀ ਕਹਿਤ ਹੈਂ.

(੩) ਸਿਖਯਾ ਗੁਰੁ ਕੀ ਮਨ ਧਰੈ ਤਬ ਹੀ ਸਿੱਖ ਪ੍ਰਸਿੱਧ.

ਵਿਨਿਮਯ ਦੇਖੋ, ਪਰਿਵ੍ਰਿਤ.

ਵਿਨੋਕਿ

(ਵਿਨਾ - ਰਹਿਤ, ਉਕਤਿ - ਕਥਨ)

ਕਿਸੇ ਐਸੀ ਵਸਤੁ ਦਾ ਵਰਣਨ ਜਿਸ ਵਿਨਾਂ

ਹੋਰ ਵਸਤੁ ਅਥਵਾ ਵਸਤੂਆਂ ਸ਼ੋਭਾ ਅਰ ਫਲ

ਰਹਿਤ ਹੋਣ, “ਵਿਨੋਕਿ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ. ‡

ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ ਅੰਕ ਚੜਾਵਉ,

ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਪਹਿਰਿ ਹਢਾਵਉ,

† ਸਿੱਧ ਅਰਥ ਕੋ ਸਾਧੈ ਫੇਰ,

ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਵਿਧਿ ਤਾਂਕੋ ਹਿਯ ਹੋਰ.

[ਗਰਬ ਗੀਤਨੀ]

‡ ਪਸਤ ਵਰਣਨੀਯ ਹੈ ਜੋਇ,

ਏਕ ਵਸਤੁ ਬਿਨ ਨਹੂਨ ਜਿ ਹੋਇ,

ਤਾਂਹਿ ਵਿਨੋਕਤਿ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰ,

ਕਵਿ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਕਰੈ ਉਚਾਰ.

[ਗਰਬਗੀਤਨੀ]

ਬਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਹਾਂ ਸੁਖ ਪਾਵਉ ?
 ਕਿਆ ਪਹਿਰਉ ਕਿਆ ਓਢਿ ਦਿਖਾਵਉ ?
 ਬਿਨ ਜਗਦੀਸ ਕਹਾਂ ਸੁਖ ਪਾਵਉ ?
 ਕਾਨੀ ਕੁੰਡਲ ਗਲਿ ਮੋਤੀਅਨ ਕੀ ਮਾਲਾ,
 ਲਾਲ ਨਿਹਾਲੀ ਫੂਲ ਗੁਲਾਲਾ,
 ਬਿਨ ਜਗਦੀਸ ਕਹਾ ਸੁਖ ਭਾਲਾ ?
 ਨੈਨ ਸਲੋਨੀ ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ,
 ਖੋੜ ਸੀਗਾਰ ਕਰੈ ਅਤਿ ਪਿਆਰੀ,
 ਬਿਨ ਜਗਦੀਸ ਭਜੇ ਨਿਤ ਖੁਆਰੀ,
 ਦਰੁ ਘਰ ਮਹਲਾ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ,
 ਅਹਿਨਿਸ ਫੂਲ ਬਿਛਾਵੈ ਮਾਲੀ,
 ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੁ ਦੇਹ ਦੁਖਾਲੀ.
 ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਨੇਜੇ ਵਾਜੇ,
 ਲਸਕਰ ਨੇਬ ਖਵਾਸੀ ਪਾਜੇ,
 ਬਿਨ ਜਗਦੀਸ ਬੂਠੇ ਦਿਵਾਜੇ.
 ਸਿਧੁ ਕਹਾਵਉ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਬੁਲਾਵਉ,
 ਤਾਜ ਕੁਲਹ ਸਿਰ ਛਤ੍ਰ ਬਨਾਵਉ,
 ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸ ਕਹਾਂ ਸਚੁ ਪਾਵਉ ?
 ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਕਹਾਵਉ ਰਾਜਾ,
 ਅਬੇ ਤਬੇ ਕੂੜੇ ਹੈਂ ਪਾਜਾ,
 ਬਿਨ ਗੁਰੁ ਸ਼ਬਦ ਨ ਸਵਰਸਿ ਕਾਜਾ.

[ਗਉੜੀ ਅਃ ਮਃ ੧]

(੨) ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਕੁਲੀਨ ਚਤੁਰ ਮੁਖ ਛਿਆਨੀ ਧਨਵੰਤ,
 ਮਿਰਤਕ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਜਿਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ ਭਗਵੰਤ.

[ਬਾਵਨਾਅਖਰੀ]

(੩) ਜੇ ਸਉ ਚੰਦਾ ਉਗਵੈ ਸੂਰਜ ਚੜੈ ਹਜਾਰ,
ਏਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋਇਆ ਗੁਰੁ ਬਿਨ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ.

[ਯਾਰ ਆਸਾ ਮਃ ੨]

(੪) ਜਗਨ ਹੋਮ ਪੁੰਨ ਤਪ ਪੂਜਾ ਦੇਹ ਦੁਖੀ ਨਿਤ ਦੁਖ ਸਹੈ,
ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵਸਿ
ਮੁਕਤਿ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੈ.

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥੇ ਜਗਿ ਜਨਮਾ,
ਬਿਖੁ ਖਾਵੈ ਬਿਖੁ ਬੋਲੀ ਬੋਲੈ
ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਨਿਹਫਲ ਮਰਿ ਭ੍ਰਮਨਾ.

ਪੁਸਤਕ ਪਾਠ ਬਿਆਕਰਣ ਵਖਾਣੈ
ਸੰਧਿਆ ਕਰਮ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਕਰੈ,
ਬਿਨ ਗੁਰੁ ਸਬਦ ਮੁਕਤਿ ਕਹਾਂ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਉਰਬਿ ਮਰੈ.

ਭੰਡ ਕਮੰਡਲ ਸਿਖਾ ਸੂਤ ਧੋਤੀ
ਤੀਰਥਿ ਗਵਨ ਅਤਿ ਭ੍ਰਮਨ ਕਰੈ,
ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ

ਜਪ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੁ ਪਾਰ ਪਰੈ.
ਜਟਾ ਮੁਕਟਿ ਤਨ ਭਸਮ ਲਗਾਈ
ਬਸਤ੍ਰ ਛੋਡਿ ਤਨਿ ਨਗਨ ਭਇਆ,
ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ

ਕਿਰਤ ਕੈ ਬਾਂਧੇ ਭੇਖੁ ਭਇਆ. [ਭੋਰਉ ਮਃ ੧]

(੫) ਸਖੀ, ਕਾਜਲੁ ਹਾਰ ਤੰਬੋਲ ਸਭੈ ਕਿਛੁ ਸਾਜਿਆ,
ਸੋਲਹ ਕੀਏ ਸੀਗਾਰ ਕਿ ਅੰਜਨ ਪਾਜਿਆ,
ਜੇ ਘਰ ਆਵੈ ਕੰਤੁ ਤ ਸਭਕਿਛੁ ਪਾਈਐ,
ਹਰਿਹਾਰ, ਕੰਤੈ ਬਾਝੁ ਸੀਗਾਰ ਸਭੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਈਐ.

[ਵਨਹੇ ਮਃ ੫]

(੬) ਸਭ ਕਰਮ ਫੋਕਟ ਜਾਨ,
 ਸਭ ਧਰਮ ਨਿਹਵਲ ਮਾਨ,
 ਬਿਨ ਏਕ ਨਾਮ ਅਧਾਰ,
 ਸਭ ਕਰਮ ਭਰਮ ਬਿਚਾਰ. [ਅਕਾਲ ਉਸਤਤਿ]

(੭) ਸਤਿ ਬਿਨ ਸੰਜਮੁ ਨ ਪਤਿ ਬਿਨ ਪੂਜਾ ਹੋਇ
 ਸਚੁ ਬਿਨੁ ਸੋਚ ਨ ਜਨੇਉ ਜਤ ਹੀਨ ਹੈ,
 ਬਿਨੁ ਗੁਰੁ ਦੀਖਿਆ ਨ ਗਿਆਨ ਬਿਨੁ ਦਸੰ ਧਿਆਨ
 ਭਾਉ ਬਿਨ ਭਗਤਿ ਨ ਕਥਨੀ ਭੈ ਭੀਨ ਹੈ,
 ਸਾਂਤਿ ਨ ਸੰਤੋਖ ਬਿਨ ਸੁਖ ਨ ਸਹਿਜ ਬਿਨ
 ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਬਿਨ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈ,
 ਬ੍ਰਹਮਬਿਬੇਕ ਬਿਨੁ ਹਿਰਦੈ ਨ ਏਕ ਟੇਕ
 ਬਿਨ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਨ ਰੰਗ ਲਿਵ ਲੀਨ ਹੈ. [ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

(੮) ਗੁਣ ਬਿਹੀਨ ਪੂਜਾ ਕਹਾਂ ਵਿਦਯਾ ਬਿਨ ਮਾਨਾ,
 ਜੀਤ ਕਹਾਂ ਬਿਨ ਸੂਰਤਾ ਮਨੁ ਬਿਤ ਬਿਨ ਧਿਆਨਾ,
 ਬਿਨ ਸੰਤੋਖ ਉਰ ਸੁਖ ਕਹਾਂ ਤਪ ਬਿਨਾ ਨ ਰਾਜੂ,
 ਗਿਆਨ ਕਹਾਂ ਬਿਨ ਸਤਗੁਰੂ ਸੋਭਾ ਬਿਨ ਲਾਜੂ,
 ਬਿਨ ਜਹਾਜ ਤਰਬੋ ਕਹਾਂ ਸਾਗਰ ਅਸਗਾਧੂ,
 ਭਗਤਿ ਕਹਾਂ ਬਿਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਪਗ ਪੰਕਜ ਮਾਧੂ,
 ਕਵਿਤਾ ਬਿਨ ਕੀਰਤਿ ਕਹਾਂ ਜਸ ਬਿਨਾ ਨ ਦਾਨਾ,
 ਮੁਕਤਿ ਕਹਾਂ ਬਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸੁਰ ਬਿਨਾ ਨ ਗਾਨਾ,
 ਬਿਨ ਸਿੱਖੀ ਤਰਬੋ ਕਹਾਂ ਜਗ ਸਾਗਰ ਭਾਰਾ,
 ਦਯੋਸ ਕਹਾਂ ਸੂਰਜ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਏਵ ਬਿਚਾਰਾ.*

[ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਯ]

* ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦਾਤੂ ਜੀ ਦਾ ਇਹ ਕਥਨ ਹੈ.

ਵਿਪਰਯਯ (ਕਿਧਰਯ)

ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਯਾਨ ਦਾ ਵਰਣਨ
ਹੋਵੇ, ਉਹ “ਵਿਪਰਯਯ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ।
ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਖੋਟੇ ਕਉ ਖਰਾ ਕਹੈ ਖਰੇ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ,
ਅੰਧੇ ਕਾ ਨਾਉ ਪਾਰਖੂ ਕਲੀਕਾਲ ਵਿਡਾਣੈ,
ਸੂਤੇ ਕਉ ਜਾਗਤ ਕਹੈ ਜਾਗਤ ਕਉ ਸੂਤਾ,
ਜੀਵਤ ਕਉ ਮੂਆ ਕਹੈ ਮੂਏ ਨਹੀ ਰੋਤਾ,
ਆਵਤ ਕਉ ਜਾਤਾ ਕਹੈ ਜਾਤੇ ਕਉ ਆਇਆ,
ਪਰਕੀ ਕਉ ਅਪਨੀ ਕਹੈ ਅਪਨੋ ਨਹੀ ਭਾਇਆ,
ਮੀਠੇ ਕਉ ਕਉੜਾ ਕਹੈ ਕੜੂਏ ਕਉ ਮੀਠਾ,
ਰਾਤੇ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਐਸਾ ਕਲਿ ਮਹਿ ਭੀਠਾ,
ਚੋਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ਠਾਕੁਰ ਨਹੀ ਦੀਸੈ,
ਪੋਖਰ ਨੀਰੁ ਵਿਰੋਲੀਐ ਮਾਖਨ ਨਹੀ ਰੀਸੈ।

[ਗਉੜੀ ਅਃ ਮਃ ੧]

(੨) ਬਾਟਪਾਰ ਸੋ ਸੂਰ ਕਹਾਵੈ,
ਪਿਸ਼ੁਨ ਬਡੇ ਆਦਰ ਕੋ ਪਾਵੈ,
ਬਹੁ ਬੋਲਤ ਸੋ ਗੁਣੀ ਅਖਾਵੈ,
ਸਾਚ ਕਹੈ ਤਿਸ ਸਠ ਠਹਿਰਾਵੈ,
ਗੁਨਿਯਨ ਕੇਰ ਨਿਰਾਦਰ ਹੋਉ,
ਭੂਪ ਨਿਕਟ ਬੈਠਹਿ ਸਠ ਸੋਉ। [ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

(੩) ਕਾਚ ਖਲੀ, ਖਣਿ ਕਾਚ ਹੈ ਮੂਢਨ ਕੇ ਢਿਗ ਮਿੱਤ।

ਵਿਭਾਵਨਾ (ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਲਪਨਾ)

ਕਾਰਣ ਦੇ ਨਾ ਹੋਣ ਪਰ ਭੀ ਕਾਰਜ ਦੀ
ਉਤਪੱਤੀ ਕਹਿਣੀ “ਵਿਭਾਵਨਾ” ਅਲੰਕਾਰ
ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਅਖੀ ਬਾਬਹੁ ਵੇਖਣਾ ਵਿਣ ਕੰਨਾ ਸੁਨਣਾ,
ਪੈਰਾਂ ਬਾਬਹੁ ਚਲਣਾ ਵਿਣ ਹਥਾ ਕਰਣਾ,
ਜੀਭੈ ਬਾਬਹੁ ਬੋਲਣਾ ਇਉ ਜੀਵਤ ਮਰਣਾ,
ਨਾਨਕ ਹੁਕਮ ਪਛਾਣਕੈ ਤਉ ਖਸਮੈ ਮਿਲਣਾ।

[ਵਾਰ ਮਾਝ ਮ: ੨]

(੨) ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗ ਨਹੀ ਕੁਛ ਘਾਲ,
ਦਰਸਨ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ।

[ਸੁਖਮਨੀ]

(੩) ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹਣੀ ਜਿਨ ਬਿਨ ਦੰਤਾ ਜਗ ਖਾਇਆ।

[ਵਾਰ ਸੌਰਠ ਮ: ੩]

(੪) ਮੂਰਖ ਬੂਭ ਗਯੋ ਬਿਨ ਪਾਨੀ।

[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼]

(੫) ਨਾ ਜਾਨਾ ਕਛੁ ਹਰਿ ਕੀਓ ਭਇਓ ਕਬੀਰ ਕਬੀਰ।

[ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ]

(ਅ) ਕਾਰਣ ਅਪੂਰਣ (ਨਾ ਮੁਕੰਮਲ)
ਰਹਿਣ ਪਰ ਭੀ ਕਾਰਜ ਪੂਰਣ ਹੋਵੇ, ਇਹ
ਵਿਭਾਵਨਾ ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਮੈਨ ਦੰਤ ਨਿਕਸੇ ਗੁਰੁਬਚਨੀ

ਸਾਰ ਚਬਿ ਚਬਿ ਹਰਿਰਸ ਪੀਜੈ।[ਕਲਿਆਣਮ: ੪]

* ਜਿਹਿ ਕਾਰਣ ਬਿਨ ਕਾਰਜ ਹੋਇ,

ਤਹਿ ਵਿਭਾਵਨਾ ਪਹਿਲੀ ਜੋਇ।

[ਗੁਰਬਰੀਜਨੀ]

† ਜਹਾ ਹੇਤੁ ਪੂਰਣ ਨਹੀ ਉਪਜਤ ਹੈ ਪਰ ਕਾਜ। [ਸਿਵਰਾਜ ਰੁਸਾਣ]

(੨) ਛੋਟੇ ਸੁਕੁਮਾਰ ਤਨ ਛੋਟੇ ਦਸਮੇਸ਼ ਸੁਤ
ਵੀਰਤਾ ਧਰਮ ਸਰਵੋਪਰਿ ਵਿਖਾਯੋ ਹੈ,

(ੳ) ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਹੋਣ ਪਰ ਭੀ ਕਾਰਯ ਦਾ
ਪੂਰਣ ਹੋਣਾ ਜੇ ਵਰਣਨ ਕਰੀਯੋ, ਤਦ
ਵਿਭਾਵਨਾ ਦਾ ਤੀਜਾ ਰੂਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ. *

ਉਦਾਹਰਣ—

ਲੰਕਾ ਸਾ ਕੋਟ ਸਮੁੰਦ ਸੀ ਖਾਈ,
ਤਿਹ ਰਾਵਨ ਘਰ ਖਬਰ ਨ ਪਾਈ. [ਆਸਾ ਕਥੀਰ]

(ਸ) ਅਕਾਰਣ ਵਸਤੁ ਤੋਂ ਕਾਰਯ ਦਾ
ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਵਿਭਾਵਨਾ ਦਾ ਚੌਥਾ ਰੂਪ ਹੈ. †
ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਕੀਤਾ ਪਸਾਉ ਏਕੋ ਕਵਾਉ. [ਜਪੁ]
ਕਬਨ ਜਗਤ ਰਚਣ ਲਈ ਅਕਾਰਣ ਹੈ.

(੨) ਦੈਤ ਸੁਤ ਭਗਤ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਏ
ਦੇਵ ਸੁਤ ਜਗ ਮੇ ਸਨੀਚਰ ਬਖਾਨਿਯੋ,
ਸਾਗਰ ਗੰਭੀਰ ਵਿਖੇ ਬਿਖਿਆ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਈ
ਅਹਿ ਮਸਤਕ ਮਣਿ ਉਦੈ ਅਨੁਮਾਨੀਐ.
[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

(ਹ) ਕਾਰਣ ਤੋਂ ਕਾਰਯ ਦਾ ਉਲਟਾ ਹੋਣਾ
ਜਿਸ ਉਕ੍ਰਿ ਵਿਖੇ ਵਰਣਨ ਕਰੀਯੋ, ਇਹ

* ਪ੍ਰਤਿ ਥੰਧਕ ਕੇ ਹੋਤ ਹੀ ਕਾਰਜ ਪੂਰਣ ਮਾਨ. [ਗਰਬ ਗੀਜਨੀ]

† ਜਬੈ ਅਕਾਰਣ ਵਸ੍ਤੁ ਤੇ ਕਾਰਜ ਪਰਗਟ ਹੋਤ. [ਖਰਬ ਗੀਜਨੀ]

ਵਿਭਾਵਨਾ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਰੂਪ ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਜੇਤੇ ਰੇ ਤੀਰਥ ਨਾਏ ਅਹੰਬੁਧਿ ਮੈਲ ਲਾਏ.

[ਧਨਾਸਰੀ ਅ: ਮ: ੫]

(੨) ਗੁਰਬਾਨੀ ਪੜ ਕਰ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਨ ਆਈ ਮਨ
ਉਲਟਾ ਹੀਕਾਰ ਨੇ ਨਿਵਾਸ ਚਿੱਤ ਕੀਨੋ ਹੈ.

(ਕ) ਕਾਰਯ ਤੋਂ ਕਾਰਣ ਦਾ ਉਪਜਣਾ ਜੇ
ਕਥਨ ਕਰੀਯੇ ਤਦ ਵਿਭਾਵਨਾ ਦਾ ਛੀਵਾਂ ਰੂਪ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ—

ਗੁਰਦੇਵ ਅਰਜਨ ਮੁਖ ਚੰਦ ਤੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਜੇ
ਗੁਰਬਾਨੀ ਕੋ ਸਮੁਦ੍ਰ ਗੰਥਰਾਜ ਗੰਥ ਹੈ.

ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸਮੁਦ੍ਰ ਤੋਂ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਥਾਂ
ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਤੋਂ ਸਮੁਦ੍ਰ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਣਾ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ.

ਵਿਭ੍ਰਮ ਦੇਖੋ, ਭ੍ਰਾਂਤਿ (ਅ)

ਵਿਰੋਧ (ਉਲਟ)

ਕਿਸੇ ਵਸੂ ਅਥਵਾ ਗੁਣ ਤੋਂ ਉਲਟਾ ਫਲ
ਜਿਸ ਥਾਂ ਵਰਣਨ ਕਰੀਯੇ, ਸੋ “ਵਿਰੋਧ”
ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

‡ ਕਾਹੂੰ ਕਾਰਣ ਤੇ ਜਬੈ ਕਾਰਯ ਹੋਤ ਵਿਰੋਧ. [ਕਾਵਜ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

* ਪੁਨ ਕਛੁ ਕਾਰਯ ਤੇ ਜਬੈ ਉਪਜੈ ਕਾਰਣ ਰੂਪ. [ਕਾਵਜ ਪ੍ਰਭਾਕਰ]

† ਦ੍ਰਵਜ ਕ੍ਰਿਯਾ ਗੁਨ ਮੇ ਜਹਾਂ ਉਪਜਤ ਕਾਜ ਵਿਰੋਧ,

ਤਾਂਕੇ ਕਹਿਤ ਵਿਰੋਧ ਹੈਂ ਭ੍ਰਸਣ ਸੁਕਵਿ ਸਬੰਧ. [ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਭ੍ਰਸਣ]

- (੧) ਸਤਗੁਰੁ ਅਰਜਨ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਹਰੇ ਸਾਂਤ ਬੈਨ
ਸੁਨ ਕਰ ਪ੍ਰਿਥੀਏ ਕੇ ਆਗ ਉਰ ਚਮਕੀ.
(੨) ਸ੍ਰੀ ਸਰਜਾ ਸ਼ਿਵ ਤੋਂ ਯਸ਼ ਸੇਤ ਸੋਂ
ਹੋਤ ਹੈ ਵੈਰਿਨ ਕੇ ਮੁਖ ਕਾਰੇ. [ਸ਼ਿਵਰਾਜ ਭੁਸਲ]

ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ (ਵਿਰੋਧ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਣਾ)

ਜਿਸ ਕਾਵਯਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧ ਨਾ ਹੋਵੇ
ਪਰ ਭਾਸੇ ਵਿਰੋਧ, ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ “ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ”
ਹੈ.† ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਮਰਦਾਨਾ ਕੋ ਰਾਗ ਸੁਨ ਰਾਗ ਤਾਨ ਮਿਟ ਜਾਤ.
ਇਸ ਥਾਂ “ਰਾਗ ਤਾਨ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਮੋਹ ਦਾ
ਜਾਲ. www.sikhbookclub.com

- (੨) ਮੀਨ ਮਰੇ ਜਲ ਕੇ ਪਰਸੇ
ਕਬਹੂ ਨ ਮਰੇ ਪਰ ਪਾਵਕ ਪਾਏ,
ਹਾਥ ਮਰੇ ਮਦ ਕੇ ਪਰਸੇ
ਕਬਹੂ ਨ ਮਰੇ ਤਨ ਤਾਪ ਕੇ ਆਏ,
ਤੀਯ ਮਰੇ ਪਤਿ ਕੇ ਪਰਸੇ
ਕਬਹੂ ਨ ਮਰੇ ਪਰਦੇਸ਼ ਸਿਧਾਏ,
ਗੁਢ ਮੈ ਬਾਤ ਕਹੀ ਦਿਜਰਾਜ
ਵਿਚਾਰ ਸਕੈ ਨ ਬਿਨਾ ਚਿਤ ਲਾਏ.

[ਭਾਈ ਪੰਨਾ ਸਿੰਘ, ਦਸਮੇਸ਼ ਦਾ ਹਜ਼ੂਰੀ ਕਵਿ]

ਇਸ ਸਵੈਯੇ ਵਿਖੇ ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਆਭਾਸ ਹੈ, ਜੋ

† ਜਿਹਿ ਵਿਰੋਧ ਸੇ ਲਗਤ ਹੈ ਹੋਧ ਨ ਸਾਚ ਵਿਰੋਧ,
ਕਹਿਤ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਤਹਿ ਬੁਧ ਜਨ ਬੁੱਧਿ ਵਿਬੋਧ. [ਲਲਿਤ ਲਲਾਮ]

ਕਬਹੂ ਨ ਪਦ ਪਰ ਵਿਸ਼ਾਮ ਕਰੀਯੋ, ਅਰੁ ਇਸ
ਨੂੰ ਤੁਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ਨਾਲ ਜੋੜੀਏ ਤਦ
ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ.

ਵਿਵਿੱਤੋਕਿ

(ਉਘਾੜੀ ਹੋਈ ਉਕ੍ਰਿ - ਖੁਲ੍ਹਾ ਕਥਨ)

ਸਲੇਸ ਅਰਥ ਬੋਧਕ ਪਦਾਂ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੇ
ਗੁਪਤ ਕਰਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਣ ਦੀ ਰਚਨਾ,
“ਵਿਵਿੱਤੋਕਿ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.* ਉਦਾਹਰਣ-

(੧) ਤੂ ਸੁਣ ਹਰਣਾ ਕਾਲਿਆ! ਕੀ ਵਾੜੀਐ ਰਾਤਾ ?

[ਆਸਾ ਵੰਤ ਮ: ੧]

ਇਸ ਥਾਂ ਯੁਵਾ ਪੁਰੁਸ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਆਖਿਆ ਕਿ
ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਿਖੇ ਕੜੇ ਪ੍ਰੀਤਿਵਾਨ ਹੋਯਾ ਹੈਂ?

(੨) ਬਕੇ ਉਨੀਦੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਚਿੰਤਾ ਆਠੋ ਜਾਮ,

ਨਿਰਬਲਤਾ ਪ੍ਰਤਿਦਿਨ ਬਵੈ ਕੜੇ ਕਿ ਅਧਿਕ ਹੈ ਕਾਮ.

ਬਹੁਤਾ ਕੰਮ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਭੀ ਐਸੀ ਦਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ
ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਥਾਂ ਕਾਮੀ ਪੁਰੁਸ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ
ਜਣਾਯਾ ਕਿ ਕਾਮ ਦੀ ਅਧਿਕਤਾ ਕਾਰਣ ਤੇਰੀ
ਇਹ ਦਸ਼ਾ ਹੈ.

* ਵਚਨ ਸਲੇਸ ਬਖਾਨ ਕੈ ਗੁਪਤ ਬਾਤ ਵਿਦਤਾਯ,

ਵਿਵਿੱਤ ਉਕਤਿ ਰੂਸਟ ਤਹਾ ਸਿੰਘ ਵਿਜੇਸ ਬਤਾਯ.

(ਅ) ਜਿਸ ਅਵਸਥਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਥਾਤ ਨੂੰ
ਕੋਈ ਅਣਹੋਈ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਉਸ ਪ੍ਰਤਿ
ਖੁਲ੍ਹੇ ਬਚਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਹੋਣਾ
ਜ਼ਰੂਰੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾਵੇ, ਇਹ “ਵਿਵਿੱਤੋਕਿ”
ਦਾ ਦੂਜਾ ਰੂਪ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਤੋ ਤਨ ਤਜਾਗਤ ਹੀ ਸੁਨ ਰੇ ਜੜ੍ਹ!

ਪ੍ਰੇਤ ਬਖਾਨ ਤਿਯਾ ਭਜ ਜੈਹੈ,

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਿਤੁ ਸੁਮਿਤੁ ਸਖਾ ਇਹ

ਬੇਗ ਨਿਕਾਰਹੁ ਆਯਸ ਦੈਹੈ,

ਭੋਨ ਭੁੰਡਾਰ ਧਰਾ ਗੜ੍ਹ ਜੇਤਕ

ਛਾਡਤ ਪ੍ਰਾਨ ਬਿਗਾਨ ਕਹੈਹੈ,

ਚੇਤ ਰੇ ਚੇਤ ਅਚੇਤ ਮਹਾ ਪਸ਼ੁ !

ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਅਕੇਲੋਈ ਜੈ ਹੈ.

[੩੩ ਸਵੈਕੇ]

(ੲ) ਆਪਣੇ ਮਨ ਦਾ ਭਾਵ ਬਿਨਾ ਸ਼ੰਕਾ
ਦੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕਹਿਣਾ, ਵਿਵਿੱਤੋਕਿ ਦਾ ਤੀਜਾ ਰੂਪ
ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

ਭੂਖੇ ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਜੈ,

ਯਹ ਮਾਲਾ ਅਪਨੀ ਲੀਜੈ,

ਮਾਧੋ! ਕੈਸੀ ਬਨੈ ਤੁਮ ਸੰਗੇ ?

ਆਪ ਨ ਦੇਹੁ ਤ ਲੇਵਉ ਮੰਗੇ,—

ਦੁਇ ਸੇਰ ਮਾਂਗਉ ਚੂਨਾ,

ਪਾਉ ਘੀਉ ਸੰਗ ਲੂਨਾ,

ਅਧ ਸੇਰੁ ਮਾਂਗਉ ਦਾਲੇ,

ਮੋਕਉ ਦੋਨਉ ਵਖਤ ਜਿਵਾਲੇ,
 ਖਾਟ ਮਾਗਉ ਚਉਪਾਈ,
 ਸਿਰਹਾਨਾ ਅਵਰ ਤੁਲਾਈ,
 ਉਪਰ ਕਉ ਮਾਗਉ ਖੀਂਧਾ,
 ਤੋਰੀ ਭਗਤਿ ਕਰੈ ਜਨ ਬੀਂਧਾ. [ਸੋਰਨ ਕਬੀਰ]

ਵੀਪਸਾ

ਇਹ ਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ ਹੈ. ਇਸ ਦਾ ਲਫ਼ਣ
 ਹੈ ਕਿ ਕ੍ਰੋਧ ਸ਼ੋਕ ਆਨੰਦ ਆਦਿ ਦੇ ਅੰਸਰ
 ਨਾਲ, ਵਾਕਰਚਨਾ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਪਦ ਨੂੰ ਅਨੇਕ
 ਵਾਰ ਉਸੇ ਅਰਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ੀ ਲਈਂ ਵਰਤੀਏ.
 ਇਹ ਅਲੰਕਾਰ ਪੁਨਰੁਕ੍ਰਿ ਦੋਸ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ.
 ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀ ਲਦੀਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਰੀਐ ਖਾਤ.
 [ਵਾਰ ਆਸਾ]
- (੨) ਹਉ ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਈ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ.
 [ਕਾਨੜਾ ਮ: ੪ ਪੜਤਾਲ]
- (੬) ਬੀਨ ਬੀਨ ਬਰੈਂ ਬਰੰਗਨ ਡਾਰ ਡਾਰ ਫੁਲੇਲ.
 [ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ੨]
- (੪) ਫੱਟ ਫੱਟ ਰਿਪੁ ਸੈਨ ਕੋ ਕੱਟ ਕੱਟ ਕਰ ਸੀਸ.

ਵਯਤਿਰੋਕ(ਭਿੰਨ—ਜੁਦਾ, ਸਿਵਾਯ)
 ਦੋ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ
 ਇੱਕ ਦੀ ਯੁਕਤਿ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੱਸੀਏ,

ਇਹ “ਵਸਤਿਰੇਕ” ਅਲੰਕਾਰ ਦਾ ਲਫ਼ਣ ਹੈ।
ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਿਯੇ, ਯਾਂਤੇ, ਪਰ, ਪਰੰਤੂ
ਆਦਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਹੋਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਗੁਰਬਾਨੀ ਹੈ ਅਮ੍ਰਿਤ ਸੀ ਹਰੀ ਮਧੁਰ ਉਪਦੇਸ਼,
ਜਨਮ ਮਰਨ ਬੰਧਨ ਹਰੈ ਯਾਂਤੇ ਅਹੈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼।
- (੨) ਰਾਜੈਂ ਸੁਰ ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਹਾਂ ਸਾਧੁ ਸੁਰ ਰਾਜੈਂ ਸਦਾ
ਸੁਧਾ ਹੈ ਵਹਾਂ ਤੋਂ ਹਜਾਂ ਸੁਧਾਸਰ ਦਰਸ ਹੈ,
ਪਾਨ ਕਿਯੇ ਵਾਂ ਕੇ ਹੋਤ ਅਮਰ ਸੁ ਮਰ ਹੂੰ ਕੈ
ਜੀਵਨਮੁਕਤ ਯਹਿ ਸਭ ਕੋ ਪਰਸ ਹੈ,
ਗੁਲ ਕਵਿ ਯੋਗਿਨ ਕੋ ਦੁਲਭ ਕਹਾ ਹੈ ਵਹ
ਯੋਗੀ ਭੋਗੀ ਦੋਉਨ ਕੋ ਹੋਤ ਹਜਾਂ ਹਰਸ ਹੈ,
ਹਾਂ ਹੈ ਹਰਿ ਮੰਦਿਰ ਹਜਾਂ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਮੰਦਿਰ ਹੈ
ਯਾਂਤੇ ਗੁਰੁਪੁਰ ਸੁਰਪੁਰ ਤੋਂ ਸਰਸ ਹੈ। [ਗੁਲ ਕਵਿ]

ਵਸਤਿਰੇਕ (ਵਿਘਨ — ਰੁਗਾਵਟ)

ਜਿਸ ਵਸਤੂ ਤੋਂ ਜੋ ਕਾਰਣ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੋਣਾ
ਚਾਹੀਯੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਵਿਰੁੱਧ ਫਲ ਹੋਣਾ, ਐਸਾ

* ਜਹਾਂ ਹੋਤ ਉਪਮਾਨ ਤੇ ਅਤਿ ਉਪਮੇਧ ਵਿਸ਼ੇਖ,
ਵਹਾਂ ਕਹਿਤ ਵਸਤਿਰੇਕ ਹੈਂ ਕਵਿ ਜਨ ਮਤਿ ਉੱਲੇਖ,

[ਲਲਿਤ ਲਲਾਮ]

ਸਮ ਭਵਿਵਾਨ ਦੁਹਨ ਮੇ ਜਹਿ ਵਰਣਤ ਬਡ ਏਕ,
ਭੂਸਟ ਕਵਿ ਕੇਵਿਦ ਸਬੈ ਤਾਹਿ ਕਹਿਤ ਵਸਤਿਰੇਕ। [ਸਿਵਰਾਜਬੂਸਟ]

ਕਥਨ “ਵਯਾਘਾਤ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ. †

ਉਦਾਹਰਣ—

- (੧) ਜਮ ਤੇ ਉਲਟ ਭਏ ਹੈਂ ਰਾਮ,
ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ ਸੁਖ ਕੀਓ ਬਿਸਰਾਮ,
ਬੈਰੀ ਉਲਟ ਭਏ ਹੈ ਮੀਤਾ,
ਸਾਕਤ ਉਲਟ ਸੁਜਨ ਭਏ ਚੀਤਾ. [ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ]
- (੨) ਗਾਇ ਸਿੰਘ ਕੋ ਦੂਧ ਪਿਲਾਵੈ,
ਸਿੰਘ ਗਊ ਕੋ ਘਾਸ ਚੁਗਾਵੈ,
ਚੋਰ ਕਰਤ ਧਨ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਾ,
ਤ੍ਰਾਸ ਮਾਰ ਕੋ ਹਾਥ ਨ ਡਾਰਾ. [ਦਸਮਗ੍ਰੰਥ ਰਘੁਰਾਜ]
- (੩) ਰਾਜੇ ਪਾਪ ਕਮਾਂਵਦੇ ਉਲਟੀ ਬਾਜ ਖੇਤ ਕੋ ਖਾਈ,
ਸੇਵਕ ਬੈਠਨ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਉਠ ਘਰੀਂ ਤਿਨਾੜੇ ਜਾਈ
ਕਾਜੀ ਹੋਏ ਰਿਸ਼ਵਤੀ ਵੱਢੀ ਲੈਕੇ ਹੱਕ ਗਵਾਈ. [ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]
- (੪) ਸਾਵਣ ਵਣ ਹਰਿਆਵਲੇ ਵੁੱਠੇ ਸੁੱਕੇ ਅੱਕ ਜਵਾਹਾ.
[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]
- (੫) ਜੋਇ ਦੂਤ ਮੋਹਿ ਬਹੁਤ ਸੰਤਾਵਤ
ਤੇ ਭਇਆਨਕ ਭਇਆ,
ਕਰਹਿ ਬੇਨਤੀ ਰਾਖ ਠਾਕੁਰ ਤੇ
ਹਮ ਤੇਰੀ ਸਰਨਇਆ. [ਸੋਰਠ ਮਃ ੫]
- (੬) ਮਿਤ੍ਰ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਹਾਲ ਮੁਰੀਦਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ,
ਤੁਧ ਬਿਨ ਰੋਗ ਰਜਾਈਆਂ ਦਾ ਓਵਣ
ਨਾਗ ਨਿਵਾਸਾਂ ਦਾ ਰਹਿਣਾ,

† ਜੋ ਜੈਸੇ ਕਰਤਾਰ, ਸੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰੀ ਜਹਾ,
ਵਰਣਤ ਸੁਮਤਿ ਉਦਾਰ, ਤਹਾ ਕਹਿਤ ਵਯਾਘਾਤ ਹੈ. [ਲਲਿਤ ਲਲਾਮ]

ਸੂਲ ਸੁਰਾਹੀ ਖੰਜਰ ਪਿਆਲਾ

ਬਿੰਗ ਕਸਾਈਆਂ ਦਾ ਸਹਿਣਾ,

ਯਾਰੜੇ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਸੱਥਰ ਚੰਗਾ

ਭੱਠ ਖੇੜਿਆਂ ਦਾ ਰਹਿਣਾ. [ਹਜ਼ਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦]

ਵਯਾਜ ਸੂਤਿ (ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਤਾਫੀਫ਼)

ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਨਿੰਦਾ ਭਾਨ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਭਾਵ
ਤੋਂ ਉਸਤਤਿ ਪਾਈ ਜਾਵੇ, ਇਹ “ਵਯਾਜ-
ਸੂਤਿ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.* ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ “ਨਿੰਦਾ-
ਵਯਾਜ ਸੂਤਿ” ਭੀ ਹੈ. ਉਦਾਹਰਣ—

(੧) ਨੀਚਨ ਕੋ ਆਦਰ ਸਦਾ ਰਾਜਨ ਕੋ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ,

ਕਲਗੀਧਰ ਕੀ ਸਭਾ ਮੇ ਪੰਡਿਤ ਭਏ ਗਵਾਰ.

(੨) ਨਿਗੁਨ ਵਿਹੀਨੋ ਲਾਜ ਨਿਸੰਕ ਸਮਾਇਆ,

ਜਹਿ ਕਹਿ ਢੀਠ ਕਰੰਮ ਕਰੈ ਨ ਲਜਾਇਆ. [ਗੁ: ਪ੍ਰ: ਸੁ:]

ਮੋਹਨ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰੁ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਤਿ
ਕਥਨ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਮਾਯਾ ਦੇ ਤਿੰਨ ਗੁਣਾ ਤੋਂ
ਰਹਿਤ ਹੋਂ. ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਵਸ਼ ਹੋਕੇ ਅਪਮਾਨ
ਸਹਾਰਦੇ ਹੋਂ ਮਾਯਾ ਦੇ ਪਤਿ ਹੋਂ, ਆਦਿਕ.

ਵਯਾਜ ਨਿੰਦਾ (ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਨਿੰਦਾ)

ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਉਸਤਤਿ ਭਾਸੇ, ਪਰ ਭਾਵ ਤੋਂ

* ਵਯਾਜਹਿ ਨਿੰਦਾ ਕੇ ਜਹਾ ਉਸਤਤਿ ਭਾਵ ਅਮੰਦ. [ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਭੂਸ਼ਣ]

ਨਿੰਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ, ਇਹ “ਵਯਾਜ ਨਿੰਦਾ”
ਅਥਵਾ “ਸੁਤਿਵਯਾਜ ਨਿੰਦਾ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ.*
ਉਦਾਹਰਣ —

(੧) ਜਗਕਰਤਾ ਹੈ ਗਿਰਿਧਰ ਨਾਥ,
ਵਿਜ ਕੋ ਸ਼ਾਮੀ ਯਸੁਧਾ ਕੋ ਸੁਤ
ਰਾਧਾ ਪਤਿ ਹੈ ਮੁਰਲੀ ਹਾਥ.

ਜਗਤਕਰਤਾ ਕਰਤਾਰ ਨੂੰ ਇਕ ਖ਼ਾਸ ਥਾਂ ਦਾ
ਸ਼ਾਮੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅਤੇ ਪਤੀ ਕਹਿਣਾ
ਨਿੰਦਾ ਹੈ.

(੨) ਤਵ ਬਲ ਅਰ ਤਲਵਾਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਵਿਖਯਾਤ,
ਗਾਜਰ ਮੂਲੀ ਕਾਟਕੈ ਏਇ ਖੰਡ ਕਰਜਾਤ.

(੩) ਜਾਂਕੇ ਏਕ ਫਨਿ ਅਗ੍ਰਭਾਗਾ ਹੈ ਧਰਨਿ ਧਾਰੀ
ਤਾਂਹਿ ਗਿਰਿਧਰ ਕਹੇ ਕੌਨਸੀ ਵਡਾਈ ਹੈ ?
ਜਾਂਕੇ ਏਕ ਬਾਵਰੋ ਹੂੰ ਵਿਸ਼ਨਾਥ ਨਾਮ ਕਹੈ
ਤਾਂਹਿ ਬ੍ਰਿਜਨਾਥ ਕਹੇ ਕੌਨ ਅਧਿਕਾਈ ਹੈ ?
ਅਨਿਕ ਅਕਾਰ ਓਅੰਕਾਰ ਕ੍ਰੈ ਵਿਬਾਰ ਤਾਂਹਿ
ਨੰਦ ਕੋ ਨੰਦਨ ਕਹੇ ਕੌਨ ਪ੍ਰਭੁਤਾਈ ਹੈ ?
ਜਾਨੈ ਉਸਤਤਿ ਅਰ ਕਰਤ ਹੈਂ ਨਿੰਦਾ ਮੂੜੁ
ਐਸੇ ਹੀ ਅਰਾਧਥੇ ਤੇ ਮੌਨ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ.

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ]

* ਉਸਤਤਿ ਮੇ ਝਲ ਕੇ ਜਹਾ ਨਿੰਦਾ ਕੋ ਪਰਭਾਵ [ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਭੂਸ਼ਣ]

ਵਜਾਜੋਕਿ (ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਕਹਿਣਾ)

ਇਹ ਖਜਾਲ ਕਰਕੇ ਕਿ ਮੇਰੀ ਗੁਪਤ ਕਰਣੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਕੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਬੁਰਾ ਅਸਰ ਪੈਦਾ ਨਾ ਕਰੇ, ਆਪਣੀ ਕਰਤੂਤ ਨੂੰ ਛੁਪਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਅਜੇਹੀ ਥਾਂ ਘੜਕੇ ਦੱਸਣੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਕਲੰਕ ਨਾ ਲੱਗੇ “ਵਜਾਜੋਕਿ” ਅਲੰਕਾਰ ਹੈ।†

ਇਸ ਦਾ ਛੇਕਾਪਨੁਤਿ ਤੋਂ ਇਤਨਾ ਹੀ ਭੇਦ ਹੈ ਕਿ ਛੇਕਾਪਨੁਤਿ ਵਿਖੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਬਹਾਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਜਾਜੋਕਿ ਵਿਖੇ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਹਾਨੇ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਘੜਨਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ—

ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਸੰਗਤ ਮੇ ਭਾਖੈ ਸੁਨੋ ਮੇਰੇ ਭਾਈ!

ਟਾਂਗ ਮੇਰੀ ਟੂਟੀ ਯਾਂਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹਿ ਮਨ ਮੇ,

ਪਰ ਜਸਵਾਲੀਏ ਕੋ ਹਾਥੀ ਮਾਰ ਫੇਰਜੋ ਅਰੁ

ਮੇਰੇ ਹਾਥ ਸੋਏ ਵੈਰੀ ਅਨਿਕ ਨਿਧਨ* ਮੇ.

ਦੁਨੀ ਚੰਦ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਦੇ ਜੰਗ ਤੋਂ ਡਰਕੇ
ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੰਧ ਟੱਪ ਕੇ ਭੱਜਿਆ, ਅਰੁ ਟੰਗ

† ਆਨ ਹੇਤ ਸੋ ਆਪਨ ਜਹਾਂ ਛਿਪਾਵੈ ਰੂਪ,

ਵਜਾਜੋਕਿਤਿ ਤਾਂਕੋ ਕਹਿਤ ਭੁਸਣ ਸੁਕਵਿ ਅਨੂਪ. [ਸਿਵਰਾਜਭੁਸ਼ਣ]

* ਜੰਗ.

ਤੁਝਾਈ, ਪਰ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪਹੁਚ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ
ਸਵਾਲ ਕਰਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ
ਹਾਥੀ ਨਾਲ ਜੰਗ ਕਰਦੇ ਅਰੁ ਵੈਰੀਆਂ ਨਾਲ
ਲੜਦੇ ਜੇ ਮੇਰੀ ਟੰਗ ਭੀ ਟੁੱਟ ਗਈ ਹੈ, ਤਦ
ਮੈਨੂੰ ਕੁਛ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ, ਕਜ਼ੋਂਕਿ ਮੈਂ ਯੋਧਾ ਦਾ
ਧਰਮ ਨਿਬਾਹਿਆ ਹੈ, ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਹੱਥੋਂ ਅਨੰਤ
ਵੈਰੀ ਮਹਾਂਨਿਦਾ ਵਿਖੇ ਸੁੱਤੇ ਹਨ.

ਵਿਤ੍ਰਤਾਨੁਪ੍ਰਾਸ ਦੇਖੋ. ਅਨੁਪ੍ਰਾਸ (੨)

—o—
SIKHBOOKCLUB.COM

ਦੋਹਾ

ਹੋਇ ਅਲੰਕ੍ਰਿਤ ਜਾਂਹਿੱਕਰ ਬਾਨੀ ਦੇਹ ਅਸ਼ੋਸ,
ਗੁਰੁਸ਼ਬਦਾਲੰਕਾਰ ਤਿੱਹ ਅਰਪਤ ਦਾਸ ਵਿਜੇਸ਼.

ਇਤਿ

SIKHBOOKCLUB.COM